

КИП ЛАНДЖЕЛО КЛИНИКАТА

Превод от английски: Светлозар Николов, 1999

chitanka.info

Разтърсващ трилър за кошмарни експерименти с човешките гени. Книга, която ще запомните.

Ню Йорк Таймс

„Клиниката“ е в най-добрите традиции на съвременните бестселъри — автентичността на Артър Хейли, сюжетирането на Гришам и драматизмът на Робърт Лъдълм.

Пъблишърс Уикли

ПРОЛОГ

Дошъл бе денят. Днес. Знаеше, че трябва да го направи.

Изчака пред прозореца да види дали съпругата му ще потегли с колата за пазара, после се запъти към килера. Там на най-горната лавица бе тубичката с бензин за запалки. Донесе я в кухнята, остави я на плот, после в чекмеджето под телефона потърси кибрит. Пригответил всичко, се спря, затаил дъх. Трябваше да бъде спокоен.

Синът му бе горе. Сам. Не бе създавал проблеми последните няколко дни, но и това щеше да стане. Сигурен беше. Може би следващата седмица или другия месец, или вероятно догодина — кой би могъл да каже кога точно? Но без проблеми няма да мине. Определено. По този въпрос нямаше никакво съмнение. В какво ще се изразят те, не можеше да се предвиди. Е, именно тази непредсказуемост го плашеше непрекъснато; събудеше ли се — все за нея си мислеше.

Трябва да го направи! Бе си го повтарял постоянно вече месеци наред. Едва ли на света имаше нещо друго, което би искал по-малко. Дори си мислеше, че никога не ще успее да го извърши. Няма как — налага се да надмогне родителските инстинкти. Сега не е време да го водят емоциите. Към тази необходимост трябва да пристъпи хладнокръвно, безпристрастно. Неизбежно бе. И само той би могъл да го доведе до успешен край...

Е, вече бе време.

Бавно пое по стълбището нагоре. Краката му тежаха неимоверно, тялото му се прегърби. Тежеше му ужасно. Миналата нощ изобщо не бе заспивал — всъщност тогава бе стигнал до окончателното заключение, че е длъжен да го направи. Сега пътят по коридора към малката спалня му се струваше като газене в дълбока до шията вода. Всяка следваща стъпка му костваше огромно усилие. Все едно някой го дърпа назад, сякаш неведома сила се опитва да предотврати онова, което бе решил.

Но връщане назад вече не можеше да има. Налагаше се да мине през това изпитание. Всъщност би трябвало да направи нещо още след инцидента с онова куче. Още тогава трябваше да го проумее, да вникне в същината на проблема и да се досети колко тепърва ще се влошават нещата. Ако го бе сторил, би могъл да предотврати случилото се в детския дом. Но и тогава не бе направил нищо. Е, сега вече бе на път да го стори. Сега, след като бедата бе почти сполетяла и влязлото в техния двор момиченце на съседите. Потрепери, като си припомни какво можеше да стане.

Да, днес бе твърдо решен да действа. Нещата не могат да продължават по този начин. Не би понесъл повече да стои отстрани и да бездейства. А същевременно се питаше как ли ще живее в бъдеще с мисълта за извършеното? Е, както и да постъпи, живот за него повече няма... Затова бе решил да остане завинаги със сина си. По тази причина, а и да е сигурен, че планът му няма да се провали.

Намери сина си седнал на пода в малката спалня, загледан в стената. Детето бе дребничко за трите си години, пък сякаш не бе и пораснало от раждането си насам. Такова бе и поведението му. Купените от майка му играчки се търкаляха около него, почти непипнати. Затова пък между пръстите си извиваше изтръгната от килима дебела нишка. Друга подобна висеше от устата му. Проникващият през прозореца слънчев лъч осветяваше размазаните по брадичката лиги. Очите му бяха празни, без искрица живот.

Бащата влезе тихо и пое детската ръчица. Детето остана пасивно. Бе проходило късно, нямаше и година оттогава. Походката му бе несигурна, винаги трябваше да го държат за ръка, за да не падне. Сега, хванато за бащата, двамата прекосиха стаята, минаха по коридора и заслизаха по стълбите към кухнята.

Намести го във високото детско столче с масичката, постави пред него купичка с готова детска храна. Загледа се в момчето — то държеше лъжицата съвсем непохватно, при всяко движение разсипваше млякото и парченцата юфка.

Бащата си свали колана чак когато се увери, че синът му е спокоен и не подозира нищо. Затегна го около детския кръст и зад облегалката на столчето, всъщност го прикова на място. То повдигна очи към него без особено любопитство, после отново се зае със закуската.

Бащата се взря в детето. Още миг. Тогава ръцете му се разтрепераха. Мъжът започна да си повтаря, че е длъжен да го направи. Длъжен е! Избор няма. За бога, колко много искаше да не постъпва така, но отлично знаеше, че е невъзможно.

Пресегна се и пое тубичката с бензина. После взе и кибрита. Така силно с жена си бяха искали да имат дете. И от толкова отдавна... Сега искаше само да отърве света от него.

1

От толкова време желаеха да си имат дете.

Лора Филдинг се обърна в леглото и леко докосна спящия до нея съпруг.

— Дан! — прошепна тя.

Беше още тъмно. Прозорецът бе леко откренат. Усещаше се ухание на хвойна и роса. Покрай къщата мина кола. Куче излая нейде наблизо. Ню Орлиънс бавно се пробуждаше.

— Дан! — пак го побутна тя.

Той се обърна по корем и присви очи, за да различи циферблата на часовника.

— Колко е часът?

— Шест и половина.

— Ей, сигурно се шегуваш. Събуди ме в осем.

— Миличък, днес ни е последният шанс за този месец.

— О, за бога, толкова съм изморен — провлече той. — Знаеш ли кога се прибрах снощи?

— Снимките ли закъснях?

— Направо бяха безкрайни. Виж сега, ужасно ми се спи. Хайде да го направим по-късно. След два часа, да речем.

— Да, но трябва да ходя на работа.

— Е, иди по-късно.

— Няма начин. Един клиент ще има финансова ревизия и трябва да присъствам.

— Много съм уморен, Лора. Хайде довечера, а? Става ли? Довечера?

— Довечера сме канени на гости. На официална вечеря, не помниш ли?

— Ами след вечерята тогава.

— Знаеш, че няма да се приберем преди един или два часа. И тогава и двамата ще сме прекалено уморени.

— Аз и сега съм прекалено уморен. Хайде утре — настоя той. — Утре със сигурност, нали! — и зарови лице във възглавницата.

— Утре ще е много късно — въздъхна тя.

Вчера, когато си направи теста за овулация, резултатът бе положителен. Според хормоналната картина имаха най-много два дни. Не бяха се любили снощи, тъй като Дан закъсня, вероятно нямаше да го направят и тази вечер. Затова трябваше сега, за да има надежда да забременее.

— Миличък, трябва сега, преди да е свършил овулационният период, иначе...

— О, моля ти се, знам. Хайде спести ми урока по гинекология тази сутрин, а?

Лора замълча. Обиди я тонът му. Каза си, че той се държи така само защото е много изморен. Но пък напоследък все бе изморен, никога нямаше желание. Излизаше, че тя непрекъснато го насилва. Сякаш той ѝ прави услуга или тя върши нещо лошо.

Но пък и двамата искат дете. Колкото тя, толкова и Дан. В крайна сметка и тя се изморява, и то не по-малко от него. Вече се страхуваше и от повтарящите се всеки месец усилия, и от това, че все трябва да настоява пред съпруга си. Но пък разбираше, че ако искат да си имат дете, пътят е този. Затова приемаше всичко, свързано с него. И се стараше да го използва по най-рационалния и приятен начин. Защо пък Дан да не постъпва като нея?

— Дан, знаеш, че ако сега не свършим тази работа... — започна Лора.

— Добре де, добре, ще я свършим — тросна се той. — Почакай поне минутка, не можеш ли толкова?

Изгърколи се от леглото и се запъти към банята. Не запали лампата, остави вратата отворена.

Лора чуваше звука на урината в тоалетната, после го видя да отива до огледалото. Дан се изкашля и се изплю в мивката. След няколко минути се върна. Вървеше бавно, влачеше крака, прегърбен.

— Къде ли се дяна спонтанността? — измърмори той. — Боже мой!

Просна се върху кревата и се намести върху нея. Дъхът му бе горещ и неприятен. Тя го целуна по врата в опит да създаде удоволствие и за двамата, но той почти не откликна. Действаше, като

че върши неприятна домакинска работа. Не по-приятна от изхвърлянето на боклука например.

Трябваше му известно време за ерекцията, а забавянето ѝ го раздражни още повече. Лора изостави всякаква надежда да изпита някаква наслада от това, което вършеха. Всичко бе толкова романтично преди две години, когато с огромна охота започнаха усилията си тя да зачене. Бе се постарала да създаде такава атмосфера, както и чувственост, разбира се. Актът обаче загуби привлекателността си след множество месеци на задължителна близост в определен ден, по определено време. Без значение дали са изморени или притеснени, бързали да се приберат или попаднали под ударите на ежедневния стрес, независимо дали бяха спорили мигове преди това. Беше им станало задължение. Сега и двамата пристъпваха към него по навик и не даваха почти нищо повече от себе си.

Накрая Дан проникна в нея. Правеше го напълно механично, а Лора усещаше гнева му във всеки рязък тласък. Когато свърши, той въздъхна с облекчение и без да каже и дума, веднага се запъти към банята.

Вечерята бе в дома на Хюи и Табита Боуз, техни приятели от колежа. Къщата бе на брега на езерото. Табита продаваше ужасно скъпи недвижими имоти в Слайдъл. Хюи бе производствен директор на „Сюпърдоум“. Тази вечер присъстваха и други техни състуденти от щатския университет на Луизиана — Беки и Джо Делгадо, пристигнали с колата си от Бейтън Руж, където имаха малка пекарница; както и Ед и Миси Уилсън, и двамата професори от щатския университет „Никълс“ до Тибодоу. Общо осмина.

Обичайно се събираха няколко пъти всяка година, за да споделят едно друго за живота си; говореха за годините в колежа, за политика и литература, хвалеха постиженията си в кариерата и в семейството, надсмиваха се с наслада над позабравения си младежки идеализъм от университетското време.

И тази вечер излязоха във вътрешното дворче да пият кафе с десерта и да погледат платноходите на езерото Пончартрейн. Разговорът им се завъртя около тъжното състояние, в което се намираше американското общество.

— Адвокатите са ни истинският проблем — подхвърли Хюи Боуз. Казваше го всеки път. Запали пура и хвърли клечката в храста азалии. Усмихна се на Лора и добави дежурното: — Е, присъстващите се изключват, разбира се.

— Ужасно си любезен — отвърна тя, — но съм сигурна, че не заслужавам да ме изключвате от правилото.

— Знаеш, че това за адвокатите си е самата истина, Лора. Твоята професия е напаст за обществото още от Шекспирово време.

— Е, значи пак ще заклеим адвокатите. И тази вечер ли? Няма ли начин да оплюем някоя друга професия? Просто за разнообразие?

— Можем да подгоним лекарите — предложи Ед Уилсън.

Хюи поклати глава и подръпна от пурата.

— Не става. Лекарите не биха били никакъв проблем, ако не бяха адвокатите, които съдят добрите и защитават лошите.

— И така, ние никаква работа ли не вършим? — попита Лора.

Хюи се замисли.

— Не се сещам за нищо.

Останалите се разсмяха.

Обади се Дан:

— Разбира се, че ти вършиш, миличка. Даваш ни храна за подигравка на общите вечери.

— Благодаря ти за подкрепата, миличък.

Дан сви рамене:

— Направих, каквото можах.

— Ей, сетих се за един готин виц — отново се намеси Хюи. — Един адвокат влиза в банката, нали така...?

— Ето ти пак — рече Лора. — Пак адвокатски виц.

— А на опашката зад него един възрастен тип започва да го трие по гърба...

— Коя е банката? — засмя се Табита. — Че и аз да си отворя сметка там?

Другите също се засмяха. Хюи не ѝ обърна внимание и продължи:

— Както и да е, адвокатът го пита: „Какво правиш, по дяволите?“. А старият отвърща: „Аз съм професионален масажист. Добрият масаж облекчава мускулите, хората се отпускат. Когато съм на

опашка, винаги масажирам човека пред мен, правя го безплатно, като обществена услуга“. А адвокатът вика: „Е, аз пък съм адвокат, ама виждаш ли ме да чукам човека пред мен?“.

Хюи явно очакваше шумен общ смях, но в ответ получи само въздишки и цъкания.

— Не загревате ли? — изгледа ги той. — Адвокатът казва: „Ама виждаш ли ме да чукам човека пред мен“. Понеже адвокатите това правят — прецакват хората, за да си изкарат прехраната, така де, в преносен смисъл. Не го ли загрехте?

— Разбрахме те — рече Табита. — Само че просто не го намираме за толкова смешно.

Хюи вдигна очи към небето:

— Олеле, вие май тайно обичате адвокатите. Абе хора, вие не различавате ли майтапа, като го чуете?

— Като ставаше дума за чукане... — започна Миси Уилсън.

— О, ние правим каквото правим, все до тази тема допираме — рече Дан.

— Като говорим за чукане, та знаете ли, че Лиз и Джеф очакват бебе?

— Още едно ли? — зачуди се Табита. — Колко стават сега? Три ли?

— Мисля, че четири.

— Трябва да съм изпуснала третото.

Беки Делгадо изгледа Лора и Дан.

— А вие двамата кога смятате да умножите семейството? Само вие май сте без деца, нали така?

— Да не сме само ние единствени на този свят? — напуши се Дан.

— Ти чудесно разбираш какво казвам — вие сте единствените от нашите приятели.

— Мисля си, че може би имаш нужда от нови приятели.

— Е, хайде сега — намеси се и Хюи. — Какво чакате, се питам? Женени сте — я да видя... от десетина години, нали?

— Дори и повече — каза Табита. — Сключихте брак сравнително скоро след като завършихме, нали?

— След като Лора се дипломира в правния факултет — обясни Дан. — Има тринайсет години.

— Точно така, тринайсет години — рече Хюи. — Достатъчно дълго време. Досега трябваше да си имате деца.

— Искаме да сме сигурни, че бракът ни ще издържи на всякакви изпитания — отвърна Дан.

Всички се засмяха. Лора също изкриви устни в подобие на усмивка. Темата бе неизбежна. Зачекваха я на всяко събиране и тя винаги се притесняваше. Дан бе станал истински експерт по отклоняване на коментарите и точните отговори. Но Лора предпочиташе да си премълчава.

После разговорът се насочи към най-новите гафове на губернатора, а Лора погледна към Дан в другата част на двора. Погледите им се срещнаха и се разделиха, натезжали от чувства на неудовлетвореност и безизходица, каквито изпитваха и двамата.

Лора се стресна, когато изведнъж усети, че Джени говори на нея.
— Моля? — вдигна очи тя.

Джени остави чашката с кафе на масичката:

— Е, хайде, кажи ми какво те мъчи. Изплюй камъчето.

— Какво камъче?

— Онова, което те мъчи, не разбираш ли?

— Няма нищо такова.

— Е, хайде де. Не съм толкова загубена. Нали те гледам — разсеяна си още от началото.

Бяха седнали пред кафене „Дьо Монд“. Масичките от ковано желязо наоколо бяха заети от туристи. По тротоара имаше много хора, шумни, весели. Ечеше смях, щракаха фотоапарати. Някои разгръщаха карти, спореха коя забележителност да посетят. Сама Лора никога не би дошла тук, но Джени много обичаше френско кафе с понички. Лора пък така и не можа да се научи да харесва тези обилно поръсени със захар сладкиши от пържено тесто. А Джени си похапваше от тях всеки ден.

Освен това ужасно ѝ бе приятно да бъде в центъра на туристическата блъсканица на площада „Джексън“. Пишеше туристически книги и справочници и винаги бе на седмото небе сред „своите читатели“, както ги наричаше. Лора би предпочела да се бяха

срещнали където и да е другаде. И без това тази сутрин настроението ѝ бе съвсем лошо.

— Съжалявам — рече Лора. — За какво говорехме? Ти не ме ли питаше дали да не включа компютъра във фирмените разходи, вместо да го описваш в данъчните отстъпки?

— Остави компютъра, не ми е толкова важно — рече Джени и скръсти ръце, като се облегна. — Искам да разбера какво ти има? Спокойно можеш да споделиш всичко с мен, нали знаеш това?

Джени Хопкинс бе една от първите клиентки на Лора още преди доста време. Познаваха се вече 12 години и постепенно се бяха превърнали в близки приятелки. Днес се бяха срещнали, за да обсъдят данъците на Джени, но Лора явно трудно се съсредоточаваше.

— Вчера ходих на лекар — изтърси Лора.

— И защо? Нещо сериозно ли има?

— Не, не в този смисъл... виждаш ли, ние с Дан от две години се опитваме да си имаме дете — поклати глава и внезапно прошепна: — Не мисля, че ще се получи...

— Виж, Лора, тези неща понякога отнемат и повече от две години. Някои двойки се опитват години наред. Зачеването, знаеш, невинаги е лесно.

— Да, но ние нямаме на разположение много години.

— Защо не?

Лора махна с ръка:

— Шшт! Слушай! Чуваш ли?

Джени се наведе към нея и се заслуша. После объркано вдигна очи и попита:

— Какво да чуя?

— Не чуваш ли — тик-так, тик-так?

— Каквоооо?

— Това е моят биологичен часовник, той ми отброява времето, което постепенно изтича. По-млада няма да стана, не е ли така?

Джени се смръщи:

— Какви ги дрънкаш! Имаш много, много време пред себе си. Ти си на тридесет и пет, това си е чиста младост.

— На тридесет и осем съм!

— Пак си млада.

— Не и ако тепърва се опитваш да забременееш!

— Ама слушай сега — ние сме в деветдесетте години на века. Днес множество жени изчакват първо да си осигурят кариерата, после отглеждат деца. Така си е. Повечето не го правят, преди да са навършили четиридесетте.

— И повечето си имат неприятности с раждането, нали?

— Лора, всяко нещо по реда си. И това ще стане. Ще забременееш.

— Ами ако не стане?

— Ще, ще, не се безпокой!

— Не мога да не се тревожа. Непрекъснато. Може да ти звучи глупаво, но чувствам... сякаш в мен има някаква нужда, някаква празнота. Сякаш съм длъжна да родя. Като че не съм завършена, ако не родя. Разбираш ли какво ти казвам?

— Е, права си. Наистина звучи глупаво — Джени дойде поничката, допи кафето и се изправи. — Хайде, ела. Ела да се поразходим.

Пресякоха улицата и стъпиха на самия площад. Тук бе най-голямата блъсканица, най-натоварената част на френския квартал. По средата на площада се извисяваше статуята на Ендрю Джексън^[1], героя от прочутата битка за Ню Орлиънс. Около нея бяха наредили произведенията си художници портретисти, въртяха се жонгльори и фокусници, един мим, а до него и музикант с ксилофон, поставил сламена шапка и папийонка. Навсякъде звучеше музика, смях, гъмжеше от продавачи на храна и сувенири.

— Какво ще правим тук? — попита Лора.

— На площада няма място за тъжни хора — мъдро отвърна Джени.

— Едва ли ще се развеселя тук.

— Че кой говори за теб? Аз имам нужда да се повеселя.

Лора не можа да въздържи усмивката си. След малко се и разсмя.

Джени я прегърна през рамо и рече:

— Сега ще ме слушаш, нали? В случай че никой не ти го е казал, да ти го кажа аз: след раждане на деца от жената жена повече не става! Хубаво да го знаеш. Може би преди стотина години то е било главната ѝ роля, но днес не е така. Просто това вече не е най-важното нещо на света. Боже мой, та само погледни каква кариера си направила!

— Зная, зная всичко това. Мозъкът ми отлично го разбира, но сърцето отказва. То чувства други неща. Толкова много енергия и време отделих на кариерата си, че пренебрегнах всичко останало. И сега имам само кариерата си, а само тя вече не ми е достатъчна. Връщам се в миналото, премервам усилията си и цената, която съм платила за тях и ще не ще се питам дали си е заслужавало. — Лора поклати глава.

— Но ти пак можеш да си родиш дете. Просто трябва да отделиш необходимото време.

— Всеки изминал ден, в който бременността ми избягва, ме отдалечава от нея все повече и повече.

— Мисля си, че просто обръщаш прекалено голямо внимание на това нещо. Наистина оставам с такова впечатление.

— Знаеш ли какво ми става всеки път, когато някой ми изпрати покана за кръщение или за процъпалник, или като получа съобщение, че еди-кой си има близнаци? Или пък клиенти доведат новородено във фирмата, просто за да се изфукат, и вечно ме питат ние с Дан кога ще си родим? Знаеш ли как се чувствам тогава? Или пък какво изпитва Дан? Разбираш ли какво ми е всеки път, когато си правя тест за бременност, и Дан ме пита за резултата? Само си представи какво разочарование му се изписва на лицето при поредния отговор... И какво ми е на мен отвътре? Ето затова ти казвам: да, Джени, прекалено голямо внимание обръщам на това да си родя дете. Мисля, че наистина е много важно. Искам да имам дете, Джени! Толкова много ли искам? Всеки друг може да има деца, аз не! Защо? Защо да не мога, питам?

Спряха до една пейка, току на края на алеята, наречена „Лунна разходка“, вече далеч от големия шум и блъсканицата. Пред тях се ширна Мисисипи, в далечината отминаваше шлеп.

Джени се протегна, съчувствено хвана ръката на Лора.

— Виждам, че ти е трудно. Искам да знаеш, че те разбирам. И аз не можех да имам деца, когато бях омъжена. Но днес се чувствам отлично. Твоето положение не е изолирано или уникално, както може би си мислиш. Много двойки минават по същия път. Много наистина!

Лора се загледа в шлепа.

— Защо ли не сме направили нещо в тази насока? Мисля си, че след толкова прогрес и научни открития през последните 50 години,

все нещо би трябвало да се промени! А женското тяло си е все същото. Просто, изглежда, не е създадено да ражда по-късно в живота.

— А ти пък не се предавай. Продължавай да се надяваш — рече Джени.

— Трудно ми е.

— Помниш ли Пола, по-малката ми сестра?

Лора поклати глава.

— Е, тя е само с две години по-възрастна от теб и току-що роди за пръв път.

— Боже, сега тази новина наистина ме кара да се чувствам по-добре. Колко е приятно да чуеш, че други жени са родили, когато ти самата не можеш.

— Просто ти казвам, че всичко е възможно.

— Да, но ти пък не си говорила с моята гинеколожка.

— Лекарите да не са безпогрешни? Защо не се обърнеш към друг доктор?

— Да бе, да. Ще намеря някой, който ще прогнозира, че мога да забременея и тогава магически ще родя. Така ли става? Джени, мила, нямам нужда от друг гинеколог, който пак да ми каже, че не мога да имам деца. От толкова време висим в леглото с Дан. Сигурна съм, че го правим както трябва. Сексуалната страна е точна. И пак не се получава. Проблемът не е в моя лекар.

Лора въздъхна дълбоко. Трудно ѝ бе да продължава да говори на тази тема.

— Преди няколко години наистина имаше известен проблем. Намериха ми кисти във фалопиевите тръби. Успяха да ги отстранят. За щастие се оказа, че са доброкачествени, но пък останали белези — като нарязи в тъканта. Моята лекарка смята, че те са причина да не мога да забременея.

— Има начини да ти се помогне.

— Виж, лекарката направи всичко, което е възможно. Единственият начин да се прескочи проблемът с фалопиевите тръби е изкуственото оплождане — *in vitro*. Ще го опитаме, но лекарката се нуждае от най-малко пет-шест яйцеклетки, за да има добър шанс за успех. А от мен досега е успяла да вземе само една.

— При Пола имаше същият проблем — обясни Джени. — Но понякога лекарите могат да преодолеят и тази пречка.

— Всичко съм опитала. Съответните лекарства: клоמיד, пергонал, лупрон. Толкова тестове са ми правили, вече не им помня броя. И въпреки това организмът ми не може да произведе достатъчно яйцеклетки. Бог знае само защо още се мъча.

— Трябва да отидеш при специалист. При истински специалист! Не при някой акушер-гинеколог, който се рекламира в жълтите страници и се кичи с разни измислени титли. Тези хора не познават най-новото в гинекологическата наука. Ти се нуждаеш от човек, който помага само на жени с твоя проблем.

— Едва ли ще има някакъв смисъл — поклати глава Лора.

— Откъде знаеш? Пола прави толкова много опити — също като теб. Но после попадна на нужния лекар — отиде в една клиника в Алабама и виждаш ли — само след месец бе вече бременна!

— Е, и? Лекарите в Алабама повече ли знаят от тукашните?

Джени се изсмя:

— Тя намери една клиника, специализирана само за жени, които не могат да забременеят. Само за това — трудности при зачеване. Има един лекар там, името му е доктор Чайлз. За него казват, че е истински вълшебник.

— А, вълшебник, значи! Защо не ми каза още от началото? Това променя всичко, нали?

— Няма нужда да бъдеш саркастична. Знаеш какво искам да ти кажа. Процентът на успешните случаи там е висок, всъщност много висок. Нали ти казвам, Пола забременя, а тя и съпругът ѝ тъкмо вече бяха изоставили всякакви надежди. Пак ти повтарям, онзи лекар в тамошната клиника върши чудеса. Наистина трябва да отидеш.

— Доктор Чайлд^[2], а? Специалист по раждане на деца на име Чайлд! Хайде стига бе! Ти ме будалкаш!

— Не е Чайлд, Лора, а Чайлз — със „з“ накрая. И не те будалкам. Клиниката се нарича център „Нов живот“. Намира се в Алабама. По пътя за Монтгомъри^[3], но преди това.

— Монтгомъри ли каза? Та той е на повече от триста мили от тук!

— Казах ти, че не се стига чак до Монтгомъри, клиниката е преди това.

— Има ли нужда да се мъкна чак до Алабама? Където и да е в Алабама, пак е достатъчно далече, за да ми каже някакъв си доктор, че

не мога да зачена!

— Този лекар няма да ти каже такова нещо. Гарантирам ти. Ще взема от Пола и телефона, и адреса и утре ще ти ги дам. Обади им се, моля те. Нали ще го направиш?

— Не зная — измънка Лора. Никак не й се щеше.

— Ти все пак искаш ли да родиш или не?

— Разбира се, че искам.

— Тогава опитай на това място. Какво ще загубиш? Според Пола раждат всички жени, които са отишли там. В клиниката има една приказка, на шега, разбира се — „Ако съпругът ти не може да ти направи дете, то доктор Чайлз може!“.

Лора се усмихна неволно. После усети, че се размива.

— Ама надали го казват точно така, нали? — каза на Джени през смях.

— Е, аз го чух от Пола. И наистина смятам, че трябва да отидеш. Ако искрено, ама искрено, желаяш да родиш, трябва да опиташ именно на това място.

До края на деня и цялата вечер след това Лора размишляваше над казаното от Джени. Питаше се дали клиниката е толкова добра, колкото твърди приятелката й. А може би си заслужава да се консултира със специалистите там? Може би ще получи помощ, ако доктор Чайлз има достъп до методика, до каквато нейният доктор няма... Възможно ли е да имат този късмет с Дан и тя да зачене?

На следващия ден, след като получи от Джени адреса и телефона на клиниката, Лора се обади на своята лекарка. Попита я дали знае нещо за клиника, наречена център „Нов живот“, и за доктор Норман Чайлз в Колиър, Алабама.

— Да, чувала съм за това място — каза й лекарката.

— Какво сте чували?

— Ами, центърът е сравнително нова институция. Съществува от година-две, не повече. Казвали са ми, че там специализират лечение на пациентки, чийто организъм няма адекватно производство на яйцеклетки.

— Е, такъв ми бе проблемът, когато опитахме изкуствено оплождане.

— Именно.

— Моя приятелка твърди, че там процентът на успешно лекуваните жени бил извънредно висок.

— И на мен са ми казвали подобни неща. Успехът бил внушителен. Аз бих ви го споменала по-рано, но, честно казано, стори ми се твърде далеч. Клиниката е чак в Алабама.

— Това е вярно, но ако решим да изключим този фактор, вие какво ще ме посъветвате? Дали си заслужава да отида там, да говоря с лекарите?

— Тъй като специализират именно по вашия проблем, вероятно ще могат да направят нещо, което аз тук няма да успея. Ако разстоянието не ви притеснява, аз бих ви посъветвала да опитате. Мисля, че вашият случай опира до едно нещо: доколко със съпруга си желаете да имате дете.

---

[1] Генерал, успешно защитавал Ню Орлиънс във войната срещу Британия от 1812 г., също седми по ред президент на САЩ — 1829 — 1837 г. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — „чайлд“ — child — на английски означава „дете“. — Бел.прев. ↑

[3] Монтгомъри е столицата на Алабама. — Бел.прев. ↑

2

Лора и Дан потеглиха от Ню Орлиънс в шест часа сутринта в петък, спряха за лека закуска на Мисисипи в ресторант на междущатската магистрала 10, после хванаха пътя за Алабама на север от Мобайл. След около два часа и половина смениха посоката, излязоха от магистрала 65 и поеха на изток. Шосето бе с две платна, оградено с гъсти гори и от двете страни. Тук-там сред дърветата се виждаше къща, но областта бе предимно незаселена. Някъде около обед Лора забеляза, че Дан изглежда уморен от шофирането.

— Искаш ли аз да покарам малко? — попита го тя.

Той поклати глава.

— Не, не. Но много се надявам да си струва биенето на целия този път. Доста далеч е от Ню Орлиънс.

— Така е, но ако ни помогнат, няма ли да си струва?

— Е, тук имаме едно голямо „ако“.

След това замълчаха. Дан караше по локални пътища. Следваше упътванията, получени от сестрата в клиниката, с която бяха говорили. Любимата им станция за джазова музика вече не се чуваше — бяха излезли от нейния диапазон. Дан се опита да хване нещо подобно, но навсякъде свиреха кънтри, затова изключи радиото. После погледна към Лора. Тя улови погледа му и реши, че той може би иска да сподели нещо.

— Какво си мислиш? — попита го тя.

— Длъжни сме да вземем предвид и факта, че може да не се получи нищо.

— Не бива да разсъждаваме по този начин. Трябва да мислим положително. Искане ми се да вярвам, че ще успеем.

— Това е хубаво, но е напълно възможно и онзи лекар да не може да помогне. Затова ти казвам, че в такъв случай трябва да сме готови и за тази вероятност.

Лора не каза нищо. Не желаше да мисли толкова пораженчески.

— Може пък да не ни е съдено да имаме дете — пак захвана той.

Лора погледна встрани, пак премълча.

Дан изчака минутка, после рече:

— Лора, не бива да си затваряме очите за реалностите. Евентуално може да стигнем до положение, когато ще се наложи да се откажем и просто да продължим напред — животът си върви...

— Искам дете — упорито прошепна тя.

— И аз също. Но ако не могат да ни помогнат...

— Ще могат — пак прошепна Лора.

— Лора...

— Могат. Наистина вярвам, че могат. Помогнали са на сестрата на Джени — със същия проблем. Моята лекарка каза, че клиниката има внушителен успех със случаи като нашия. Смятам, че този път ще успеем. Наистина съм убедена в това.

В центъра на Колиър имаше няколко старомодни магазина, тревясал площад, поща и малък хотел. Най-представителни бяха двете църкви, по една от двете страни на главната улица. Зърнаха указателен пътен знак — „Център «Нов живот» — още две мили“.

Извън центъра се заредиха ферми и горички. Изглежда, мястото не бе гъсто населено.

— Чия ли е идеята да се построи клиника на края на света? — мърмореше Дан. — Къде-къде е по-подходящо да я открие човек в някой голям град.

— Хм, не зная — тук е толкова тихо и спокойно — рече Лора. — Сигурно това е причината. Казват, че стресът е една от основните причини за безплодието.

Съпругът ѝ сви рамене.

— Виж, дори така да е, пак ми се струва, че мястото е неподходящо за клиника с такъв профил. Какъв бизнес може да се прави тук? Кой ще пътува на такива огромни разстояния, за да се прегледа на лекар?

— Ето, ние го направихме.

— Това е, защото сме откачени. И отчаяни.

Лора се засмя, но всъщност в шегата му имаше и много тъга. Тя непрестанно се опитваше да прогони черните мисли на отчаянието, да събуди повече надежда в себе си, та било и нереалистична. Обаче от

време на време песимизмът надделяваше в мислите ѝ. Затова ѝ бе нужно да събере всичките си морални и духовни сили, за да се пребори с него.

Дан влезе в идващия завой и в същия миг рязко натисна спирачките. Лора се плъзна напред и се удари в автомобилното табло. Колата поднесе и се завъртя, едната от задните гуми излезе извън шосето.

— Добре ли си, Лора? — разтревожено попита Дан.

Тя се дръпна назад в седалката и пое дъх.

— Какво стана?

— За малко да прегазя проклетото животно.

— Какво животно?

— Ей онази проклета котка.

Лора се наведе и погледна навън. Обърнатата с гръб към колата, една котка клечеше над мъртва катеричка на няколко метра пред тях. Изобщо не благоволи да ги погледне, а продължи да разкъсва започналото да гние месо.

— И това ако не е привлекателна гледка, здраве му кажи — подхвърли Дан.

— О, бедното коте. Ребрата му се броят. Сигурно умира от глад.

Котешката козина бе бяла, напръскана с оранжеви петна. Доста необикновен цвят, помисли Лора. Всъщност усещаше и нещо друго, необичайно, странно, но не можеше да определи какво точно.

Дан натисна клаксона, за да пропъди котката, но тя дори не се извърна да ги погледне и спокойно продължи да ръфа трупа на катеричката.

— Защо не я заобиколиш? — посъветва го Лора.

— Няма място.

От едната страна на пътя склонът бе иззидан с камъни, вероятно против горско свлачище, а от другата зееше доста дълбока урва. Долу се виждаше блатиста вода.

Дан пак натисна клаксона. Котката не помръдна.

— По-добре да се разкара, че току-виж свършила като катерицата — ядно подметна Дан.

— Моля те, не я гази.

— Добре де, цял ден ли ще стоим тук? Ако не се махне, ще бъде прегазена. Такива са законите на пътищата.

Дан здраво притисна клаксона с длан, задържа по-дълго. Този път котката се извърна бавно. От устата ѝ бе провиснал къс месо. Първо погледна наляво, после надясно, сякаш проверяваше терена — да не би друго животно да понечи да отнеме плячката ѝ. Накрая зърна и колата и се изненада.

Сякаш не знаеше, че автомобилът е там, все едно не го бе усетила, не бе чула виещия клаксон. Очите ѝ се разтвориха широко и Лора ясно различи червеникави оттенъци в тях. Не бе приятна гледка — погледът бе див като на бясно същество. Забеляза за пръв път и какво не бе наред с главата — от двете ѝ страни.

После котката побягна, прекоси пътя като стрела и се скри в гората. Лора се запита дали добре бе видяла странното животно и се извърна към Дан за потвърждение на съмненията си.

— Видя ли? — попита го тя.

— О, тъкмо навреме се махна.

— Забеляза ли онова нещо?

— Какво да забележа?

— Ами нямаше уши.

— За какво говориш, Лора?

— За котката. Нямаше уши. Не реагира, когато ти свиреше с клаксона, защото не е чувала звука. О, боже мой — наведе глава тя. — Не съм виждала подобно нещо досега. Котка без уши...

— Ако продължава да яде по средата на пътя, никога вече няма да я видиш. Нали ме разбираш? Защото няма да оцелее.

Дан потегли, а Лора се взря в околните дървета. Но нито котката, нито сянката ѝ се мярнаха повече наоколо.

— Бедничката... — рече Лора тихо. Без уши. Подивяла от глад. Може би болна. Надали ще оцелее в тази пустош още много време. Натъжи я мисълта за самотна смърт насред гората — та било тя и котешка.

Клиниката се оказа солидна, едноетажна тухлена постройка без прозорци на фасадата. Изглеждаше като скрита в гората крепост. По околните дървета висяха табели с предупреждения към случайни минавачи и ловци да не се приближават до нея. На входа бе поставен не особено представителен надпис. С бели букви на кафява дървена

плоскост бе изписано: „Център «Нов живот». Помощ за репродуктивни проблеми“.

Встрани имаше паркинг с табелка — „За пациенти“. На близо дузината маркирани с боя клетки бяха оставени луксозни лимузини. Лора проследи с поглед регистрационните номера. Бе впечатлена: повечето от колите не бяха от Алабама, а от Мисисипи, Тенеси, Флорида. Няколко бяха и от още по-далечни щати като Южна Каролина и Канзас.

— Я виж колите — посочи тя с ръка на Дан, който търсеше място да паркира. — Според моята лекарка клиниката е почти нова. Трябва да се ползва с доста добра репутация, щом има толкова много хора, при това дошли от сравнително далечни места.

— Да се надяваме, че няма да ни разочароват тук — откликна Дан.

Човекът от охраната във фоайето бе на възраст някъде около петдесетте. Ризата му отпред е доста поиздута, сякаш той е бременният, помисли Лора и мислено се изкикоти. Настроението ѝ видимо се подобри. Клиниката е наистина чудна — в нея и мъжете забременяват, рече си още тя с усмивка.

Същевременно ѝ се стори странно, че тук имат охрана, при това въоръжена. Не подхождаше на институцията. Но реши, че главната работа на пазачите е да упътват пациентите и гостите — къде да отидат, към кого да се обърнат, а не да охраняват сградата. Е, какво пък толкова, от друга страна, въоръжен човек тук значи, че сме в безопасност, каза си тя след кратки размишления.

На специален етикет на ризата пишеше и името на охранителя: Рой Хикс. Той ги отведе до амбулаторията, където чакаха още две-три двойки. Лора предаде на посрещналия ги администратор цялата медицинска документация, която си носеха с Дан: прегледи, лечение, тестове, процедури. Една сестра им даде да попълват дълги и обстоятелствени формуляри. Там трябваше да се отразят данните около историята на заболяването — проблемите по зачеването и доста лични факти. Дан взе да мърмори по този повод — смяташе, че повечето неща са ненужни или пък не засягат чужди хора. Наложил се Лора да попълни и двата документа.

Когато приключи и ги предаде, се появи санитар. Бе висок, рус, широкоплещест. Типична местна футболна звезда, полузащитник от

студентския отбор, завършил колежа преди три-четири години. Съобщи им, че доктор Чайлз ще ги приеме, но се налага да почака малко. Междувременно им предложи да ги разведе из клиниката.

* * *

— Имаме и родилно отделение — разказваше санитарят, повел ги по коридорите.

— Това е малко необичайно, нали? — удиви се Лора. — Много ли пациентки решават да раждат тук?

Младият мъж я изгледа учудено, сякаш въпросът ѝ бе неуместен.

— Всъщност всички раждат тук — отвърна той. — Нашата клиника е най-доброто медицинско заведение в района. Само почакайте да видите.

Отделението бе разположено на голяма площ, пресичаха я два големи коридора, всеки с по осем стаи. По средата, където коридорите се срещаха, се намираще сестринската стая.

— При нас една сестра обслужва най-много две пациентки. Гордеем се с този стандарт — продължи санитарят.

Показа им една от свободните стаи. Лора бе впечатлена. Приличаше повече на луксозен хотелски апартамент, отколкото на болнична стая. Всичко вътре бе в меки, пастелни цветове. По стените висяха приятни картини. Имаше и много растения в саксии. Пред прозореца бе поставено широко канапе, което можеше да се разтваря като легло, за да бъде използвано от съпруга. До него стоеше телевизор с голям екран.

— Опитваме се да дадем най-доброто на нашите пациенти — каза младежът.

— И мисля, че успявате — усмихна му се Лора.

— Виждам, че тук няма телефон — изведнъж рече Дан.

— Да, прав сте. Доктор Чайлз смята, че на пациентките, на които предстои раждане, трябва да бъде осигурен пълен покой. Основно условие за това е околната среда да не съдържа никакви стресови елементи, както телефонният звън например. Повечето родилки остават тук две денонощия и не настояват за телефон. Всъщност по-голямата част от тях дори приветстват това условие. По този начин

никой не може да ги смущава с проблеми, свързани с работата им или други досадни неща.

— Като например съпрузите им — подхвърли Лора.

Санитарят се засмя. Дан не намери нищо смешно в нейните думи, просто се усмихна криво. Тя се изкикоти и го хвана за ръката. Последваха санитаря, който ги поведе към реанимацията за новородени.

— Като гледам обзавеждането и всичко останало — обади се Дан, — тук сигурно е ужасно скъпо?

— Не мога да ви кажа. Това не е по моята част. Но със сигурност зная, че сме най-добре обзаведената институция в щата, с най-модерната медицинска апаратура. Тук лекарите могат да се справят с всякакви усложнения, не дай боже те да се случат. Не казвам, че имаме такива, разбира се. Но все пак е приятно човек да знае, че се намира в най-добрите ръце. Знаете ли, че тук работи и съпругата на доктор Чайлз — тя също е лекар — доктор Ейсър, анестезиолог.

— Не, това не знаехме — отвърна Лора.

— О, тя самата е прекрасен лекар. Сигурен съм, че много ще я харесате. Както и доктор Чайлз. Те са най-добрите специалисти в областта. Просто най-добрите. Сами ще се уверите.

Докато вървяха по-нататък след младия санитар, Дан прошепна на Лора:

— Иска да ни каже, че тук струва майка си и баща си.

— Добре де, не си ли заслужава да платим каквото и да е, стига да можем да имаме дете, а?

— Още не са ти казали, че може...

Стигнаха до входа на родилната зала. Пред двойните врати имаше голям надпис: **СТЕРИЛНО! САМО МЕДИЦИНСКИ ПЕРСОНАЛ!**

— Тук не можем да влезем, но пък е разрешено да надникнем — рече санитарят.

Открехна вратите достатъчно, колкото да хвърлят поглед вътре.

— Имаме две зали — поясни той. — Никой не чака — и сам се засмя на шегата си. — Както ви казах — най-доброто обзавеждане в нашия щат.

Отляво на родилното имаше друга врата с надпис — **ПАТОЛОГИЯ: САМО ЛЕКАРИ.** Лора попита за предназначението на

помещението.

— Тук е лабораторията, където понякога доктор Чайлз прави изследвания — биопсии на плацентите след раждане.

— А защо ги прави?

— Не зная защо точно, но съм убеден, че е най-завършеният специалист. Трудно можете да намерите друг като него. Той не оставя нищо на случая, винаги доизпипва нещата, че да е сигурен, че всичко е наред.

— Е, за нас това е хубава новина.

Преди да се завърнат при амбулаторията, младежът им показва ресторанта и магазина за подаръци. После обаче ги поведе в друга посока, по непознат коридор.

— Има още нещо, което бих искал да видите — обясни той.

Стигнаха до широк прозорец в стената. От другата му страна се виждаше огромна лаборатория с много апаратура и богат инструментариум, очевидно най-съвременни. В нея работеха неколцина лаборанти, които явно не забелязаха присъствието им на прозореца.

— Всички клинични изследвания се правят в тази лаборатория. Така е по-бързо, може да се контролира прецизността на тестовете. Тук се извършва и изкуственото оплождане. Ако всичко при вас е наред, оттук можете да наблюдавате как работи доктор Чайлз.

— Казаха ми, че процентът на успешно лекуваните пациенти е много висок — каза Лора.

— Не съм запознат с точните цифри, но почти всички дошли за помощ при нас двойки накрая си отиват доволни.

Лора погледна Дан с надежда. Той се усмихна окуражително. За пръв път, откакто бяха дошли, показва с поведението си някакъв оптимизъм. А Лора наистина започна да вярва, че чудото ще се случи, въпреки че по природа бе уравновесена и си бе реалист относно нормалните човешки шансове в случаи, подобни на нейния.

После санитарят ги върна при амбулаторията.

— Сигурно скоро ще ви заведат при доктор Чайлз — рече той. — Желая ви успех.

— Благодаря — отвърна Лора. — Благодарим и за това, което ни показахте.

Младият мъж си тръгна, а Лора хвана Дан за ръката.

— Мисля, че попаднахме на добро място. Изглежда, разполагат с всичко необходимо и си разбират от работата. Правилно постъпихме, че дойдохме. Вярвам, че този път ще ни провърви.

— О, мила, не бързай толкова с оценките. Още нищо определено не знаем. Хайде да не прибързваме, за да не се разочароваме повече после. Не е ли така? Нека изчакаме да видим какво ще каже лекарят.

— Само ти казвам, че интуицията ми подсказва хубави неща. Ще стане. Сигурна съм.

Накрая при тях дойде една сестра.

— Вие сте госпожа и господин Филдинг, нали? Заповядайте. Доктор Чайлз ви очаква.

3

Когато влязоха, доктор Норман Чайлз бе зад бюрото, пишеше нещо в папка. Той свали очилата за четене, стана и тръгна към тях, за да ги посрещне.

— Надявам се, че не се наложи да ме чакате много — любезно се поклони лекарят.

Здрависаха се и той ги покани да седнат. Лора бе очаквала да види по-възрастен мъж, но лекарят изглеждаше на не повече от четиридесет години. Косата му бе черна, къса, бакенбардите — леко прошарени. Бе висок и слаб, в чертите на лицето му определено имаше нещо птиче.

Лора реши, че този човек не престава да мисли, това бе според нея в очите му. Но същевременно Чайлз определено бе сърдечен, изпълнен с разбиране, изглеждаше добряк. Излъчваше самоувереност, а това създаде в нея чувство за сигурност. Имаше вид и поведение на човек, познаващ работата си.

Кабинетът бе обзаведен елегантно. Приличаше повече на директорски, отколкото на лекарски кабинет. Бюрото бе грижливо подредено, нямаше безразборно нахвърлени неща. До него бе поставен компютър, в момента изключен. В ъгъла на помещението имаше врата — или за стенен шкаф, или за сервизно помещение.

На три от стените висяха увеличени снимки. Съдейки по сюжетите, Лора реши, че лекарят предпочита морския пейзаж. На стената зад бюрото му бе може би най-ярко изявената в професионално отношение фотография: настроението ѝ бе вълнуващо, излъчващо мощта на водната стихия — вълни в различни нюанси на сивия цвят се разбиваха в скалистия склон на брегова линия. Тук е налице подчертан контраст с успокоителната пасторална тишина на пейзажа извън клиниката, рече си Лора.

На четвъртата стена бяха закачени поставени в рамки медицински дипломи, удостоверения, награди. Седнала пред бюрото, Лора се загледа в дипломите. Все пак я интересуваха професионалните

възможности на лекаря. Забеляза, че имаше научни степени и титли от някои от най-добрите американски университети. Освен това имаше свидетелства от Американското общество за оплождане, Обществото за напреднали репродуктивни технологии, бе дипломиран като акушер-гинеколог и специалист по репродуктивна ендокринология. Прочете всичко това и си отдъхна. Бе дошла където трябва.

— Е, прочетох медицинската документация — обади се Чайлз, завърнал се зад бюрото. Пак отвори папката и прелисти някои от листата в нея.

Лора отново почувства напрежение. Той, изглежда, не бързаше да стигне до същността на нещата. Може ли да им помогне или не? Чайлз продължи да чете. След малко надигна очи към тях.

— Вие сте адвокат, нали? — попита той Лора.

— Да.

— Какво право практикувате?

— Данъчно.

— Хм, това е доста напрегната сфера на дейност, нали?

— В някои случаи, да.

Чайлз кимна и поглади брадичка. Лицето му изразяваше загриженост. Пак я погледна и рече:

— Ще представлява ли за вас проблем, ако ние тук успеем?

При думата „успеем“ приятни тръпки пробягаха по тялото на Лора. Но пък какво искаше да каже?

— Не ви разбрах? Защо проблем?

— При направляемия репродуктивен процес, с каквато методика си служим ние, върху пациента се стоварват доста големи изисквания, най-вече във времето. Според мен за вас ще бъде доста сложно да продължите активно да практикувате професията си, като същевременно се подложите на нашата терапия тук.

— О, готова съм да намаля служебното си натоварване във фирмата, ако това е необходимо.

— Добре тогава.

Чайлз пак се зачете в папката. Нещо, изглежда, привлече интереса му по-специално. Той вдигна очи — този път ги насочи към Дан.

— Виждам тук, че сте фотограф.

— Да, така е.

— С каква фотография се занимавате?

— Работя предимно в света на модата.

— Наистина ли? И аз се опитвам да снимам — каза Чайлз и погледна към фотографиите по стените.

— Вие ли сте авторът? — интересът на Дан бе искрен. — Добри са. Много добри.

— Е, аматьорска работа.

— Възможно, но имате добро чувство за перспектива, светлината също използвате добре. Впечатлен съм.

— Наистина ли? Е, благодаря ви още веднъж.

Накрая стигнаха до причината за посещението им в клиниката.

— Прегледах няколко пъти всичките ви изследвания — заяви Чайлз. — Дан, производството на сперматозоиди при вас е изцяло в нормата. Две цяло, точка, седем кубически сантиметра изхвърлена семенна течност — кажи-речи е по средата на добрите нормативи. Броят на сперматозоидите е приблизително 60 милиона на кубически сантиметър: това е доста високо, пак в рамките на нормата. Размери, форма, поведение — всичко изглежда наред. При вас не виждам проблеми.

Дан се усмихна, развеселен:

— Старая се — правя каквото мога — пошегува се той.

Лора обаче бе прекалено неспокойна. Съвсем не ѝ бе до смях. Гледаше Чайлз с пресъхнала уста и силен вътрешен страх. Какво ли ще каже за нея сега?

— Виждам, че миналата година сте опитвали изкуствено оплождане.

— Да — избърза Лора, — но не се получиха достатъчно яйцеклетки...

Чайлз кимна с глава спокойно:

— Е, това се случва много често.

Отново се загледа в папката:

— Не виждам показания за ендометриоза или маточна фиброза. Това е хубаво. Не виждам и никакви последици за матката от кюртажа.

— Какво? Какво казахте? — Дан подскочи изненадан и вперил очи в Лора. — За какво говорите? Какъв кюртаж? Ти защо нищо не си ми казвала за това?

Лора занемя — просто не знаеше какво да каже.

Не бе се сетила да помоли лекарката в Ню Орлиънс да включи при изследванията бележка до Чайлз да не споменава нищо пред Дан. И сега се чудеше как да му обясни. Дан я гледаше втренчено и очакваше обяснение. Лора погледна към Чайлз. По изражението му разбра, че той схваща положението.

Тя се обърна към съпруга си.

— Когато се появи проблемът с фалопиевите тръби, се наложи да ми направят процедура. Необходимо бе, за да не бъде засегната и самата матка. Това е всичко.

Дан кимна. Лора почувства облекчение — бе повярвал на лъжата ѝ.

— Но имаше ли проблем и там? — попита изведнъж Дан.

— Не, не. Никакъв.

— Е... добре. Добре. — Сега гледаше към доктор Чайлз. — Тогава тук нямаме проблем, нали?

Лекарят насочи очи към Лора.

— Сегашната трудност — тук Чайлз погледна и Дан, — изглежда, се крие в състоянието на фалопиевите тръби на Лора, а не в матката. Това е проблемът, плюс неспособността ѝ да произведе адекватно количество яйцеклетки за обикновено оплождане „инвитро“.

— Не може ли да се направи нещо в тази насока? — запита Дан.

Чайлз остави папката върху бюрото, скръсти ръце и рече:

— Смятам, че можем да ви помогнем.

Погледна Лора и се усмихна:

— Специализираме именно изкуствено оплождане за жени във вашето състояние. Работим по съответни техники и методики.

— Значи наистина вярвате, че можете да ни помогнете? — зарадва се Лора.

— О, да, разбира се.

Дан остана скептик до края.

— Въпреки че другите лекари не успяха?

— Не бих коментирал какво могат или не могат други лекари. Казвам само онова, което вярвам, че можем да направим за вас тук. И то е, че сме в състояние да ви помогнем.

Тези думи имаха магическо въздействие върху Лора. По тялото ѝ пробягаха радостни тръпки. Обърна очи към Дан и веднага усети, че и той с мъка въздържа радостната си възбуда.

— Но това е чудесно! — възкликна Лора и стисна ръката на Дан.
— Нали, мили?

Той ѝ се усмихна и в очите му Лора прочете любов, чувство, каквото не бе изразявал доста отдавна. После Дан се обърна към Чайлз и попита кога и как ще протече лечението.

— Първо ще започнем с медикаментозна терапия: лекарства за подпомагане на оплождането. Разбирам, че това е правено и преди, но ще трябва да опитаме пак — да произведем нужното количество яйцеклетки. При това нищо не губим от лечението. То ще се изрази в ежедневни инжекции, които можете да си правите сама у дома. Възможно е да помага и съпругът. Вие не сте боязлив относно такива процедури, нали, Дан?

— О, мога да забивам игла, ако това ме питате. Няма проблеми, правил съм го и преди.

— Дори лекарствата да не помогнат за увеличаване на броя на яйцеклетките, пак не е опасно. Имали сме редица успешни случаи само с единствена яйцеклетка. Отделяме ги и после оплождаме със сперматозоидите на съпруга в нашата лаборатория тук. — Погледна към Лора. — После се поставят в матката. По време на тази фаза пациентката получава хормонални добавки — прогестерон, които подготвят организма за приемане на яйцеклетката.

— Прогестерон ли? Какво е това? Безопасно ли е?

— Абсолютно безопасно. Не бих го предлагал, ако има рискове. При това определено е необходимо, когато се прилага изкуствено оплождане. Бременността не може да протече нормално и здравословно без него.

— Има ли странични ефекти? — заинтересува се Лора.

— Отначало може да почувствате леко неразположение, възможно е слабо кръвотечение или спазми, но те няма да са опасни. При това ще преминат доста бързо.

— Е, ще успея да ги преодоля. Щом добавките са безопасни, при това необходими, нямам никакви възражения.

— Прилагал съм ги при много от пациентките си. Затова имаме толкова висок процент на успешно родили при нас. Значително по-висок от сходните клиници.

— А какъв е процентът? — Лора бе любопитна. При това като специалист по данъчното право бе свикнала да борави с цифри и

всевъзможни статистики. Хормоналните съставки или добавки и специалните функции на организма ѝ невинаги бяха лесни за разбиране, но пък цифрите са си черно на бяло — говорят точно и ясно. Интересен ѝ бе въпросният показател, за да си направи съответните заключения.

— Откакто преди две години се преместихме тук от Маями, успехът ни е изключителен — обясни Чайлз. — При нас живородените са средно седемдесет на сто.

— Толкова висок процент? — удиви се Лора. Трудно ѝ бе да повярва в тази цифра, но пък вътрешно отчаяно желаше тя да е вярна. — Чувала съм, че средната цифра е четиридесет на сто успешно родили при изкуствено оплождане. Така ли е?

— Да, в други клиники, в миналото. Първо трябва да знаете, че цифрата, която ви дадох, се отнася за всички пациентки, които идват за изследвания при нас, а не за пациентките, които отговарят на изискванията за лечение. В това се крие голямата разлика. Освен това във въпросната сфера през последната година бе отбелязан значителен напредък. Днес правим неща, които преди известно време бяха немислими. Нашите специалисти чудесно си разбират от работата. Специализираме с особен тип пациентки — като вас например. И тъй като се занимаваме само с това, можем да концентрираме усилията си единствено върху съответното лечение. Кое то пък увеличава процента на успеха. Шансовете ви са много големи, като се има предвид, че сте под четиридесетте години и напълно здрава. Седемдесетте процента не са измислени, не са преувеличение. Аз напълно искрено вярвам, че можем да ви помогнем да родите.

Лора се обърна към Дан.

— Седемдесет на сто — издума тя с респект в гласа. Всяка изминала минута увеличаваше вярата ѝ. Същевременно съзнаваше, че се оставя възбудата да я увлича прекалено много.

— О, има още нещо, друг страничен ефект, който би трябвало да ви спомена — обади се Чайлз. — Процесът, който използваме, понякога малко затруднява изваждането на плацентата впоследствие. Но не се плашете — няма никаква опасност нито за детето, нито за майката. Става малко по-болезнено, отколкото бих желал да бъде. Затова след изваждането на плода препоръчваме пълна упойка, за да приспим пациентката, докато свършим с плацентата. Тази процедура е

лека и напълно безопасна. Отнема само няколко минути, но по-добре е да бъдете под упойка — поради дискомфортните усещания. Това е всичко.

Лора изпита известни съмнения. Никога преди не бе чувала подобни неща. Но пък не бе чувала и за хормоналните добавки, които щяха да ѝ помогнат да зачене, затова реши, че всичко непознато се дължи на бързото развитие на гинекологическата наука. Не бе чак толкова страшно, като се има предвид какво щеше да получи в замяна.

— Моята лекарка ще знае как да процедира, нали? Когато раждам, искам да кажа? — попита тя.

— О, вижте, аз все пак трябваше досега да съм изяснил този аспект — вие ще трябва да родите при нас.

— Тук ли?

— Да. Имаме родилно отделение в клиниката.

— Да, да, ние го видяхме.

— Обзаведено е по-добре, отколкото в повечето национални болници.

— Напълно ви вярвам, но си мисля, че ще ми бъде доста трудно да дойда чак дотук, когато дойде време за раждане — започна Лора. — Кой може да каже кога ще започнат родилните болки? Пътят е доста дълъг, дори и за бърза кола. Възможно е да не съм в състояние да пътувам...

— Не ме разбрахте. Вие вече ще сте тук — прекъсна я Чайлз. — Тъкмо се канех да обясня, че лечението изисква продължително наблюдение и изследвания. Първо, от момента, в който имплантираме оплодената яйцеклетка, до истинската бременност — това е приблизително двуседмичен период. Тогава ще се налагат инжекции два пъти дневно. След истинското зачеване ежедневно ще се налага да прилагаме хормонална терапия. Вероятно няма да можете да доизносите плода до края на термина без тях. И така — ще се наложи да прекарате доста време тук. Необходимо е да приемете това положение, ако желаете всичко да премине успешно.

— Всеки ден ли? — учуди се Лора.

— Да. Всеки ден — седем пъти седмично. Именно по тази причина сме създали нашето родилно отделение. Хормоналната терапия ще продължи до самото раждане. И това е нещо, което има пряко отношение към високия ни процент на успех. Налага се да сме в

състояние да контролираме вашата бременност, за да сме сигурни, че няма да възникнат проблеми.

— Но ние живеем в Ню Орлиънс — намеси се Дан. — Това е около шест часа път до тук.

— Забелязах този факт в медицинското ви досие. Трябва да вземете решение дали разстоянието ще ви бъде проблем.

— Не може ли инжекциите да ми прави моята лекарка в Ню Орлиънс?

— Става дума за разработена лично от мен процедура и тя изисква специализирани умения, каквито вашата гинеколожка просто не притежава. Изследвания ще се налагат всеки ден, както и наблюдения — трябва да знаем как ще реагира организмът ви, какво ще бъде поведението на хормоналните нива — за да бъдем сигурни, че дозата е правилна. Така ще можем да я променяме при нужда. Единственият начин да постигнем успех е да го правим тук — от това зависи и крайният резултат. Съжалявам, но това е положението — завърши доктор Чайлз.

Дан изгледа Лора. После тихо рече:

— Миличка, не виждам как ще си в състояние да идваш дотук с кола, шест часа само в едната посока, два пъти дневно. Просто е невъзможно.

Лора замълча. Знаеше, че Дан е абсолютно прав.

— Ако нямате нищо против — намеси се Чайлз, — нека ви предложи нещо. На всичките си пациенти, които живеят на големи разстояния отгук, подказвам едно решение — да наемат някъде наблизо квартира за времетраенето на лечението и раждането.

— Всъщност имате предвид фактически да се преместим да живеем тук? — засмя се Дан колебливо. — Не мисля, че ще се получи.

— Е, напълно естествено, това зависи изцяло от вас. Мога да ви уведомя, че разполагаме с персонал, който ще ви помогне да си намерите квартира или къща, ако решите да постъпите по този начин. Наемите в района са напълно приемливи.

— Не става дума за наемите — откликна Дан. — Няма начин просто да се преместим тук. И двамата работим в Ню Орлиънс и не е практично да изминаваме това огромно разстояние всеки ден.

— Но това е въпрос, който трябва да обмислите. Само вие можете да кажете доколко желаете да имате дете и какви жертви сте

готови да направите за тази цел.

4

След разговора с доктор Чайлз Лора и Дан отидоха при финансовия консултант на клиниката. Оказа се, че хонорарът за всеки цикъл от лечението заедно с изкуственото оплождане е 16 000 долара. Здравната осигуровка на Лора едва ли щеше да покрие тази сума.

Нощта прекараха в хотел в градчето, но не можаха да заспят лесно. До късно след полунощ обсъждаха как да постъпят.

— Не виждам как ще се справим — заяви Дан.

— Мисля си нещо — кротко отвърна Лора. — Мога да работя от дома. Нужни са ми само компютър, факс и телефон. Повечето от ежедневните неща мога да правя от къщи, а когато се наложи, някой колега от фирмата ще поеме задачите вместо мен. Колегите са много отзивчиви, когато става дума за бременност, майчинство и прочее. Миналата година на Кейт Уеб се наложи да изкара три месеца у дома на легло за задържане. Тогава работеше от дома си — когато можеше. Аз пък ще го правя оттук. Няма да има кой знае какъв проблем.

— Какво искаш да кажеш — че ще живееш тук ли?

— Ами да, но няма да е за постоянно — просто докато родя.

— Ти може би ще успееш да работиш от дома, но аз няма да мога. Какво ще правя — всеки ден ли ще навъртам този огромен километраж оттук до студиото и обратно? Ако се откажа от съня си, сигурно ще е възможно, ама става ли по този начин? — Дан поклати глава тревожно. — Не бива така. Трябва да мислим много по-практично.

— Но аз имах предвид да наема къща тук сама. Ти ще останеш в Ню Орлиънс и ще идваш при мен през уикендите.

— Не зная дали ще се получи...

— Щом го правим в името на бъдещото ни дете, Дан, ще трябва да се примирим с някои неудобства. Нали така?

Дан въздъхна отчаяно.

— Не зная, Лора... Разстоянието е толкова огромно, а става дума за девет месеца!

— Така е, но аз искам да родя!

— И аз искам, но не и ако това означава ти да живееш тук съвсем сама толкова дълго време.

— Но аз не се плаша от това, че ще живея сама.

— Аз пък се безпокоя!

Лора се пресегна и взе ръцете му в своите.

— Зная, зная, мили. И ти ще ми липсваш, но ми се струва, че жертвата си заслужава, щом ще го направим в името на нашето дете.

— Ами ако не се получи?

— Нали доктор Чайлз каза, че проблеми няма да има.

— Никакви гаранции няма. Никой не е казал, че е сигурно сто на сто.

— Е, стана дума за седемдесет на сто, а то не е малко. По-добро от това, здраве му кажи.

— Е, така е, но пък ако не стане, ще имаме друг проблем — отчаянието.

— По-отчаяна от досега едва ли мога да бъда.

— Лора, нали съм те наблюдавал в миналото, когато си мислехме, че всичко ще се нареди, а то не ставаше така. Не ми се иска да преживееш цялата тази мъка отново. Не ми се иска и двамата да преживяваме същото пак.

— Моля ти се, Дан — рече тя тихо, — моля ти се! Наистина искам да опитам. Наистина. За последен път.

На лицето ѝ ясно се четяха и решимостта, и отчаянието. Въпросът за нея не бе дали да вземе съответното решение, или не. Тук ставаше дума за нещо, което тя просто трябваше да направи.

Дан се наведе към нея и я целуна.

— Добре, нека опитаме — прошепна той. — За последен път.

На следващия ден, преди да потеглят за Ню Орлиънс, се отбиха в клиниката и взеха всичките необходими лекарства и други медикаменти, предписани от Чайлз. Решиха, че ако пресметнат бюджета си точно и правят икономии, ще могат да си позволят хонорарите за лечението, както и наема за къщата. Щяха да вземат няколко хиляди долара на заем от сестрата на Дан, която живееше в Аризона.

През следващите десетина дена Дан направи нужните две инжекции на Лора — сутрин, както бе наредил лекарят. Когато тестът

за овулация показва активизиране на хормоналната дейност, Лора се обади в клиниката, а после двамата с Дан отново направиха дългото пътешествие до Алабама. Бе 2 юли. Колиър се готвеше за традиционните годишни празненства по случай Деня на независимостта на САЩ — 4 юли. Навсякъде из градчето бяха окачени знамена и плакати.

Доктор Чайлз прегледа Лора, после назначи процедура за изваждане на яйцеклетките от яйчниците. Сестрата я отведе в съответното отделение, където започна да я подготвя за операцията. След малко се появи Чайлз, придружаван от лекарка, която представи като съпругата си. И двамата бяха облечени в синьо-зелени хирургични облекла.

— Бих искал да се запознаете със съпругата ми — доктор Ейсър — рече той на Лора. — Тя ще ви направи упойката.

— Приятно ми е да се запозная с вас — усмихна ѝ се Лора.

Здрависаха се. Ейсър имаше здрави пръсти, дланта ѝ бе топла и суха. Бе доста висока и слаба, както съпруга си, с поведение на привикнал на богатство човек. Все пак не е надута, помисли си Лора. По-скоро приятен и самоуверен човек. Лора си рече, че с нея ѝ е добре.

— Искам да знаете, госпожо Филдинг, че внимателно проучих медицинското ви досие. С доктор Чайлз обсъдихме състоянието ви най-обстойно. И двамата сме спокойни и уверени, че настоящата процедура ще протече успешно — рече доктор Ейсър.

— Напълно — добави Чайлз авторитетно.

— Досега не съм срещала съпруг и съпруга лекари да работят заедно — обади се Лора и се засмя малко неспокойно.

— Е, а нашите пациенти тук обикновено са съпруга и съпруг — пошегува се Чайлз.

Двамата излязоха за нужните дезинфекционни манипулации и измиване, после се върнаха, вече с ръкавици и маски. Сестрата постави стерилните дрехи и завивките на Лора и затегна краката ѝ в скобите на операционната маса. Доктор Ейсър включи системата за упойката.

— Правим пълната упойка в последния момент — обясни тя, — за да минимизираме ефектите ѝ върху яйцеклетките. Не сме сигурни дали тя изобщо им се отразява, но вземаме всички предпазни мерки да увеличим възможностите за зачеване.

— Процедурата няма да отнеме повече от половин час — обясни Чайлз на Лора. — Всичко ще свърши преди още да сте усетили какво става.

И това бе последното нещо, което Лора чу и запомни, преди да заспи.

Когато дойде в съзнание, в стаята бяха само Чайлз и сестрата. Лекарят ѝ каза, че е успял да извади само една яйцеклетка. Но и че преди е имал подобни случаи, в които е получил успешен резултат. Обясни още, че скоро ще знае дали яйцеклетката е нормално здрава, за да направят оплождането. Сега щял да отиде в лабораторията да провери ембриологичните резултати.

— Доктор Чайлз, преди да тръгнете... — Лора се запъна, трудно ѝ бе да намери най-точните думи, — хм, аз, хм, исках да ви благодаря... — Говореше тихо, не ѝ се искаше сестрата да чуе казаното.

— Вижте, нека да изчакаме края на лечението, за да сме сигурни за успеха — отвърна Чайлз.

— Но аз исках...

Беше объркана и се чувстваше неудобно. Не бе сигурна как да го направи, как да изрази онова, което мислеше, че е длъжна да му каже.

— Не казахте нищо на съпруга ми — прошепна тя накрая. — За хм... — Погледна към сестрата, която прибираше инструменти в ъгъла на помещението. Като още повече понижи гласа си, тя добави: — ... за причината за кюртажа.

Чайлз кимна с разбиране. Обърна се към сестрата и нареди:

— Бихте ли ни оставили насаме за малко, ако обичате.

Сестрата незабавно излезе и затвори вратата след себе си.

Вече насаме, лекарят рече:

— Беше ми ясно, че вашият съпруг не знае нищо за въпросните обстоятелства.

— Просто не можех да му кажа, разбирате ли? Когато се случи, не знаех, че може да създаде проблеми... а когато пък моята лекарка обясни, че то е причината, поради която не мога да зачена... — Лора поклати глава, вече съвсем не можеше да си намира думите. — Просто не можах да съобщя това на Дан — повтори тя. — Поначалото исках...

но... не можах. Сега, ако му кажа, след като съм мълчала толкова време... не съм сигурна дали ще разбере.

— Напълно разбирам тревогите ви.

— Погрешно ли постъпвам, като не му казвам? — с неудобство попита тя.

Чайлз се поколеба, замисли се. Лора го гледаше внимателно, опитваше се да прочете нещо по лицето му, но то си остана непроницаемо. Надяваше се той да одобри постъпката ѝ. В крайна сметка, след като бе минало толкова много време, нямаше как да му обясни. Дан щеше да се разсърди, щеше да го приеме като обида, може би като лъжа. Възможно бе мълчанието ѝ в онзи момент дори да застраши брака им.

— Във всеки случай, за разлика от вашата лекарка, аз смятам, че то няма нищо общо с трудностите около зачеването — рече накрая лекарят и, изглежда, реши да остави въпроса ѝ само с този отговор.

Лора въздъхна с огромно облекчение.

— Още веднъж ви благодаря, докторе — откликна тя.

Той докосна леко рамото ѝ и се усмихна.

В друго помещение Дан трябваше да напълни дадения му съд със сперма, нужна за оплождането на яйцеклетката. След като свърши, една от сестрите ги отведе заедно с Лора до прозореца на лабораторията, която им бе показал младият санитар.

Оттам неспокойно наблюдаваха методичната дейност на лаборантите, всеки зает със собствената си задача. Ето, Чайлз влезе, делови, забързан, изобщо не вдигна поглед към тях.

Приближи се до млад, полуплешив мъж, който работеше с микроскоп. Застана до него, загледан зад рамото му.

— Какво ли правят? — попита Лора.

— Онзи мъж е ембриологът — обясни им сестрата. — Той изследва течността, аспирирана от доктор Чайлз от яйчниците.

— Оооо — изпуфка Дан. — Аспирирана от яйчниците. Боже, как само звучи.

Лора не му обърна внимание и попита:

— А какво изследва?

— Първо трябва да провери дали има яйцеклетка, после да определи степента ѝ на зрялост. Най-подходящите яйцеклетки наричаме преовулационни, или зрели. Те са готови за незабавно оплождане. Незрелите достатъчно понякога могат да се инкубират и оставят за узряване, но гаранция за успех при тях няма, както при зрелите. Презрелите пък не могат да бъдат оплодени и обикновено ги изхвърляме.

Лора и Дан наблюдаваха действията на ембриолога със затаен дъх. Чайлз говореше нещо с него, но през дебелото стъкло бе невъзможно да дочуят кратките реплики, които двамата обменяха. Нито пък можеха да прочетат нещо по лицата им — бяха напълно безизразни. За тях това е просто част от професионалната работа, рече си Лора, а за мен и Дан — нашето бъдеще.

Изглежда, изследването щеше да се проточи безкрайно — или така ѝ се струваше. Изведнъж Чайлз закричи към прозореца и като стигна до него, натисна бутона на апарата за вътрешна връзка.

— Преовулационна е — долетя гласът му през говорителя.

Единствено сестрата успя бързо да схване смисъла на казаното и подскочи като дете от радост:

— Но това е чудесно! — възкликна тя. — Много се радвам за вас!

Чайлз се усмихна:

— Изглежда в отлична форма за оплождане.

За секунда Дан и Лора останаха безмълвни, после страхът и напрежението сякаш се изпариха, за да отстъпят място на голямата им радост. Двамата се прегърнаха и целунаха.

Сестрата се извини за своя непрофесионален изблик. Дори и след две години работа тук, обясни тя, пак се вълнува силно, когато новините са добри за пациентите. После насочи вниманието им към друга работна маса в лабораторията, където облечена в бяло лаборантка изследваше млечна на цвят течност в стъкленница за проби.

— О, това ми е познато — рече Дан и намигна на Лора. — Наложил се да се любя с онази стъкленница тази сутрин — пошегува се той.

Сестрата се изкикоти. Лора го сбута с лакът в ребрата.

После се загледаха в ръцете на лаборантката, която работеше върху пробата сперма: разделяше я в различни стъкленици, добавяше

разноцветни химикали и местеше отделните проби от един съд в друг.

— Промива я — обясни сестрата.

— Защо, да не е мръсна? — обади се Дан.

— По този начин се отделя семенната плазма от самата сперма.

За оплождането е нужна само спермата. Останалата част се изхвърля.

— Е, както дошло, така си и отишло — пак се ухили Дан.

Сестрата отново се изкикоти.

Лора изглежда Дан:

— Весело ти е сега, нали? — рече тя. — Ама толкова години наред хич не ти бе до майтап.

— Хей, хайде сега! — Дан продължаваше да се весели.

Сестрата извърна глава. С мъка се въздържаха да не избухне в смях.

— Изобщо не й вярвайте — подхвърли Дан на сестрата.

Междувременно лаборантката отвъд прозореца бе вече поставила спермата в центрофуга. Сетне я включи.

— О, ама няма ли на човечетата да им се завие свят в тази лудория? — наивно попита Дан и пак намигна.

— Центрофугирането отделя най-качествените сперматозоиди — най-мобилните — от останалите — обясни сестрата.

— О, при мен всички сперматозоиди са най-високо качество — върхът. Кажете на Чайлз, че може да използва които си поиска. Всички ще свършат работа.

Оказа се, че спермата трябва да престои в инкубатор определено време. Дан и Лора си тръгнаха. Отидоха в хотелчето. Любиха се на воля през следобеда, благодарни и двамата, че този път не го правят по задължение — в съответствие с месечния цикъл и прочее. После дълго се шегуваха колко смешно би се получило, ако Лора зачене именно сега — преди Чайлз да е оплодил яйцеклетката в лабораторията. Вечерта, от чардака на хотела, наблюдаваха зарята по повод празника.

На следващата утрин отново бяха в клиниката, неспокойни, леко зашеметени от възбуда. Досега не бяха стигали така далеч в очакванията. Нито си бяха позволявали толкова надежда.

Застанали пред прозореца, гледаха как ембриологът извършва оплождането: поставя спермата при яйцеклетката в специална стъкленица. Чайлз стоеше отстрани и внимателно следеше работата му. Процедурата свърши бързо, без никакви отсенки на зрелищност

или драматични подробности. Накрая Чайлз погледна нагоре — към прозореца и тях — и кимна, усмихвайки се самоуверено.

— Все съм си мислил, че зачеването на нашето дете ще бъде малко по-романтично — въздъхна Дан.

— Аз пък не съм разсъждавала по този въпрос при дадените обстоятелства — отвърна Лора и го прегърна през кръста. — Сега ми е много хубаво. А на теб?

Изпълнен с приятни емоции, Дан я целуна по челото и я притисна към себе си. В същото време ембриологът отнесе стъкленицата в инкубатора.

— Ето го там нашият син — заяви Дан.

— Искаш да кажеш дъщеря — поправи го Лора.

— На мен ми се вижда като момченце, не знам на тебе.

Ембриологът написа нещо на голям етикет и го постави до стъкленицата.

— Ужасно се радвам, че постъпихме по този начин — рече Лора.

— И аз също. Надявам се, че ще се получи.

— Ще се получи. Просто усещам, че ще имаме късмет.

Следващият етап се оказа най-трудният. Наложих се да чакат 48 часа, за да се види дали оплождането е сполучливо. Бе петък сутринта, Дан бе под душа, а Лора тъкмо си слагаше грим, когато от клиниката позвъниха. Лора пое слушалката с разтреперена ръка.

— Обаждам се за резултатите от ОИВ процедурата, която направихме в сряда. — Гласът бе женски.

ОИВ ли? — мислено възкликна Лора. О, да — оплождане „инвитро“! Ами, разбира се. Но цялото ѝ тяло трепереше от някаква странна смесица от възбуда и страх.

— Да, моля? — издума Лора с усилие.

— Резултатът е положителен — рече жената отсреща. — Поздравявам ви!

Лора направо занемя.

— Госпожо Филдинг, там ли сте?

— Хм, да, да, благодаря ви — откликна Лора. Гласът ѝ потрепваше, с огромна мъка потискаше емоциите, които я изпълваха и сякаш заплашваха да я пръснат. — Да, благодаря ви.

— Следващата стъпка е да се прехвърли зиготата — продължи гласът. — Доктор Чайлз възнамерява да я задържи в инкубатора още седемдесет и два часа, преди да я имплантира.

— Зигота ли?

— Оплодената яйцеклетка се нарича зигота. След като се имплантира в матката на пациентката, вече я наричаме зародиш или ембрион. А после плодът се превръща вече в дете — завърши жената и в гласа ѝ звучеше искрена радост — същата, каквато лудо изпълваше Лора в момента.

Определиха час за следващия понеделник.

Лора постави слушалката и незабавно се отправи към банята. Дан още се къпеше. Помещението бе пълно с пара, ухаеше на шампоан и сапун. Лора отвори вратата рязко и съпругът ѝ се стресна. Веднага след това видя разплаканото ѝ лице.

— Какво има, миличко? — попита той и пристъпи, като постави ръка на раменете ѝ. — Добре ли си?

— Току-що се обадиха от клиниката — обясни тя през сълзи.

Дан погрешно изтълкува плача ѝ.

— Толкова много съжалявам, мила — рече той и я прегърна нежно. — Съжалявам. Но всичко ще се оправи. Ще видиш, че ще се оправи.

Лора обви ръце около врата му и притисна глава към мокрите и насапунисани гърди.

— Но новините са добри, Дан... получило се е. Плача от радост — прошепна тя.

— Наистина ли е станало!

Още половин минута бе нужна на Дан, за да разбере напълно смисъла на думите ѝ.

— Значи... искаш да кажеш, че...

Тя се взря в очите му:

— Трябва да бъда в клиниката в понеделник, за да ми имплантират зиготата.

— Какво да ти имплантират?

Лора се засмя.

— И аз попитах същото — рече тя и му обясни значението на термина. — Ще си имаме бебе, Дан! Наистина ще си имам!

Той я вдигна на ръце и я отнесе под душа. Започнаха да се целуват под течащата вода, празнувайки прекрасните новини. И двамата отлично знаеха, че тя все още не е бременна, че тепърва предстои да изчакаат дали оплодената яйцеклетка ще бъде имплантирана успешно. Но сега — за пръв път откакто преди две години бяха започнали битката за свое дете — имаха чудесен повод за надежда.

Лора се обади на старшите партньори от своята фирма, за да обсъди с тях създалото се положение. Потърси ги по домовете им и се оказа, че те напълно отзивчиво приемат молбата ѝ да работи временно у дома. Не бе първата адвокатка, която иска отпуск за бременност или по майчинство. Всъщност направиха всичко по силите си, за да я улеснят максимално.

На първо време ѝ дадоха двуседмична отпуска, считано от понеделник. За щастие в текущата ѝ работа нямаше нищо особено спешно. Решиха още, ако процедурата премине добре, тя да си обзаведе временен офис във взета под наем къща в Алабама и да работи оттам. Ако пък се случи най-лошото и лечението се провали, тя след две седмици може да поднови работата си постарому и нещата да се върнат в нормалното си русло.

След това Лора се обади на Джени Хопкинс, за да съобщи добрата новина и да ѝ благодари за дадения съвет.

— Аз не ти ли казвах, че този доктор Чайлз е вълшебник, а? — зарадва се Джени.

— Е, добре де, но аз все още не съм бременна.

— Ще бъдеш. Сигурна съм, знам си аз.

Лора непрестанно си напомняше, че не бива да гледа на бъдещето абсолютно оптимистично, но все не можеше да съдържа напълно изблиците на обзелото я щастие.

— Знаеш ли? — откликна тя на думите на Джени. — И аз си казвам, че този път ще се получи! И се чувствам много добре.

— Така се радвам за теб, Лора.

— Това е, защото ти ми каза за този център „Нов живот“. Много съм ти задължена.

— Така си е. И затова вече съм решила как можеш да ми се отблагодариш. Говорих с един от редакторите на списанието „Ние, жените“. Той поиска да напиша голяма статия с анализ за женското безплодие — огромна тема, както сама разбираш.

— Да, но ти се занимаваш с пътуване и всичко свързано с него. Това не е по твоята част.

— Е, нали съм автор. И точка. И тук има думи и писане, идеи, човешки интерес и прочее. Значи мога да я напиша. Хайде сега познай кой ще ми бъде един от пироните в статията, а?

— Искаш да пишеш за мен ли?

— Е, не само за теб. Ще пиша за жените, които раждат сравнително късно; за трудностите, които срещат; за непрестанното изчакване, което тежи ужасно; за решенията, които съществуват. Все пак ще отделя специално внимание на теб, на сестра ми, на други жени със същата съдба, които познавам. Може би ще опитам да интервюирам и този лекар — Чайлз.

— Звучи като добра идея.

— Да не си мислиш, че съм те изпратила там току-така, напразно, а? И двете печелим: аз — пари, ти — дете.

— А, така ли? Все пак моето е по-ценно.

Същата вечер на гости дойдоха неколцина от близките приятели и някои от колегите на Лора. Получи се нещо като прощално парти. Поднесоха им торта и шампанско. Всички я прегърнаха и целунаха с множество пожелания за късмет.

На Лора ѝ бе много приятно от тяхното внимание, но чувстваше, че подобно празненство е малко прибързано. Все още не бе бременна. За да стане това, първо процедурата по имплантирането трябваше да бъде успешна, после трябваше да се износи плодът до края на термина. А колко много неща могат да се случат през идващите девет месеца...

Същата вечер си легна, изпълнена с тежки предчувствия и безпокойство. Мислеше за дългия път, който ѝ предстои, и се питаше дали отново не я очакват разочарования. Толкова много неща може да се случат, знаеше, че трябва да бъде предпазлива и да не позволява у нея да надделява оптимизмът. Но колкото повече разсъждаваше за случилото се досега, толкова по-трудно ѝ бе да не се поддава на надеждата. С Дан бяха направили голяма стъпка напред към осъществяване на отдавнашната мечта за дете. Сега съдбата просто трябваше да бъде благосклонна.

В събота сутринта Лора замина за Алабама, за да се срещне с агента по сделките с недвижими имоти и да огледа колкото може повече от предложенията му. Бяха говорили за няколко къщи, които се даваха под наем. Дан трябваше да снима терена за строеж на нов универсален магазин и не можеше да отложи този ангажимент, затова Лора тръгна сама. Тя щеше да живее във въпросната къща, нейна бе и задачата да си я подбере. Така поне разсъждаваше.

Първата къща, която агентът ѝ показа, бе стара, но в добро състояние. Излъчваше топла южняшка атмосфера и Лора направо се влюби в обшитата с тънки небесносини дъски постройка. На прозорците имаше капаци в бяло. Голям чардак изцяло опасваше сградата, отпред имаше дълга дървена пейка, а отзад — два люлеещи

се стола. В двора отдясно растеше плачеща върба, хвърляща чудесна сянка и засланияща тази страна на къщата от жаркото юлско слънце. От дебел клон висеше люлка за двама. Боже! — рече си Лора — това е идеалното място да поседне човек следобед и да почете любимата си книга. Обраслият с буйна трева заден двор постепенно се сливаше със старата гора наблизо.

Единствената съседска къща бе подобна на ранчо и бе разположена на отсрещната страна на улицата, кокетно прикрита сред кипарисови дървета.

— Там живее госпожа Уилър — обясни агентът. — И тя е пациент в същата клиника. Мисля, че трябва да ражда след няколко месеца. Много приятен човек. От Джорджия е. Сигурен съм, че ще се харесате. Правилно ли съм разбрал, че вашият съпруг ще дойде скоро?

— Ще ме посещава през уикендите. Работи в Ню Орлиънс и е много зает, не може да се премести изцяло тук.

— Така е и с повечето от дамите, които са наели къщи от мен. Но няма да се притеснявате за нищо. Нито пък вашият съпруг. Колиър е един от най-спокойните и безопасни градове в САЩ.

— Предполагам затова и доктор Чайлз е решил да построи клиниката си тук, а не в някой от големите градове — рече Лора.

— Да, но и поради данъчните отстъпки, които има тук — леко намигна агентът. — Окръжната администрация му предложи какви ли не стимули, само и само да избере Колиър. Най-близката болница е на един час път оттук. Всички бяха на мнение, че ще бъде чудесно да има болнично заведение наблизо, просто в случай на нещо много спешно. Освен това докторът даде работа на доста местни хора, пък и местният бизнес печели. Самият аз съвсем не мога да се оплача. Работата ми върви отлично сега — много пациенти търсят къщи тук. Пък и както разбирам — добави той с усмивка, — доктор Чайлз помага на множество млади двойки като вас и вашия съпруг.

— О, стискаме палци — кратко отвърна Лора.

Същия следобед подписа деветмесечен договор за наемане на къщата, в който имаше дори и клауза за бременност. Като адвокат Лора познаваше силата на такова условие — то й даваше право да анулира договора едностранно в двуседмичен срок при положение, че не може да забременее. Беше го използвала и преди, в други случаи.

— Знаете ли — усмихна ѝ се агентът, — досега почти никой не е настоявал за същата клауза. Доколкото зная, клиниката помага на всички пациентки. Те постоянно повтарят една и съща приказка „Ако съпругът ти не може да ти направи дете, то доктор Чайлз може“.

— Да, да, чух я вече.

Свършила тази задача, Лора потегли обратно за Ню Орлиънс с още по-големи надежди отпреди. А на следващия ден заедно с Дан натовариха и двете си коли и пренесоха необходимия багаж в къщата. Може би тя ще ми е дом през идващите девет месеца, мислеше Лора.

6

Доктор Чайлз влезе. Носеше метален поднос, покрит с бяла кърпа. Постави го до операционната маса.

— Как се чувствате тази сутрин, Лора?

— Малко нервна, неспокойна.

— Няма никакво основание за това. Ние правим тези процедури непрекъснато. Почти няма вероятност нещо да не стане както трябва.

Сестрата безмълвно помагаше на лекаря да подредят инструментите и да подготвят пациентката. Премериха ѝ температурата, кръвното налягане, пулса. Междувременно влезе и доктор Ейсър, поговори накратко с Лора и също започна да подготвя техниката за упойката. Доктор Чайлз обясни как ще имплантира зиготата — с тесен пластмасов катетър, през шийката на матката и в самата матка. Направи го с прости думи, кратко и разбираемо. Лора попиваше всяка дума на този спокоен, самоуверен човек с равен и вдъхващ доверие глас. И почти всичките ѝ страхове се изпариха.

— След процедурата ще ви направим и инжекция с хормони, които ще съдействат за стабилизиране на самата имплантация — каза още Чайлз. — Общо няма да ни отнеме повече от час — усмихна се и добави: — Много проста работа. Ще се чувствате прекрасно.

Доктор Ейсър включи системата. После тя и съпругът ѝ излязоха за необходимите стерилни процедури, а сестрата продължи тихичко да нарежда инструментариума. Лора започна да се унася постепенно. По едно време забеляза, че сестрата вдига бялата кърпа от металния поднос. Под нея имаше две спринцовки. Сестрата ѝ се усмихна и рече, че всичко ще мине много леко. Лора успя да кимне с благодарност. С мъка го направи, сякаш се бореше срещу упойката.

Миг преди да потъне в сън, в операционната влязоха Чайлз и съпругата му.

— Благодаря ви, това е всичко — каза той на сестрата и тя излезе.

Последното нещо, което Лора запомни, бе, че Чайлз и Ейсър останаха сами, за да извършат операцията.

Когато излезе от упойката, се чувстваше ужасно уморена и дезориентирана. Известно време ѝ бе нужно да си спомни къде се намира и какво се е случило. До нея стоеше доктор Чайлз и се усмихваше. Съпругата му я нямаше, но пък сестрата се бе върнала.

— Е, не бе толкова страшно, нали? — попита я Чайлз.

— Но всичко ли свърши?

— Напълно. Сега трябва малко да изчакаме, за да се уверим, че зиготата се екрепила и имплантацията е свършен факт. Искам до края на деня да не се напрягате, просто само да си почивате. Най-често, ако имплантацията е неуспешна, това проличава през първите няколко часа. След малко си отивате у дома и си лягате. Няма да работите нищо. Няма да правите нищо, което да ви напряга или да предизвика у вас стрес. През следобеда елате да направим още една инжекция, но извън това никакво движение, никаква работа.

— Е, мисля, че мога да се справя с вашите указания.

— След малко сестрата ще ви даде допълнителна информация за подходящата храна. Никакъв алкохол, никакво пушене. Такива неща да няма. Важно е да се спазват инструкциите.

— Да, разбира се, докторе — покорно издума Лора. — И още веднъж, благодаря ви. За всичко.

— По-добре с благодарностите изчакайте още две седмици. Закрепването на зиготата отнема три-четири дни, но указващите бременността хормони няма да се появят в кръвта ви поне още две седмици в достатъчно голяма концентрация, че да можем да я засечем с изследванията.

След това някак си бащински я докосна по ръката и излезе. Този жест накара Лора да се почувства напълно в безопасност.

След малко се облече и сестрата я отведе в приемната, където Дан вече едвам издържаше. Когато тя влезе в помещението, той почти подскочи. Прегърнаха се.

— Как мина? — веднага попита той.

Отвърна сестрата:

— Отлично.

— Но това е чудесно!

Лора получи инструкции какво да прави и какво не през следващите две седмици, после двамата с Дан се запътиха към изхода. Във фойето зърнаха охраната — Рой, който прелистваше автомобилно списание. Той се изправи, за да им отвори вратата.

— Всичко е наред, нали? — любезно се интересува Рой.

— Да, благодаря ви.

— Надявам се да имате много късмет с бебето. И съм сигурен, че така ще бъде. Доктор Чайлз е много добър.

— Миличка, почакай тук. Ще докарам колата до входа — рече Дан.

— Но това не е необходимо.

— Напротив, необходимо е. Сестрата каза да не се напрягаш и аз трябва да се грижа за това. Ти сега постой тук, а аз ще изтичам и ще докарам колата.

Лора се засмя и го целуна.

— Добрият ми рицар! В сияйна броня!

Като излизаше, Дан подхвърли на Рой:

— Ако се опита да излезе, да я застреляш, чу ли!

— Естествено! — пошегува се и охраната и отново се зачете в списанието.

Лора седна на пейка до вратата и се загледа през прозореца. Дан подтичваше към паркинга. Тя се засмя и пак отправи поглед към леко приведения му гръб. Вече приличаше на забързан, неспокоен и загрижен баща. Внезапно ѝ хрумна, че най-добрите им дни заедно тепърва ще дойдат. А тяхното дете ще ги направи още по-хубави, животът им ще бъде изцяло съвършен. Е, сега много зависеше от успешния край на извършената днес процедура.

Изведнъж, точно когато Дан бе вече стигнал до колата, Лора чу свирене на гуми и стреснато се извърна в посока на звука. Зелен мерцедес профуча през паркинга, човекът на волана закова спирачки, а колата продължи да се пързала и спря току пред входа. Шофьорът изскочи от автомобила, лицето му изглеждаше много изплашено.

— Какво, по дяволите, става... — подскочи Рой и изпусна списанието.

За миг човекът отвън остана до колата, като се оглеждаше — сякаш търсеше и очакваше помощ. Рой се запъти към изхода, но мъжът

се бе вече извърнал и отваряше задната врата. Наведе се и вдигна нещо на ръце от задната седалка. Един миг бе достатъчен на Лора да разбере, че той държи женско тяло.

То бе отпуснато, косата и ръцете провиснали надолу, към паважа, на пръв поглед напълно безжизнено. Човекът тръгна към входа, а Рой отвори вратата и излезе да му помогне. Влязоха. Мъжът дишаше тежко, неравномерно, миришеше силно на пот.

— Какво се е случило? — тревожно попита Лора.

— Съпругата ми... — изпъшка новодошлият. Изглеждаше много разстроен, почти обезумял от тревога.

Рой поведе мъжа към пейката, на която преди малко бе седнала Лора. Положиха женското тяло върху нея. Лора на часа забеляза, че жената бе бременна.

— О, боже мой! — прошепна тя и без да иска, затисна уста с длан. Не бе сигурна дали непознатата е жива — тя изобщо не помръдваше.

— Доктор Чайлз! — викна мъжът. — Моля ви, нека някой доведе доктор Чайлз!

Охраната затича през фойето към кабинетите. Мъжът се отпусна на колене до пейката и хвана ръката на безжизнената жена. Лора се приближи с намерението да помогне, но изведнъж усети, че просто няма воля и сила да погледне отпуснатото тяло. Страхуваше се от онова, което можеше да види.

— Какво... какво й се е случило? — тихо попита тя.

Но мъжът, изглежда, не чу въпроса й. Той загрижено се взираше в жена си, а лицето му бе посивяло от тревога.

— Всичко ще се оправи, Дейна — шепнеша той. — Вече сме в клиниката. Всичко ще е наред...

Изведнъж очите на жената се разтвориха — мъничко, почти като цепки. Лора разбра, че тя изпитва силни болки и е направо ужасена. Но все пак бе жива!

Тогава Лора се разтрепери цялата. Опита се да се стегне, но треморът бе неконтролируем — мислеше за жената и плода, който тя носеше. Това не бе ли спонтанен аборт?

Дейна се опитваше да каже нещо, но вместо думи от устата й излизаха слаби стонове. Нямаше сили дори да поклати глава, а това бе единственият начин, по който можеше да изрази нещо.

— Ти си вече в клиниката, мила — продължаваше да шепне мъжът. — Сега ще се погрижат за теб. Ще се справиш...

Дан се появи на вратата и забърза към групичката около пейката. И той бе стреснат, неразбиращ какво става, застанал с безмълвен въпрос на устата дали може да помогне с нещо.

Междувременно Рой се върна, повел със себе си една сестра. Тя хвърли бърз поглед към легналата и веднага се извърна да извика:

— Джон! Джон, дай веднага носилка тук!

После клекна до жената и постави пръсти на гърлото ѝ, докосна челото и бузите. Извади слушалка и започна да прислушва сърцето ѝ.

Докараха носилка с колела. Помогнаха всички наоколо, без Лора — вдигнаха жената и внимателно я поставиха върху белия чаршаф. Разстроена и уплашена, Лора отстъпи няколко крачки назад и започна да се моли безмълвно — дано детето в утробата ѝ оцелее. Усетил тревогата ѝ, Дан я прегърна, а тя направо се вкопчи в него.

Доктор Чайлз пристигна точно когато санитарят тръгваше с количката. Спокойно и бързо той започна преглед.

— Какво точно се случи? — попита съпруга.

— Не зная! Намерих я в това състояние, когато пристигнах днес...

Чайлз погледна сестрата:

— В първа операция! Веднага! Извикайте по пейджъра доктор Ейсър. Да отиде там! Хайде!

Сестрата и санитарят затичаха, като бутаха количката пред себе си. Чайлз понечи да тръгне след тях, но съпругът го хвана за ръката.

— Какво ѝ има, докторе? Ще се справи ли? Ами плодът?

— Ще съм готов с отговорите малко по-късно. Нека първо да я стабилизираме, после ще я прегледам обстойно и ще знам какви са причините. Изглежда, кръвното ѝ налягане е доста повишено. Но ще знам със сигурност след прегледа. Веднага ще ви уведомя.

Чайлз явно бързаше, но разбра, че съпругът е ужасно притеснен, затова остана още секунда-две и успокоително го потупа по гърба.

— Много добре сте постъпили, като веднага сте я довели тук — одобрително рече той. — Сега се опитайте да се успокоите. Всичко ще се справи.

Човекът кимна с глава, но личеше, че все още не е на себе си.

— Ама тя едвам дишаше, когато влязох в къщата — отново започна да обяснява той. — Едвам успя да прошепне няколко пъти: „Клиниката, клиниката...“. И аз на часа тръгнах насам. Боже мой, дано да съм я довел навреме...

Настроението на Чайлз внезапно се промени. Както бе добронамерен и самоуверен в началото, изведнъж по лицето му се изписа странна гримаса на несигурност.

— Значи можа да ви каже нещо? — попита той.

— О, да. Всъщност почти. Бе много отслабнала и само шепнеше. Чух няколко думи. Ами... да, всъщност може да се каже, че говореше, да.

— Какво друго ви каза?

— Хм, почти нищо. Чух думата „клиниката“ няколко пъти. О, почакайте... да! — и още нещо каза. Мисля, че бе: „Другото...“ — нещо подобно. И „още едно“... нещо такова. Няколко пъти. Не съм сигурен какво е искала да каже с това. Но така ми прозвуча... Защо, трябва ли да означава нещо?

Чайлз поклати глава:

— Не. Сигурен съм, че не означава нищо.

— Тя го повтори няколко пъти.

— Вижте, по-добре отидете в чакалнята и се опитайте да се успокоите. Отпуснете се. Аз ще дойда да ви дам информация веднага щом съм готов.

Лекарят отново успокоително потупа мъжа по гърба. После погледът му попадна върху Дан и Лора. И Лора зърна изражението му за секунда, преди той да се обърне и да закрачи бързо към операционната. То я озадачи. Дали по лицето му внезапно се изписа спокойствие? Не, не бе това. Бе нещо друго. Нещо много напомнящо на удовлетворение. Но така ли бе? Не бе сигурна какво бе видяла за този светкавичен миг. Но пък бе уверена, че изражението му изобщо не бе на място. Не бе подходящо за случая...

Чайлз се скри зад ъгъла на коридора към операционната. Лора премести вниманието си отново към отчаяния съпруг наблизо. Мислите за Чайлз отстъпиха място на съчувствие към бедната бременна и детето в утробата ѝ. Горките хора!

Мъжът изглеждаше направо отчаян. Огледа се несигурно, сякаш не знае какво да направи. После залитайки леко, тръгна към чакалнята.

— Кой знае и те колко време са се измъчвали... — рече Лора. — А сега, ето ти беля...

Дан чу думите ѝ. Знаеше, че тя се безпокои за тяхното бъдещо дете. Страхува се, че ако забременее, може след месеци и с нея да се случи нещо подобно — да загуби плода. А това би я унищожило...

— С нас няма да стане така — тихо се обади той.

Тя се взря в очите му. Чувстваше се уязвима, слаба.

— Обещавам ти — повтори той. — Всичко ще мине добре.

После я прегърна. Тя потрепери, затова Дан започна нежно да масажира раменете и гърба ѝ. И прошепна:

— Хайде да си отиваме у дома, мила. Докторът нареди да си почиваш.

Дан остана в Алабама с Лора до края на деня. Въртеше се непрекъснато около нея. Не ѝ даваше да пипне нищо. Изобщо гледаше я като писано яйце, както се казва. Накара я да си легне на канапето, даде ѝ да чете списание. Мине, не мине половин час, той се приближаваше и нежно питаше дали може да направи нещо за нея. Лора се усмихваше, тези грижи и извънредно внимание не можеха да не я трогнат. Изобщо отношението му бе толкова мило.

Веднъж се надигна да стане. Дан незабавно хукна към нея и нареди:

— Хей, какво правиш? Няма да ставаш! Лекарят нали е казал да внимаваш, да си почиваш, да не се притесняваш. И аз настоявам точно така да бъде! Ще си лежиш и това е! Ако ти трябва нещо, аз съм насреща.

— Олеле, Дан, ами трябва да отида до тоалетната! Ти ли ще свършиш тази работа вместо мен? — засмя се тя, но ѝ бе ужасно приятно.

— Аз бих могъл, но ти надали ще изпиташ същото облекчение — пошегува се и той.

По-късно Дан я закара до клиниката за следобедната инжекция. После ѝ приготви леглото в спалнята на горния етаж и сготви вечеря. Лора чувстваше леко гадене, но доктор Чайлз бе обяснил, че това ще е нормално след първите няколко инжекции. Все пак тя нямаше апетит и прие да хапне само малка купичка със супа, заедно с няколко солени гризини. Дан ѝ обели ябълка, нарязва я и я остави в хладилника за по-късно.

В шест часа Дан се накани да тръгва обратно за Ню Орлиънс.

— Съжалявам, че те оставям сама — рече той, — но утре по изгрев-слънце трябва да снимам. Нужна ми е такава светлина, пък и ангажиментът ми е от преди месец.

— О, не се тревожи. Напълно разбирам. Нали така се разбрахме, когато взехме решението да наема тази къща. Аз се чувствам много

добре.

Дан обясни, че следващата седмица има още няколко задачи, всичките спешни, затова няма да може да се върне в Колиър до петък вечер.

— Аз ще се оправя идеално, Дан — успокои го Лора отново. — Не се притеснявай, а внимавай по пътя с шофирането.

Ами така ще бъде, това ще ни бъде съжителството, помисли тя, когато той тръгна. През уикендите ще бъдат заедно, през седмицата той ще си гони задачите в Ню Орлиънс. Искаше ѝ се да не се разделят за толкова време, но нямаше как. Пък и наистина бяха взели решение в такъв смисъл, когато обсъждаха дали да приемат предложението на Чайлз или не. Дан трябва да си пази работата, освен това парите щяха да им бъдат много полезни. Така щяха да я карат, поне засега. Тя приемаше тази даденост.

Но докато гледаше от чардака смалвящата се в далечината кола, разбра, че не е напълно подготвена за нея. Обзе я тежко чувство на самота, загриза я отвътре, а автомобилът на Дан все още се виждаше на хоризонта. Боже, как ѝ се искаше той да бе останал. Поне тази нощ...

Къщата бе ужасяващо пуста. За разлика от дома им в Ню Орлиънс, тук отвъд прозорците царяха черен мрак, тотална тишина. Чувстваше се особено потисната именно тази вечер. Легна си рано с надеждата да заспи и повечето от нощта да прекара в сън, но не я напускате неприятното чувство, че нещо не е наред.

Реши, че черните мисли се дължат на отсъствието на съпруга ѝ и на непознатото ѝ все още обкръжение. Но не можеше да не си даде сметка, че ѝ влияе и сутрешната случка с жената в клиниката. Дано да нямат проблеми тези хора!

Пък и изкуственото оплождане не може да не се отрази на настроението ѝ, рече си Лора. Макар че Чайлз не се бе разпрострял върху тази тема, тя разбираше, че чувството ѝ за безпокойство е нормална реакция на процедурата или на инжекциите с хормони. Очевидно трябваше да мине малко време, за да се приспособи организмът ѝ към тях. Най-много ще ѝ помогнат времето и добрата нощна почивка, каза си още Лора. Сутринта вече ще се чувства много по-добре. Сигурна бе в това.

Обаче сънят не идваше. Часове наред лежа будна. Нощта се проточи безкрайно, а безпокойството ѝ растеше и постепенно се превърна в гризещ я отвътре страх. А това бе чувство, което не можеше да си обясни. Защо? Неjde дълбоко в съзнанието ѝ нещо шепнеше неясно, мъчително. Подсказваше ѝ, че с идването си тук, с желанието си да има дете е направила грешка.

Не! Опита се да се отърси от това чувство. Отдаваше го на новата среда и на силните медикаменти, които бе предписал Чайлз.

Друга причина вероятно бе собствената ѝ реакция към големите промени, които скоро ще настъпят в живота ѝ. Та напълно естествено е, повтаряше си тя, човек да бъде стреснат. Естествено, но защо пък да е необходимо, обаждаше се друг вътрешен глас.

А си бе факт, че и двамата с Дан отчаяно искаха дете. В това бе абсолютно уверена. Вярваше също, че процедурата ще се окаже успешна; та нали всички наоколо непрекъснато повтаряха колко добър лекар е Чайлз. Че са постъпили правилно, като са се обърнали към него. Повтаряше си тези мисли отново и отново. Макар че сега е малко неуверена, времето ще ѝ помогне, по-късно тя ще може да погледне с други очи на станалото и всичко ще си дойде на мястото. Така де, пак си каза Лора.

И все пак остана будна през по-голямата част на нощта. Мислеше за оплодената яйцеклетка, имплантирана в нея от Чайлз. Полагаше ръце върху корема и по едно време изпита някакво непознато усещане. Сякаш зиготата помръдваше в утробата ѝ. Даваше си сметка, че тук е намесено само въображението ѝ — отлично знаеше, че е прекалено рано. Но пак имаше определеното чувство, че е физиологически променена. Че организмът ѝ е вече различен: как точно — не можеше да обясни, пък и не разбираше напълно. Всичко се дължеше на неотдавнашната операция. Независимо колко лека се бе оказала тя, подобна хирургическа интервенция все пак си взема своето.

През остатъка на нощта се опитваше да си отговори на въпроса дали зиготата ще просъществува? Толкова време се бе опитвала да зачене. И ето — сега имаха нова надежда. За бога! Не бива да се проваля. Просто не бива.

Сутринта си препичаше филийка в кухнята и с ъгъла на околото си забеляза нещо да се мярка пред прозореца. Бе светкавично движение, просто бяло петно, което се показва и изчезна, но бе толкова близо и толкова внезапно, че тя се стресна и подскочи назад.

Изтича до прозореца и погледна навън, но нямаше нищо. Пое си дъх, опря се на мивката и пак се загледа. Точно под този прозорец бе задната част на чардака. Двата люлеещи се стола си бяха на място. Бялата боя на парапета се лющеше и падаше. Имаше нужда от боядисване, някои от дъските явно трябваше да бъдат сменени.

Отвъд чардака започваше открито поле, което допираше до мрачна гора. Лора внимателно огледа целия този терен, но не забеляза нищо, което да обясни мярналата се пред прозореца сянка.

Насочи поглед към страничната площ на двора. Клоните на плащещата върба потрепваха, люлката се полюшваше леко. Топъл вятър повяваше от сутринта, може би той бе понесъл листа покрай прозореца. А може да е било и птичка. Каквото и да е било, какво толкова има да се тревожи? Тези неща са просто част от живота близо до природата. Нямаше какво повече да мисли за случилото се. И Лора го забрави.

Тъкмо се канеше да похапне и телефонът иззвъня. Помисли, че е Дан. Само той и хората от нейната фирма имаха телефонния ѝ номер тук. Но пък бе прекалено рано някой от службата да ѝ се обажда.

Вдигна слушалката и рече:

— Здравей, мили.

Отсреща обаче със смях ѝ отвърна женски глас:

— Прощавайте, с Лора Филдинг ли говоря?

— О, да. Съжалявам. Помислих, че е някой друг.

— Е, вероятно сте си мислили за съпруга си, нали? Заради самия него, така да се каже.

Лора също се засмя, после попита:

— А аз с кого говоря?

— Моля да бъда извинена за обноските си. Трябваше да се представя още в началото. Казвам се Шарлот Уилър и съм ви съседка — живея срещу вас, пък сме и съпациентки от центъра „Нов живот“.

— О, да — госпожа Уилър. Спомена ви агентът, от когото наех къщата.

— Моля да ме наричате Шарлот. Надявам се, че не съм ви събудила?

— О, не, не. Какво мога да направя за вас?

— Нищо особено, просто си мислех, че е хубаво да се запознаем, тъй като двете с вас сме единствените живи души наоколо.

— Много ли сме отдалечени?

— Ами да, така си мисля. Но пък тук е толкова красиво. Надявам се, че и на вас ще ви хареса.

— Ще се сърдите ли, ако ви попитам откъде научихте номера тук? — изведнъж попита Лора.

— От същия агент, който ви е казал за мен.

— Така ли? И той ви е дал номера?

— Надявам се, че няма да се обидите. Мислеше си, че ще се чувствате изолирана и ще се зарадвате, ако някой поговори с вас или ви прави компания. Нали разбирате, нормални човешки отношения. На мен поне така ми се струва.

— О, естествено, че нямам нищо против. Честно казано, сега искрено се радвам, че се обадохте. Ще бъде чудесно да имам приятелка тук. Никого не познавам в Колиър.

— Е, вече познавате мен. Хайде заедно да отидем до клиниката тази сутрин, какво ще кажете?

— Идеята не е лоша.

— Тогава да ви взема след един час, а?

Лора се съгласи. Първото ѝ впечатление бе, че Шарлот е приятна, любезна жена. Защо да не се сприятелят? През следващите няколко месеца ще ѝ бъде доста самотно. Е, разбира се, ако процедурата е успешна...

— Хайде, здравейте отново — усмихна ѝ се Шарлот, когато Лора седна в нейното беembe.

— Здравейте и вие, и благодаря за любезността ви.

— Удоволствието е напълно мое. Обичам да съм с хора, пък си и помислих, че до болка ви е омръзнало да шофирате на огромни разстояния, като оттук до Ню Орлиънс и обратно.

— Откъде знаете, че съм от Ню Орлиънс?

— От същия източник, от който взех и телефонния номер.

— Агентът и това ли ви каза?

Шарлот се засмя.

— Много бързо ще свикнете с начина на мислене на хората от малките градове.

— Е, май няма да имам голям избор.

Докато Шарлот правеше маневра за излизане от алеята пред къщата, Лора я огледа. Новата ѝ позната бе дребничка и сега натежалата ѝ фигура я правеше леко тромава и явно неловка.

Шарлот усети погледа ѝ, усмихна се и се обади:

— Вече доста наедрях...

Лора се смути:

— О, прощавайте, не бива така да се вирам.

Шарлот се изкикоти и добави:

— А, от такива неща хич не ми пука.

— Поздравявам ви.

— Е, благодаря ви.

— Кога изтича терминът ви?

— Още три месеца и нещо.

— Наистина ли? — На Лора ѝ се стори, че коремът ѝ е достатъчно голям, като почти накрая.

— Зная какво си мислите — рече Шарлот. — Всички казват, че съм много наедряла за по-малко от шест месеца. Други пък твърдят, че вероятно ще родя близнаци. Но бебето е едно. Доктор Чайлз каза, че е момче.

— Хм, аз пък бих казала, че ще е доста едро.

Шарлот ѝ благодари с широка усмивка.

— Хайде да си говорим на ти, а?

— Хубаво — съгласи се Лора.

Така май бе по-добре. Шарлот бе някъде около четиридесетте, открита, пряма, приветлива. Може би малко емоционална? Но Лора харесваше приятния ѝ и възпитан начин на общуване. Току-що се бяха запознали, а тя вече я чувстваше съвсем близка.

— На мен пък агентът ми каза, че си от Джорджия.

— Вярно. От Кълъмбъс.

— Значи и ти си пътувала доста насам.

— Около двеста мили. Наистина не е малко. Обаче и съпругът ми, и аз много искаме да си имаме дете... и ето, тук съм.

— В Джорджия няма ли клиники от този род? Някъде по-наблизо?

— В Атланта има няколко. Опитяхме в две от тях, изхарчихме страшни пари, но никаква работа не свършиха. Трябваше да дойда тук, за да забременея. Всички казват, че доктор Чайлз е най-добрият. Нали така?

— И аз отвсякъде само това чувам. Е, да са надяваме, че няма да се изложи.

— О, няма, повярвай ми — и Шарлот гордо се опипа по корема.

— Аз ще зная със сигурност след две седмици. Стискаме палци с мъжа ми.

Няколко минути минаха, преди да стигнат до първата къща. Когато приближиха, Лора забеляза, че от нея излиза мъж. Насочи се към паркирания отпред мерцедес. Това бе същият човек, който бе отнесъл вчера безжизненото тяло на съпругата си в клиниката. Същият!

Носеше два куфара, които се опита да постави в багажника. Там вече имаше няколко по-малки пътни чанти и останалото пространство явно не стигаше. Лора видя, че и на задната седалка бяха поставени кутии, лампа, цветя в саксии.

— Изглежда си тръгват — обади се Шарлот.

— Познаваш ли ги?

— Мисля, че са семейство Ерн. Не помня малкото име на съпруга, но жената е Дейна. И тя е пациентка в клиниката. Може би вече е родила.

— Аз ги видях вчера в центъра.

— Значи ги познаваш?

— Всъщност не. Видях ги да влизат, това е всичко. Тя не бе добре. Той я носеше.

— О, боже мой! Това е ужасно.

— Имала ли е преди някакви проблеми? Чувала ли си нещо?

— Не, нищо не зная. Тя изглеждаше напълно добре. Но не сме приятелки и не съм запозната с подробностите.

— О, така ли?

Шарлот я погледна и започна да обяснява:

— Да ти кажа истината, струва ми се някак си много груба.

— Груба ли?

— В смисъл, че се натрапва с мнението си, понякога се държи вулгарно, създава проблеми. Но смятам, че това е свързано с професията ѝ. Тя е адвокат, от Мемфис. Нали знаеш какви са адвокатите.

Лора се засмя.

— Е, да знаеш — и аз съм адвокат.

Шарлот се изчерви от притеснение.

— Олеле, какво направих... аз исках да кажа, че *някои* от адвокатите имат лош имидж. Понякога те са... — Затрудни се с избора на дума, после явно се отказа от коментара и веднага добави: — Но в никакъв случай не съм имала предвид теб. Ти изобщо нямаш вид на такъв човек.

— Може би защото още не ме познаваш добре. Дай ми малко време. Сигурно ще ти се кача на главата.

— О, не, не. Аз познавам хората. Сигурна съм, че си добър и приятен човек. Интуицията никога не ме лъже. И Дейна не е лоша. Не ме разбирай грешно. Но тя е от онзи тип хора, които винаги забъркват някаква каша. Нали знаеш какви са някои жени?

— Не мисля, че само жените са такива. Да нямат монопол или що ли?

— Е, да, права си. Аз нямам нищо против Дейна. Тя просто понякога ми действа по неприятен начин. Виж, например за инжекциите съм след нея по график. Всеки си има час, но тя винаги ме е карала да чакам дълго, защото разиграва и задържа сестрите с едно или друго, разпитва ги за какво ли не. Винаги трябва да знае всичко за клиниката, за инжекциите, защо това е така, а другото иначе. Нали разбираш?

— Но някои хора са си любопитни по природа.

— Така е, но пък нейното! То си има граници, ама... Човек да помисли, че ще миряса, след като забременее. За мен това би било предостатъчно.

— И за мен — обади се Лора. — Ако стане, обаче...

— Е, не и за Дейна. И досега прави сестрите луди. Само гледай! Пък и доктор Чайлз не я харесва много-много. Той, естествено, никога няма да ѝ го каже открито, но ти внимавай и ще го усетиш.

— Изглеждаше много загрижен за случилото се, когато я прегледа вчера.

— Е, разбира се, това му е работата и той е много добър в професията си. Винаги е извънредно внимателен с пациентките. Значи казваш, че не била добре? Сигурно е родила трудно, а? Но се надявам всичко да е минало безпроблемно.

— Да ти кажа истината, аз се поразтревожих, когато видях състоянието ѝ — каза Лора.

— О, не е имало нужда. Доктор Чайлз е най-добрият в тази област. Просто е чудесен. Тук съм вече шест месеца и нещо и изобщо не съм имала проблеми.

— Много е окуражително човек да чуе такива неща — засмя се Лора.

Шарлот я потупа по ръката успокоително.

— За нищо няма да се тревожиш, миличка. Всичко ще мине по най-добрия начин.

Сестрата премери температурата на Лора, после и кръвното ѝ налягане, помоли я да се качи на кантара и се нареди да ѝ вземе и кръв.

— Името ми е Гейл — представи се тя любезно. — И всяка сутрин от сега нататък аз ще се грижа за тези процедури. Ако чувствате, че има някакъв проблем или имате въпроси, моля ви, не се стеснявайте да питате.

Лора бе вече готова с първия:

— Вчера бях тук, когато съпругът на Дейна Ерн я доведе. И се питам какво ѝ имаше?

Веднага усети, че бе задала неудобен въпрос. Сестрата сведе очи:

— Госпожа Ерн почина снощи.

Сякаш някой удари Лора:

— Какво казахте? Ама как така...

— Знаете, че ни е забранено да обсъждаме един пациент с друг. Пък и не съм запозната с подробностите. Чух, че било акутен случай на токсемия^[1] и доктор Чайлз не успял да я стабилизира.

— Ох, често ли се случват такива неща?

— Напротив, никога досега. Това е първият случай. — Гейл неспокойно извърна очи към вратата — явно се страхуваше някой да не чуе какво говори. После наведе глава към Лора и прошепна: — Очевидно госпожа Ерн си е имала високо кръвно, пък и други

проблеми, но не е споделила с лекаря преди започване на лечението. Оттам идват усложненията. И затова е много важно лекарите да знаят всичко предварително.

— Ах, боже, толкова е трагично.

— Моля ви, запомнете, че нищо не сте чули от мен!

После сестрата отнесе кръвните проби в лабораторията. Останала сама, Лора се замисли за Дейна Ерън. И усети, че старите опасения и страхът постепенно се завръщат и я обсебват. След около петнадесет минути при нея влезе доктор Чайлз.

— Добър ден — поздрави той. — Добре, добре, всичко при вас изглежда съвсем наред. Изследванията на кръвта са отлични, хормоналните нива също. Това значи, че сме на правилен път.

Пригответи спринцовките за следващите инжекции, изтри ръката ѝ с дезинфектант.

— Днес аз ще ви бия инжекцията — обясни той. — Обичайно го правят сестрите. Но аз ще ви преглеждам един път седмично и ще следя как се развиват нещата при вас. Естествено — ако се появи проблем или искате да поприказвате с мен, сестрите ще ме извикат веднага.

— Имам един въпрос — незабавно издума Лора.

— Отлично. Какво ви интересува?

— Ако изобщо лечението върви нормално и забременея, каква е вероятността да се появят усложнения?

— Хм, винаги е налице възможност за усложнения. Това е валидно за всяка бременност, а не само при жените, които използват изкуствени способности. Във всеки случай мога да ви кажа, че ние прилагаме методика на екстензивно наблюдение на нашите пациенти и при нас шансовете за усложнения са далеч по-ниски, отколкото във всяко друго медицинско заведение в цялата страна. В повечето случаи засичаме източниците на бъдещи проблеми още в зародиша им и незабавно вземаме мерки за предотвратяването им. Процентът на успешно родилите тук е много по-висок, отколкото при конвенционалната акушер-гинекология.

Спокойният глас на Чайлз и безспорната му самоувереност върнаха част от самочувствието на Лора. Каза си, че е щастлива, задето е попаднала на такъв лекар. И все пак в съзнанието ѝ остана да мъждее съмнението относно смъртта на Дейна Ерън.

— Знаете ли... просто ми е... — и като не успя да облече мисълта си в точни думи, набързо изрече: — Малко съм загрижена за случилото се с онази жена вчера. Какво стана с нея?

— Жена ли?

— Говоря за Дейна Ерн. Бях тук, когато я доведе съпругът и. Разбрах, че снощи починала.

— Откъде научихте това?

— Като идвах, без да искам, чух някой да говори... в коридора. Имала е токсемия, така ли? И какво точно ѝ е станало?

— Моля ви да разберете едно нещо — спокойно заяви Чайлз, — като лекар нямам право да обсъждам историята на заболяването на пациентите си с други хора. Така, както няма да говоря за вашето състояние на друга пациентка. Затова не мога да говоря и с вас за чуждо състояние. Уверен съм, че правилно ще оцените това.

— Да, да, разбира се. Аз нямах предвид вие да нарушавате лекарската етика и професионалната тайна.

— Все пак ще ви кажа, че състоянието на госпожа Ерн бе наистина уникално в медицинския смисъл на думата — продължи Чайлз с още по-самоуверен тон. — Наистина не бих искал да навлизам в подробности, но повярвайте — то в никакъв случай не бе свързано с лечението ѝ тук.

Лора кимна, като си припомни думите на сестрата, че Дейна Ерн е спестила някои неща пред лекарите. Ами да, ако доктор Чайлз не знае всичко за здравното състояние на пациентите си, как може да се грижи правилно за тях? Лора бе казала на Чайлз абсолютно всичко.

— Не бива да се тревожите, че нещо подобно може да се случи с вас — рече Чайлз, сякаш четеше мислите ѝ. — Иска ми се да подчертая това много силно. Не зная дали успявам, но ако смятах, че ще имате каквито и да било проблеми, бих ги изложил пред вас и съпруга ви още когато дойдохте за пръв път. При това бихме направили всичко възможно, за да минимизираме подобен ефект. Досега щяхме да сме взели нужните мерки.

— Хубаво е човек да чуе това от устата на лекуващия лекар — благодарно рече Лора. — За да си знае.

— Убеден съм, че вашата бременност ще протече съвсем успешно, Лора. И че ще имате здраво дете — каза ѝ още Чайлз и

успокоително я потупа по рамото. — Уверявам ви, че няма причини за безпокойство.

---

[1] 1. Болестно състояние на бременни, изразяващо се във високо кръвно налягане, отоци и задържане на течности; 2. Отравяне на кръвта в резултат на присъствие на токсини, особено от бактериален произход. — Бел.прев. ↑

8

Лора и Шарлот обядваха в града в приятно ресторантче на име „При Либи“. После се поразходиха по главната улица на Колиър. Зяпаха по витрините, радваха се на топлия, мек ден. Стигнаха до парка, пресякоха тревната площ за по-кратко и седнаха на една пейка под дряново дърво. Наоколо миришеше на прясно окосена трева.

— Май наистина ще харесам този градец — рече Лора. — Мисля си, че тук би било хубаво място за отглеждане на деца.

— О, да. Спокойно и тихичко, безопасно място. В това отношение прилича малко на Кълъмбъс.

— За разлика пък от Ню Орлиънс.

— Съпругът ти е там, нали?

— Да. Обеща, че ще идва през уикендите, но през седмицата трябва да е там — заради работата си. Ами твоят съпруг?

— Той е в Кълъмбъс. Имаме ресторант там, точно на река Чатахучи. Много приятно местенце. За съжаление единият от нас трябва винаги да е там. Така е в ресторантския бизнес. Ричард идва, когато може, но е доста трудно да се измъкне.

— Но ви е трудно да сте разделени за дълго, а?

— Е, няма да е за толкова дълго все пак. Общо не повече от девет месеца.

— На мен ми се струват цяла вечност.

— О, когато човек се е блъскал да си роди дете цели шест години, какво са девет месеца?

— Е, да, мисля си, че е така — ако, разбира се, погледнем нещата от този ъгъл. Дан и аз се опитваме от две години и вече ми се струва ужасно отдавна, а изобщо не мога да си представя какво ли ви е било цели шест години. Трябва да е било доста трудно. И лекарства, и изследвания, да не говорим за непрекъснатото бърникане при прегледите. Понякога ми се е струвало, че в мен влизат повече инструменти, отколкото собственият ми съпруг.

Шарлот се разсмя високо.

Поседяха още, помълчаха, наслаждаваха се на прекрасния следобед. Лора забеляза, че по едно време настроението на Шарлот се промени. Стори ѝ се, че стана много тъжна. Седеше отпусната, зареяла поглед, сякаш не виждаше нищо пред себе си.

— Шарлот, добре ли си?

Жената въздъхна и със слаб глас прошепна:

— Мисля си — Боже, дано стане!

— Но разбира се, че ще стане! — мило ѝ се сопна Лора. — Та ти си вече бременна, нали? Значи е станало.

Шарлот я изгледа със странен поглед. Дълго време не продума, после се извърна, сякаш се срамуваше от нещо. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Шарлот, какво има?

— Искам да кажа — започна тя трудно, — ... че се надявам нещата между мен и Ричард да се оправят.

Сведе очи и се загледа в земята, като че се чувстваше унижена. Не посмя да погледне Лора в очите. После проговори с усилие:

— Той смята, че аз съм виновна за всичко.

Лора я гледаше и не знаеше какво да ѝ каже, как да я успокои. Та те не се познаваха достатъчно. За пръв път се бяха срещнали едва тази сутрин. Не ѝ бе удобно да настоява за подробности, затова си замълча. Но самата Шарлот, изглежда, искаше да сподели болката с нея.

— Значи той те вини теб, така ли? — подхвърли накрая Лора.

Шарлот кимна. Пое въздух дълбоко, сякаш той да ѝ даде сили да превъзмогне стеснението.

— Той толкова отдавна и така много искаше да имаме дете — започна Шарлот. — Може би повече и от мен. Искаше син — да продължи името на рода.

— Това желание е обичайно при мъжете — успокоително подхвърли Лора.

Шарлот я изгледа за миг и едвам се въздържа да не избухне в сълзи. После каза:

— Той ме обвиняваше, че не можем да си имаме дете.

Лора я хвана за ръката, после я прегърна и замълча, просто не знаеше как да постъпи.

— Нищо... — започна Шарлот и спря, избърса си носа и с мъка преглътна. — Нищо при нас не вървеше както при другите хора. От

много отдавна не върви... Заради... това. — Отправи поглед към набъбналия си корем и бавно сложи длани върху него. — Сега ще си имаме дете — продължи тя, а в гласа ѝ звучаха нотки и на радост, и на мъка. — Момче... дай боже то да запълни пропастта между двама ни.

Вдигна очи към Лора.

— Нали ще стане, Лора? Как мислиш ти? Може би нещата ще се оправят?

— Така мисля — прошепна Лора и я погали по главата. Боже, колко уязвима бе тази жена. Почти като дете. Просто не можеше да ѝ каже нещо друго.

— И аз също — рече Шарлот и на лицето ѝ се появи измъчена, но щастлива усмивка. — Да, да, и аз така мисля.

Дан пристигна в Колиър в събота сутринта. През седмицата се бяха чули с Лора по телефона няколко пъти, но тя просто разцъфна, когато го видя на прага. Как само ѝ липсваше, когато сутрин се будеше и възглавницата до нея бе празна! Липсваше ѝ и вечер, когато си лягаше сама.

През ранния следобед Дан запали скарата в задния двор, а Лора приготви кебап със скариди и изпече на грила мамули царевица.

Седнаха на люлката на дървото и часове наред разговаряха и избираха име за бъдещото дете. По-късно, хванати за ръце, дълго се разхождаха по поляната зад задния двор и се целуваха като младоженци. През последните няколко месеца Лора бе забравила колко щастливи биха могли да бъдат заедно. Сега, когато бяха на прага на нов етап — да станат родители — като че огромно бреме падна от плещите им. Сякаш наново се бяха влюбили един в друг.

Но през цялото това щастливо прекарано време Лора не престана да мисли и за Шарлот, и за проблемите около съпруга ѝ. Тъга вееше от убедеността на Шарлот, че трябва да роди, за да спаси брака си. В този смисъл Лора изпитваше не само тъга, а и смътно безпокойство. Питаше се дали тя и Дан не бяха в подобно положение. Може би бяха? Дали искат дете, защото го желаят, а не защото им е необходимо?

В неделя спаха до късно, отидоха до клиниката за инжекциите, после направиха дълга разходка по второстепенните шосета на Алабама. Бяха се отдалечили на около час разстояние от Колиър,

когато им хрумна да спрат на малък извънградски магазин — да пият нещо разхладително и да сипят бензин. Магазинчето бе единственото заведение, разположено на сравнително дългата пътна отсечка, далеч от градове и всякакъв цивилизован живот. Затова и се учудиха, когато приближиха и току пред тях черен сааб се измъкна плавно от мръсния паркинг. Но изненадата не дойде толкова от колата, а от хората в нея — те бяха доктор Чайлз и съпругата му — доктор Ейсър.

— Мислиш ли, че живеят тук някъде? — попита Лора.

— О, не. Много е далече от клиниката. Сигурно и те са излезли на разходка. Май не само ние сме тръгнали да разхищаваме бензина.

Продавачът в магазина незабавно позна, че са свързани с клиниката.

— Ами като погледне човек номерата на колата, как сте облечени, възрастта ви — просто няма начин да не разбере, че сте пациенти, тоест госпожата де — приятелски се усмихна той. — То веднага си личи.

— Е, хубаво е, че ни причислявате към определен стереотип — засмя се Дан.

— О, ние ви се радваме. Дали парите идват от Луизиана или от другаде, за мен е все едно, важното е оборотът да върви. А вашият доктор току-що бе тук, знаете.

— Да, видяхме го — бе заедно със съпругата си — рече Лора. — И тъкмо се питахме да не би да живеят някъде тук?

— Не, не мисля. Само минават оттук на път за Монтгомъри. Това се случва два-три пъти на седмица.

— Защо за Монтгомъри? — попита Дан.

— А, дяволите ме взели, ако знам. Този, докторът де, не говори много. Просто не си пада по приказките. Той спира, сипва бензин, тя си купува шоколадово десертче — все един и същи вид — „Милки Бар“. После си тръгват. Може да имат роднини в Монтгомъри.

Дан подхвърли, че е възможно да имат и друг бизнес.

— Тц, не, не мисля — изцъка с устни човекът. — Те минават винаги само вечер или в неделя. Не ще да е бизнес. Ами вие? Вас какво ви води насам днес?

Той очевидно много обичаше да говори, вероятно поради самотата. Дан и Лора останаха цели двадесет минути в магазина и след това пак с мъка се измъкнаха. До Колиър се върнаха по друг маршрут.

На това шосе пък зърнаха сергия с плодове пред овощна градина. Продавач нямаше, но на щанда бяха наредени кошници с праскови и буркани с прясно направени компоти за продан. А сред тях се кипреше дървена кутия с капак и процеп в него — за парите. Явно системата бе въпрос на почтеност: оставяш парите за каквото си си взел. Дан и Лора слязоха от колата и дълго обсъждаха видяното.

— Можеш ли да си представиш нещо подобно в Ню Орлиънс? — засмя се Лора.

— Ами... А защо не? Само дето стоката ще се продаде за десетина минути, а собственикът накрая ще прибере някое и друго петаче, ако събере и толкова.

— Никога не съм вярвала, че в Америка все още има такива хора! На бас се хващам с теб, че тук вратите изобщо не се заключват, нито пък някой се бои да ходи на разходка нощем. Вероятно в този район няма и истинска престъпност.

— Е де! Не прави такива категорични заключения от повърхностни наблюдения — възрази Дан. — Имат си престъпност тук, можеш да бъдеш сигурна в това. Както навсякъде. Ама не се вижда толкоз просто.

— Ти пък си станал скептик от градския живот.

— А ти си заслепена от приятната природа и странните приумици на разни провинциалисти. Вярвай ми, Лора, тук също ще се намерят и убийци, и насилници, и кой знае какви ли още не!

— О, не вярвам.

— Вярвай на каквото си поискаш. Но аз ти казвам, че не желая да оставяш вратата отключена или да излизаш на нощни разходки.

Лора се усмихна и го прегърна.

— Олеле, ти си толкова мил и готин, когато се безпокоиш за мен, нали?

— А, готин ли казваш, ти само ме виж колко съм готин гол с роза между зъбите — ухили се Дан.

Лора изпухтя:

— Бре, да му се не види! Сигурно е много забавно. Защо не го демонстрираш довечера?

— Ако слушаш и това може да ти се случи.

Купиха си няколко буркана компот и две кошници с праскови. А когато се прибраха, Лора изпече плодов сладкиш. Усещаше се като

потопена в свят на спокойствието и безпроблемността. Колко само различно бе всичко от стреса и напрежението в Ню Орлиънс, от работата ѝ, от живота, който бе водила само преди седмица! Колко бе прекрасно да прекараш ден в подреждане на дома си, в готвене, четене, разходки по сенчеста алея пред къщата. За пръв път в живота си да се чувстваш наистина у дома си. Колко само ѝ приляга всичко това! Питаше се дали така е било в миналото — преди и жените да се впуснат в работната надпревара заедно с мъжете по цели дни. Струваше ѝ се, че сега си дава сметка колко много са загубили модерните жени.

Дан трябваше да замине рано в понеделник. На Лора много ѝ домъчня. Стояха на чардака и се целуваха, а слънцето бавно изгряваше. После той потегли, а тя се загледа в колата. Стоя дълго, прибра се чак когато автомобилът му се стопи в далечината.

През този уикенд нито веднъж не ѝ бе хрумнала страшната мисъл, че може да не забременее или да не доноси плода до края на термина. Нито веднъж не си бе помислила друго, освен това, че ще си имат дете. И сега бе сигурна по този въпрос. Харесваше ѝ да си представя дори, че то вече живее в утробата ѝ.

Следващите събота и неделя на Дан му се наложи да работи. Но пристигна рано в понеделник сутринта, за да бъде с нея, когато ѝ съобщят резултатите от теста за бременност.

Този път се появи самият Чайлз, за да я прегледа. Нареди на сестрата да ѝ вземе две пълни спринцовки кръв, после поиска от Лора да даде за изследване урина.

— Резултатите ще са готови до един час — обеща той и излезе.

Заедно с Дан отидоха в ресторанта и поръчаха сок. Пиеха го и мълчаха. Сега Лора се чувстваше лека като перо, слаба и уязвима. Не можеше да се отърве от черни мисли: какво ли ще стане, какви ще са резултатите? Дан се пресегна с ръка над масата, погали я по пръстите. Те бяха ледени и трепереха.

— Лошо ли ти е? — попита той тихо, чувствата им бяха прекалено лични, за да ги слушат неколцината други пациентки, седнали също в ресторантското кафене.

— Страх ме е — прошепна тя.

— Всичко ще е наред — обеща той.

— Ами ако резултатите са отрицателни?

Той тихо изшътка.

— Казах ти, че всичко ще мине добре. Нали така?

Тя не отвърна нищо, затова той отново взе ръцете ѝ и повтори:

— Нали, миличко? Каквото и да става, ние пак ще сме добре!

Този път тя кимна с глава и се хвана здраво за ръцете му. Искаше ѝ се ужасно много да вярва, че техният брак е съвсем различен от този на Шарлот, че те нямаат нужда от дете, за да го заздравят. Но отвътре я глождеха съмнения. Ако детето не е толкова важно за тях и брака, защо е необходимо да идват чак до тук от 300 мили разстояние и да харчат 16 000 долара? Може би техните проблеми не са така очевидни, както тези на Шарлот, но сега Лора чувстваше, че тя и Дан се нуждаят от дете, за да може връзката им да оцелее.

Не бе сигурна кога точно нещата са се сложили по този начин. Но тя и Дан се бяха раздалечили. Не бяха загубили обичта си един към друг. Вероятно още не. По-скоро бяха престанали вече да бъдат необходима и съставна част един от друг. От живота на единия и на другия. Тя си имаше своята работа и приятели. Дан — неговите си. Общият им свят се бе свил значително. И сигурно още се смляваше — с онези няколко часа сутрин и вечер, когато се прибираха или тръгваха всеки от или към своя си отделен свят. Вярно бе, че тя все още го ценеше много, обичаше го и вярваше, че така е и с него. Но те вече нямаха почти нищо общо за споделяне. Нямаха общ залог в нищо.

А едно дете би им дало нова връзка. То би сляло техните светове. Детето — вековната причина, която праща мъжете и жените под венчило. То би запълнило всички празнини, които сега заплашваха да се разширят още повече. Лора усещаше, че без дете бракът им е загубен.

Да! Те наистина се нуждаят от това дете. Наистина. Съвместният им живот допира до него. Сега. До дадения им от Чайлз час.

— Обичам те — прошепна тя.

Дан се наведе над масата и я целуна.

— И аз те обичам — отвърна той.

А в очите му тя прочете същото отчаяние, което изгаряше сърцето ѝ.

Хванати за ръце, влязоха в кабинета на Чайлз. Той се здрависа с тях и ги покани да седнат. Лора едвам се държеше на крака, а стомахът сякаш я изгаряше отвътре. Но не откъсваше очи от Чайлз и се опитваше да разгадае изражението му, докато той разглеждаше компютърната разпечатка върху бюрото. Дан я прегърна за кръста и здраво я придърпа към себе си. Лора се разтрепери.

След няколко безкрайни минути Чайлз вдигна очи към тях.

— Тук са резултатите от вашите изследвания — рече той и се усмихна. — Положителни са.

Лора съвсем се отпусна в ръцете на Дан. От страх бе загубила силата си, но пък щеше да се пръсне от радост.

— Боже, благодаря ти, благодаря ти — повтаряше тя, почти разплакана. После се опита да се стегне и благодари на лекаря.

— Би трябвало да изтъкна — рече Чайлз, — че не можем да бъдем стопроцентово сигурни в жизнеспособността на зародиша, докато не направим ехография — ултразвукови изследвания, и чуем евентуално сърдечния тон на плода. Така ще постъпим след около пет седмици. А сега всички индикации са добри. Поздравявам ви!

9

Сега, след като бременността на Лора бе установен факт, започнаха да ѝ бият инжекции с хормони — специфична разработка на базата на генно инженерство, предназначена да поощрява развитието на зародиша в „неотзивчив гостоприемник“, както се изрази доктор Чайлз. На Лора ѝ бе странно да мисли за себе си в подобна светлина, но разбираше, че за лишената от емоции научна терминология собственият ѝ организъм е вероятно „неотзивчив гостоприемник“, и то съвсем точно казано.

Няколко минути след първата серия инжекции, докато все още бе в манипулационната и се обличаше, стомахът внезапно я присви, догади ѝ се силно и тя повърна. Гейл повика санитаря да почисти и спокойно ѝ обясни, че такава реакция е напълно нормална. Просто хормоните активизирали сутрешното неразположение и склонността към повръщане, да не се тревожи. И добави със симпатия:

— Всички пациентки свикват.

Стори ѝ се, че доктор Чайлз се появи в манипулационната нарочно след този случай. Все пак той я увери, че и тя, и плодът са в добро състояние.

— Тежката форма на гадене при вас ще мине бързо — успокой я той. — Ако ли не, уведомете ни веднага. Но съм убеден, че в най-скоро време ще се чувствате отлично.

Когато се прибра в къщата, отново повърна. И още веднъж — на следващата сутрин — при ставане. Първата седмица това стана част от ежедневието ѝ. Но постепенно гаденето затихна и въпреки че неразположението не изчезна напълно, то поне вече не бе така силно. Пак ѝ се повдигаше повечето време, но не повръщаше често. Помогна ѝ постоянната мисъл, че изстрадва всичко това заради бъдещото дете. И може да го изтърпи в негово име.

Все пак не се чувстваше много добре, затова и първата седмица не свърши почти никаква адвокатска работа. На втората седмица се обади на секретарката си в службата. Нареди ѝ да изпрати нужните

дела и документи. Поръча си компютър, принтер и факс от универсален магазин за офис оборудване в Монтгомъри. Местната телефонна фирма ѝ прокара втора линия за факса.

Когато всичко бе готово и доставено, тя включи цялата техника. Компютърът обаче не работеше. Вместо да зареди както обичайно при включване, на екрана се появи надпис: „ГРЕШКА НА СИСТЕМНИЯ ДИСК“.

Наложи се следващите няколко дни да работи без компютъра, докато от Монтгомъри дойде сервизен техник на фирмата. Той незабавно откри дефекта.

— Става дума за твърдия диск — обясни той. — Липсват някои задължителни програми. Онези, от които се нуждае централният процесор, за да стартира операционната система. Това означава „грешка на диска“. — Той извади от чантата си дискета и я постави във флопидисковото устройство, за да въведе нужните документи. — Струва ми се, че всичко на твърдия диск е изтрито. Да не би някой да е пипал компютъра ви?

— Не, сигурна съм. Аз дори още не съм го използвала — чисто нов е.

— Понякога във фабриката пропускат да въведат задължителните софтуерни продукти. Не се случва често, но все пак... Ако искате да заредите свои програми, аз ще свърша тази работа веднага.

Отне му цели два часа да запише всички програмни дискети на Лора и да направи нужните добавки и настройка. Когато свърши, всичко функционираше отлично.

На следващия ден секретарката ѝ се опита да изпрати няколко договора по факса, но проклетата машина засече още на първия лист. Оказа се, че техникът по поддръжката не може да дойде по-рано от следващия понеделник.

Така и не свърши почти нищо тази седмица. Обаче пък прекара много време седнала на чардака или на люлката под плачещата върба. Начете се на воля, наслади се на тишината и спокойствието на природата. Няколко пъти се виждаха с Шарлот, обядваха заедно, а в четвъртък вечерта посетиха единственото кино на Колиър.

В петък Лора вече бе отегчена до смърт и копнееше за присъствието на Дан. Той трябваше да дойде същата вечер и да остане

за уикенда. Единственото нещо, което я разведряваше през целия ден, бе мисълта за скорошното му пристигане.

Късно следобед, докато се опитваше да напише нещо на компютъра, иззвъня телефонът. Обаждаше се Дан.

— Къде си? — попита го Лора.

— В студиото.

Тя погледна към часовника. Часът бе пет. Ако все още бе в Ню Орлиънс, по никакъв начин не би могъл да стигне в Колиър по-рано от единадесет вечерта.

— Аз пък си мислех, че отдавна си тръгнал. По-добре потегляй веднага. Нали знаеш какъв е петъчният трафик.

— Миличка — започна той и тонът му на секундата я натъжи, — нещата тук се проточиха повече, отколкото очаквах. Не съм свършил със снимките. Все още имам работа.

— Не, моля те, не ми казвай това — тихо рече тя.

— А ти как мислиш, че се чувствам аз самият? Ако можех да тръгна по-рано, отдавна да съм го направил. Разбираш това много добре.

— Разбирам — въздъхна тя. — Добре де, запретни ръкави и си довърши работата. Аз ще те чакам — няма да си лягам.

— Зная, че ще се ядосаш, но наистина мисля, че няма да успея да дойда този уикенд. Агенцията промени изцяло концепцията за рекламата. А я бяхме почти довършили. Сега трябва да преснимам всичко отначало. Разбираш, нали? През носа ще ми излезе, но ще трябва да снимам и днес, и утре. Е, поне ще платят добре...

— Но това не е честно — почти изплака Лора и се отпусна на съседния стол.

— Зная, зная, миличка. Ужасно съжалявам, нали разбираш. Но няма как.

— На всяка цена трябва да те видя.

— И аз също. Но насреща е един от най-добрите ни клиенти. Наистина няма как да изкръшкам. Пък и парите ще ни дойдат съвсем на място.

— Е, да...

— Много ли ми се сърдиш?

— Не. Просто съм... — Лора въздъхна и добави: — ... изнервена — тук е толкова самотно.

— И на мен ми е много самотно без теб, миличка.

— Пада ти се — подметна тя горчиво, но после изведнъж се засмя и каза: — Така трябва, за да знаеш какво е добре за теб. Ами храниш ли се нормално?

— Е, и в Ню Орлиънс ако няма свестни ресторанти, за къде сме? Няма начин да остана гладен, Лора. Не се тревожи.

— О, бедничкият ти! Ресторанти, а?

Говориха около десетина минути за състоянието на Лора. Дан питаше как се чувства, как вървят нещата в клиниката. После Лора затвори, за да може той да се захване с извънредната си работа.

Пак сама, рече си тя и се замисли за предстоящия ѝ дълъг и самотен уикенд. Но след минутка реши, че това си е част от саможертвата в името на детето. За него бе готова да пожертва и много повече от още една седмица без съпруга си.

Поработи още половин час на компютъра, после понечи да излезе на чардака за глътка свеж въздух и да се полюбува на залеза. Отвори предната врата и нещо се шумугна пред нея. Тя се стресна, отскочи назад и дъхът ѝ почти секна. Стана толкова бързо, че нищо не можа да различи ясно. Какво бе това?

Нещо като бяло петно, отговори си сама. Дребно, движещо се светкавично. Не бе листо, нито птичка, както бе предположила преди около две седмици, когато пред кухненския прозорец се бе мярнало нещо подобно. Този път обаче смяташе, че по-скоро е било някакво по-малко животно.

Изведнъж чу леко тупване по дъските вляво, зад ъгъла на чардака. Звукът удивително напомняше на скок на меки животински лапи върху дъсчена плоскост. После настъпи тишина. Лора стоеше като парализирана в средата на стаята, вперила очи в отворената врата. Тръпки я побиха, нещо дълбоко отвътре я загриза, по тялото ѝ полазиха вълни на безпокойство и лоши предчувствия.

Това го бе виждала вече. Къде? Тогава не ѝ бе направило толкова силно впечатление и бе забравила. Но сега... сега не можеше вече да го пренебрегне. Вратата бе отворена, животното бе някъде наблизко. Така близо, че я плашеше.

Мина известно време и тя се съвзе. Колебливо пристъпи към вратата. Страхуваше се. Ами ако онова същество ѝ се нахвърли? Направи още една крачка и се втурна, затръшна вратата, трескаво

постави резето. Ох, боже! Пое си дъх с огромно облекчение, вече чувстваше известна сигурност.

Внезапно забеляза отражението си в огледалото до закачалката за дрехи и се разсмя. Ама толкова ли съм загубена? — рече си тя. Да подскачам от страх при вида на някаква си животинка пред вратата. Сякаш съм налетяла на чудовище! Леле, боже!

Е, каквото и да е то, страшно няма! Така де! Я е било опосум^[1], я ракун^[2], я някое друго безобидно животинче от съседната гора. От какво толкова се страхува. Срамота!

Но въпреки всичките си логични обяснения, че навън няма нищо опасно, тя загуби охота да седне на чардака и да се любува на залеза. Вътре ѝ бе по-спокойно и затова се запъти към кухнята да приготви нещо за вечеря.

И ето! Тъкмо се наведе да отвори хладилника и нещо пак тупна на дъските на задния чардак. Същото изтрополяване, което бе прозвучало отпред! Опасенията ѝ се събудиха отново, но този път твърдо си рече, че няма нищо опасно. Крайно време бе да престане да се вълнува от всеки дребен шум.

Надвеси се над мивката и се загледа през прозореца, както бе постъпила и миналия път. На чардака не се виждаше нищо особено. Изчака известно време да провери дали пък непознатото същество ще се покаже, но не се случи нищо. Сви рамене и се върна при хладилника.

И ето пак! Този път онова нещо отвън задращи с нокти по вратата.

Лора се извърна така рязко, че почти загуби равновесие. Звукът я уплаши до смърт. Сякаш животинските нокти дращеха по собствените ѝ кости. Отчетливо чу три отделни драскания, после пауза и още три.

В съзнанието ѝ отекна една-единствена мисъл: онази твар отвън се опитва да влезе!

Първата ѝ мисъл бе да повика полицията, но се усети колко патетично ще им прозвучи. Кой, за бога, вика полицаи, когато някакво животинче му драска по вратата! Не, не и на полицията. Може би да се обади на Обществото за защита на животните? Но то пък ще е затворено по това време. Пък и да има някой, кой ли ще се съгласи да тръгне за такава дреболия. Започна да си повтаря тази дума: дреболия,

дреболия. Няма нищо страшно. Такива неща са нещо обикновено сред природата.

Но колкото и да си повтаряше тези успокоителни мисли, колкото и да си казваше, че страховете ѝ са неоснователни, цялата работа не ѝ излизаше от ума.

А кое животно постъпва по този начин? — изведнъж се запита Лора. Потръпваше при мисълта за отговора.

Втренчи трескав поглед във вратата, неспособна да помръдне от мястото си. Страхът я овладя изцяло — прогони и разума ѝ, и рационалните разсъждения. Единственото обяснение, което напрегнато се въртеше из съзнанието ѝ, бе, че съществува отвън се опитва да влезе при нея и да я нападне. Но това обяснение пък бе безсмислено.

Драскането продължи още малко, после внезапно секна. Последва напрегната тишина. А тя сякаш натрапваше мисълта, че Лора е сама, сама, сама. И това усещане я подлуди още повече.

Изчака минута, две. Дали онова отвън пак ще се опита да влезе? Времето минаваше отвратително бавно. Но драцене вече нямаше. А вместо да я успокои, тоталната тишина неимоверно усили паниката ѝ. Не можеше да си отдъхне, макар и вече да не чуваше нищо. Не знаеше и дали си е тръгнало... онова *нещо*.

Трябваше да разбере какво е то. От прозореца над мивката не се виждаше съответната част на чардака. Затова се премести на другия — до вратата. Леко, внимателно повдигна крайчеца на пердето и надникна. Наложил се да допре нос до самото стъкло, за да може да види долната част на вратата. И като го направи, отново се разтрепери цялата. Не можеше да се отърси от паническата мисъл, че животно ще строши стъклото и ще я ухапе по лицето.

След като долепи нос, трябваше да долепи и чело и ето! — накрая зърна натрапника отвън пред вратата. За бога! В момента, в който направи откритието си, отстъпи назад с огромно облекчение и изведнъж се разсмя почти истерично. Ами да!

Страшният звяр се оказа котка. Мършава бяла котка.

Успокоена, се запъти към вратата. Котката не е заплаха за човека, рече си тя. Всъщност, точно обратното. Би могла да ѝ бъде другар в самотата. Компаньон. Точно от какъвто сега имаше нужда. Предстоеше ѝ дълъг, самотен уикенд и цяла седмица след него. Не би било лошо да си има малък домашен любимец, за да не се чувства изолирана.

Отвори вратата бавно, за да не изплаши животното. Не искаше то да избяга. Обаче котката не помръдна от мястото си. Видя я, но си остана неподвижна. Просто седеше на дъските и я гледаше.

И тогава я позна. Как да не я познае — същата бяло-оранжева козина, същото съвсем измършавяло тяло и ненормална форма на главата. И как не — като нямаше уши.

— Аз те познавам — кротко й рече Лора.

Същата котка, която Дан за малко не прегази на път към клиниката. Тогава клечеше на средата на пътя и ядеше мъртва катеричка.

— Помниш ли ме?

В котешките очи проблясваше същият червеникав тон, който при онзи случай бе направил впечатление на Лора, но днес той не бе нито така диво животински, нито заплашителен. Кръглата глава и липсата на уши събуждаха съжаление, съчувствие.

— Изглежда, си се загубила — продължи Лора.

Мястото, където бяха попаднали на нея, бе поне на десетина мили отгук. Лора не бе сигурна, но й се струваше, че за една котка това е огромно разстояние. Особено пък за толкова слаба и недохранена котка.

— Не е така, ти май добре се оправяш по тия места — кротко говореше Лора. — Но, изглежда, не се храниш достатъчно.

Котката продължи да я гледа пасивно, без да реагира на гласа й.

— Нямаш ли си господар, господарка, а?

Котката не помръдна.

— Е, май не. Поне аз така мисля. Какво ще кажеш да похапнем малко? Ще ти хареса, нали?

Лора бавно отстъпи от прага. Остави вратата отворена, за да може котката да влезе, ако поиска. Междувременно отиде до шкафа и извади кутийка консервирана риба тон, купена миналата седмица в Колиър. Отвори я, изпразни я в малка купа и я остави току до вратата. Котката подуши въздуха, стана и влезе, без да показва страх.

Лора се засмя.

— Е, май ти харесва. Но това е всичко, което ще получиш. Или си го изяж, или си намери друга катеричка. Въпрос на избор.

Котката постоя известно време неподвижна. Продължи да гледа Лора с някакъв отнесен поглед. Сякаш не я виждаше или не разбираше

какво точно вижда. Накрая зари муцуна в купичката и започна да яде. Излапа цялото съдържание за минутка-две.

— Е, май си била гладна.

Лора изсипа сметана за кафе в друга купичка, доля малко чешмяна вода и я постави на пода до първата. Котката незабавно започна да лочи. Свърши, седна и загледа Лора, сякаш очакваше още.

— Засега ти стига толкова — рече Лора. — Нали няма да се насилваме и да преяждаме.

Котката си остана на място, загледана в нея, очакваща още нещо. Лора въздъхна и реши да отстъпи. Наля още малко от сметаната. Животното отново я излочи до капка.

Има й нещо на тази животинка. Не ще да са само ушите — рече си Лора.

Може би празният поглед. Или пък не. Не бе сигурна. Имаше и други странни неща — например котката не мъркаше. Повечето котки предат, когато се хранят. Тази обаче не. Да, странно.

Но тези аномалии само усилваха състраданието на Лора към животинчето. Тя жалеше това бедно, слабо като смъртта, недохранено коте, което не чуваше. Пък и вероятно бе сам-самичко в гората. Вероятно там го чакаше гибел. Достатъчно опасна за оцеляването му дори бе само липсата на слух. То не бе в състояние да чуе шума на движеща се към него кола или крадливите стъпки на дебнещ хищник. Чудно й бе как е оцеляло досега.

— Хей, малко приятелче — заговори галъовно Лора и клекна до котката. — Искаш ли да поживееш при мен, да ми погостуващ? Аз съм сама. Ти си само. Можем да си правим компания. Какво ще кажеш? Как ти се вижда моята покана?

Протегна ръка да я погали. Докосна козината на гърба й и я усети необичайно груба и студена. Животното не реагира на ласката, а остана вторачено някъде в стената насреща, сякаш не почувства човешката ръка, сякаш въобще не бе там.

— И за двете ни има достатъчно място — продължи Лора. — Какво ще кажеш?

Изправи се и се запъти към вратата.

— Е, говори сега или замълчи завинаги — рече тя и се усмихна на шегата си с известния класически цитат.

Поколеба се за миг и отвори вратата. Искаше да даде на котката възможност да си излезе, ако предпочита. Но тя не помръдна. Остана си в кухнята, затова Лора затвори и реши да остави животното при себе си.

— Добре дошла в новия ни дом — тържествено обяви тя.

Отвори хладилника и започна да си прави сандвич. След малко котката се изправи и тръгна към прозореца. Скочи на перваза и се настани на него. Остана там легнала, загледана в Лора. Мъжка ли бе или женска? Какво значение имаше това?

— Я, да помисля. Какво ще кажеш, да те наречем Филикс, а? Харесва ли ти това име? Така ще те наричам вече. Филикс Котака.

Животното си остана някак си сдържано и необщително. Съвсем не приличаше на гальовен и пухкав домашен любимец. Но ние все пак още сме си непознати един на друг, помисли Лора и се усмихна. Филикс ще стане по-мил и общителен, когато свикне с нея и къщата, когато се почувства по-удобно тук. При това тя вече си има другарче. Колкото и сдържано да бе то, все пак ще се навърта наоколо и тя няма да се чувства съвсем сама.

---

[1] Дребно двуутробно, подобно на мишка, от вида *Didelphis virginiana*. — Бел.прев. ↑

[2] Нощно месоядно, прилично на едра котка с черна, подобна на маска ивица около очите и рунтава, завита на кравай опашка от вида *Procyon lotor*. — Бел.прев. ↑

10

Оказа се, че Дан трябва да работи и следващата събота, но този път пристигна вечерта и двамата прекараха заедно неделята. Вечеряха късно и се разприказваха оживено. Имаха да си съобщават доста новини от последните две седмици. После си легнаха. Дан бе уморен от непрекъснатата работа и продължителното шофиране, затова не се любиха. Но се прегърнаха и така заспаха.

В неделя сутринта Лора го остави да си доспи. Отиде сама до клиниката за инжекциите. Върна се около единадесет часа и го събуди с целувка.

— Мммм. — Дан си облиза устните и се загледа в надвесилата се над него Лора. — Това май е по-приятно от будилник. — Хвана я за ръцете и я задърпа в леглото.

— Тази сутрин нямаме време, мили — рече Лора. — В дванадесет и половина сме канени на рожден ден.

— Какъв рожден ден?

— Нали ти казах снощи, не помниш ли?

— За какво да си ми казала?

— За това, че доктор Чайлз ни кани на рожден ден в своята къща.

— Той не е ли малко стар за такива празненства?

— Не е негов празникът. Организира го в чест на всички родени в неговата клиника деца. Минала е цяла година, откакто там на бял свят се е появило първото бебе. Кани всички двойки, които са си родили оттогава досега, както и хора като нас, които тепърва очакват бебета. Сигурно ще е приятно.

— Хм, амин, дай боже, може и да е весело. — И Дан затвори очи. — Събуди ме, моля, като се прибереш.

— Хайде, моля ти се сега, Дан. Ставай! Всички бебета ще бъдат там.

— Е, и?

— Но не искаш ли да ги видиш?

— Единственото бебе, от което се интересувам, си е нашето. — Дан седна на леглото, прегърна Лора през кръста и я целуна по корема.

По цялото ѝ тяло пробягаха приятни тръпки. Отдавна не бе чувствала такова силно излъчване на обич от страна на мъжа си. Раждането на дете действително ще заздравя брака им. Още отсега бе видно.

Дан продължи да я целува по корема, като бавно движеше устни по-нагоре и по-нагоре. Но когато започна да ѝ разкопчава блузата, тя се задърпа.

— Виж, аз наистина искам да отидем на празненството.

— Ами ние ще си направим по-хубав празник тук — настоя той.

Тя го погледна сериозно. Дан разбра, че неговото няма да мине. Просто трябваше да отидат на рождения ден.

— Е, почакай поне да взема душ.

— Давай, но по-добре да е студен, да се поохладиш.

Той влезе в банята, а Лора си облече лека рокля. Предполагаше се, че празненството ще бъде на открито. Знаеше, че ще бъде горещо и влажно. Доволна бе, че направиха изкуственото оплождане сега. Така нямаше да наедрее по време на жегите, а през зимата, когато захладнее.

За спортно сако бе топло, затова Дан облече лека риза и панталон. Промъкна се тихо зад гърба на Лора и я прегърна. Миришеше на одеколон. Тя си помисли, че неговото присъствие изпълва къщата с живот, прави я така различна от преди. Боже, как не може този човек да остане за по-дълго! Но такъв е животът. Е, само още осем месеца, каза си тя оптимистично. Ще минат, как няма да минат!

Когато излизаха, намериха мъртва мишка — на чардака, току до вратата. Около нея имаше мъничка локва кръв.

— Откъде се взе това нещо тук, по дяволите? — озадачи се Дан.

— Вероятно Филикс е свършил тази работа.

— Чакай сега, кой е този Филикс?

— Ама аз не ти ли казах? О, миналата седмица прибрах у дома една бездомна котка. Знаеш ли, тук ми става ужасно самотно и си мислех, че така ще си имам приятел.

— Да, ама ако не разнася мъртви плъхове насам-натам.

— Това е мишка, а не плъх.

— Лора, плъх е, повярвай ми.

— Добре де, нека е плъх, ако това ти харесва. Но той си е бил тук, а Филикс го е убил, защото това е ролята на домашната котка — да гони мишките. Защо не погледнеш от тази страна? Той си прочиства къщата и ни върши услуга по този начин.

— Глупости, услуга! Нехигиенично е за теб наоколо да се търкалят мъртви плъхове. Пълни са с разни бактерии. Между впрочем, това важи и за котките, особено бездомните. Можеш да хванеш някаква зараза от тази котка тук!

— Но това е смешно.

— Не, никак не е смешно. Трябва вече да започнеш да мислиш за детето, което носиш, Лора!

Дан се върна, взе стар вестник и се наведе да завие мишката в него, за да я изхвърли. В същия миг се появи котката, скочи на дъсчения парапет и изсъска.

— Ти си направила беля тук! — скара ѝ се Дан. — Ако искаш да бъдеш домашна котка, няма да разхвърляш наоколо мъртви плъхове, а ще си ги отнасяш другаде! Чуваш ли ме!

Котката изсъска още по-силно, продължително и злобно, оголи остри зъби, а очите ѝ сякаш почервеняха още повече. Гледката не бе приятна.

Дан извърна глава и през рамо каза на Лора:

— Чудно и мило коте си имаш ти, а, Лора? — И пак понечи да завие мъртвия гризач в хартията.

Тогава се чу остро мяукане, по-скоро подобно на див писък, а котката отскочи от парапета, премина разстоянието до мишката с два високи скока и се нахвърли върху Дан, като заби нокти в ризата му. Той се изви, за да я отхвърли от себе си и тогава тя издраска ръката му. По китката му се появиха дълги ивици кръв. Със същата завидна бързина животното сграбчи мъртвата мишка в зъбите си, пресече двора и побягна към гората.

— Дявол да го вземе! — високо изруга Дан и се хвана за ръката. Обърна се към Лора и извика: — Тече ми кръв!

Лора стоеше като ударена от гръм. До този миг не бе забелязвала котката да е толкова агресивна.

— Боже, какво му стана на това коте? Досега не се е държало по този начин.

— Това животно е проклет и зъл хищник, Лора!

— Добре ли си, миличък? — Тя се приближи и пое ръката му.

— Нарани ме.

— О, само е малко одраскано.

— Глупости — малко било одраскано! Виж само колко са дълбоки резките от ноктите. Кръв ми тече! И погледни на какво направи ризата ми. За бога, Лора, тя е станала на парцал!

— Я ела да влезем вътре. Ще ти дам нова риза да се преоблечеш. Сега ще ти промия раната и ще ти сложа превръзка.

— Да махнеш тази котка отгук!

— Но тя ми е единственият компаньон, който си имам.

— Компаньон, ама опасен!

— Не е опасен, Дан.

— Олеле, не ми говори подобни глупости, Лора! Нали видя какво стана? Не бил опасен! Ами ако има бяс? Опита ли се дори да помислиш за подобна заплаха?

— Няма бяс. Той просто си пазеше храната. Кое животно не го прави?

— Пазел си храната! Стига съм слушал тези дивотии! Пак ти казвам — отърви се от него, Лора! Това е диво и опасно животно! Изгони го, защото ако не го направиш и той вземе да ме издраска отново, или одраска теб и направи беля на бебето, господ да му е на помощ...

Гледаха скъпите лимузини, паркирани на улицата пред къщата на доктор Чайлз, и си мислеха, че все едно се намират пред някой от богаташките, модни извънградски клубове. А не пред лекарски дом, забит някъде си из горите на Алабама. Повечето от номерата не бяха от този щат. Освен това много от колите имаха и бебешки седалки отзад. Тази гледка силно развълнува Лора и я накара да ускори крачки.

Дан остави колата на тясна ивица тревист банкет, малко по-надолу на улицата, където имаше сянка. Хванаха се за ръка с Лора и тръгнаха към къщата на Чайлз като влюбени съученици.

Всъщност това не бе толкова къща, колкото разпростряно на доста голяма площ предвоенно имение, дискретно прикрито зад стена от чудесни дървета и жив плет. От едната страна на предната

постройка имаше скеле — очевидно се правеха някакви обновления. Отстрани грижливо бе подреден дървен материал. Но работници днес нямаше.

Отвори им доктор Ейсър и веднага се извини, че домът бил в нещо като ремонт, но да не обръщат внимание. След като се нанесли, решили да преустроят всичко, обясни тя.

— Когато го купихме, тук не можеше да се живее — рече лекарката. — Но пък мястото е направо очарователно и просто не можахме да му устоим. Има и голям потенциал.

Разведе ги из къщата и им показа направените промени. Всичко вътре бе последна дума на техниката, докато отвън цареше старата атмосфера. Подовете бяха мраморни или от твърда дървесина, стаите — големи и пълни със светлина. Банята приличаше на малък плувен басейн, а кухнята — на ресторант.

— Готвите ли често? — попита Лора.

— Бих искала, но къде това време — усмихна се доктор Ейсър.

Лора си помисли, че къщата е прекрасна. Но с направените промени в интериора напълно бе изчезнало очарованието, за което бе говорила домакинята. Атмосферата и духът на Алабама от преди век си бяха отишли. Тази къща можеше да бъде на всяко друго място.

Когато Ейсър разбра, че Дан е професионален фотограф, веднага се зае да му показва работата на съпруга си. По няколко негови снимки имаше във всяка стая. Почти всички бяха сюжети на крайбрежни скали, разбиващи се в тях мощни вълни, чайки, мрачни плажове.

— О, да, прекрасно — повтаряше при всяка следваща снимка Дан с престорена усмивка на възхищение.

— Не са ли наистина чудесни? — питаше Ейсър. — И толкова прочувствени.

— Прочувствени — да, именно — отвърщаше Дан.

Доктор Ейсър не усещаше сарказма му, но пък Лора го почувства веднага. И го изгледа предупредително, когато в един миг домакинята се обърна встрани. Дан се усмихна сам на себе си и последва лекарката в следващата стая.

Накрая тя ги отведе в кабинета на съпруга си, настани ги да седнат и извади скъп албум с още негови снимки. Дан набързо ги прелистваше, като одобрително кимаше с глава. Седнала до него, Лора

ахкаше и охкаше, но вътрешно се надяваше Дан да прелиства още побързо.

Стигнаха до последната страница и там видяха отлепена и обърната наопаки снимка. Дан я намести както трябва, за да огледа и нея набързо.

Но тази фотография се оказа различна от всички останали. Вместо морски пейзаж тя показваше домакините, седнали пред малка къща. Между тях седеше момченце на не повече от годинка. Красиво дете, помисли си Лора. Стори ѝ се, че разпознава в лицето му чертите на доктор Чайлз и попита:

— Това е ваш син, нали?

Доктор Ейсър видимо се учуди, че въпросната снимка е тук. Побърза да вземе албума от Дан и да го затвори заедно със снимката.

— Да — отвърна тихо и прибра албума на лавицата, откъдето го бе взела преди малко.

— Колко е голям? — пак попита Лора.

На снимката Чайлз и Ейсър определено изглеждаха по-млади.

— Сниман е преди четири години — сухо отвърна Ейсър и добави: — Сега нека ви заведе при другите — на басейна.

Явно предпочиташе да промени темата.

— Нали искате да се запознаете с другите ни пациенти и да видите децата?

Дан и Лора се спогледаха. И двамата бяха усетили, че когато стана дума за сина ѝ, доктор Ейсър изпита някакво неудобство. Затова и повече не го споменаха.

Около басейна имаше доста хора. Те разговаряха и се смееха, хапваха и пийваха. Сред тях Лора забеляза и познати лица от екипа на клиниката, предимно от по-високопоставените, но имаше и няколко сестри и лаборанти. Когато излязоха и тръгнаха към тази група, доктор Ейсър им посочи в далечината голям хамбар.

— Той ще е следващата ни голяма задача — гордо заяви тя. — Ще го превърнем в малък балнеоцентър. Ще има сауна, горещи вани, зала за упражнения, за слънчеви бани и нагревки, всичко, което е необходимо за такава инсталация.

— О, да, разбирам — обади се Дан. — Хамбарът просто сякаш е създаден за тази цел, нали?

— И двамата с доктор Чайлз сме на същото мнение.

Ейсър отново пропусна сарказма на Дан. Лора незабележимо го мушна с лакът в ребрата. Той се засмя и повече не обели и дума.

— Доктор Чайлз работи от сутрин до вечер, по цели дни в клиниката. Хубаво е като се прибере да има къде да се разтовари в подходяща обстановка, нали? — продължаваше Ейсър.

— Разбира се — рече Лора.

— В старата си къща имахме нещо подобно. Да знаете само колко е полезна сауната през зимата, когато е студено и влажно. Човек оценява тези неща само в подходяща обстановка.

— Да, сигурно е така.

— Онова място го бяхме благоустроили много, просто не ми се напускаше. — Ейсър се усмихна някак насилено. — Но съм доволна, че сега сме тук. Наистина започна да ми харесва.

Лора просто усещаше, че Ейсър не казва истината.

После домакинята ги остави във вътрешния двор и отиде да посреща следващите гости. Лора и Дан се огледаха. Един и същ въпрос се въртеше из главите им. Колко ли струва подобна къща с всичките ѝ екстри и прочее? И колко ли печели Чайлз от практиката си? Все пак Лора побърза да каже на Дан, че няма значение колко печели, важното е, че помага на двойки като тях да постигнат мечтата на живота си. Това е главното, рече тя, но Дан премълча. Лора усещаше, че натрапващото се богатство тук го дразни.

— Но има нещо друго, което е по-интересно — внезапно се обади той. — Ти не забеляза ли, че тя непрекъснато говори за доктор Чайлз, а не за Норман. Като че е чужд човек. Какво ще кажеш за това?

— Е, за мен няма нищо необичайно. Някои хора са си просто такива. Пък и лекарите особено.

— За бога, мразя подобна претенциозност.

Лора пак огледа присъстващите. Стори ѝ се, че повечето от мъжете непрекъснато се отбиват до масата с алкохолните напитки. Зад нея стоеше млад мъж в бяла риза и непрекъснато правеше коктейли по поръчка, наливаше шампанско, раздаваше и приемаше пълни и празни чаши. Съпругите очевидно нямаха нищо против да оставят съпрузите си да правят каквото желаят, да си говорят за спорта и бизнеса, вместо да се въртят около количките с бебетата. Сякаш са доведени да ги показват като спечелени трофеи, помисли Лора. Откъде ѝ хрумна тази мисъл?

В този миг ги забеляза Чайлз и веднага пристигна при тях. Подаде ръка, благодари им, че са дошли.

— О, за нищо на света не бих изпуснала такова приятно тържество — каза му Лора. — Толкова много искахме да видим бебетата.

— Поне един от нас искаше — намеси се Дан.

Лора пак го сръга с лакът.

Чайлз се разсмя.

— Няма нищо лошо в шегата, Лора. Именно жените са повече заинтересовани от децата. Мъжете обичайно идват насила, домъкнати с увещания и сръдни от съпругите си.

— Ами като си имат по-важна работа, така е — пак се обади Дан.

Той явно се опитваше да се шегува, но в тона му се долавяше и тънка металическа нотка, която, за щастие, Чайлз не усети. Пък ако я бе усетил, не даде да се разбере.

— Имате прекрасен дом, докторе — рече Лора.

— Благодаря ви. Главната заслуга е на съпругата ми. Тя е майсторът, тя има чувство за тези неща.

— Тя ни показва вашите снимки. — Лора обърна лице към Дан. — Много са хубави, нали, мили?

— О, да, много хубави.

— Аз, нали знаете, не съм професионалист като вас, но се опитвам да направя най-доброто. Пък ми доставя и удоволствие — усмихна им се Чайлз.

Разговорът се насочи към фотоапарати, помощна техника, работата около проявяването и промиването — все неща, които Лора не разбираше, а и не я интересуваха. Поговориха за тях и после Чайлз ги попита какво мислят за района, дали на Лора ѝ харесва тук.

— Е, има си добрите и лошите страни — отвърна тя. — Липсват ми нервът и напрежението на Ню Орлиънс, от друга страна, тук е тихо и природата е чудесна — просто всеки от нас има нужда да поживее сред нея известно време. Темпото на живот е далеч по-спокойно и като свикне веднъж с него, човек се отпуска и си почива. А, исках да ви спомена — видяхме ви заедно със съпругата ви веднъж, когато бяхме излезли на разходка. Помниш ли, Дан?

— О, да, беше преди около две седмици.

— Да, точно така. — Лора погледна Чайлз. — Бяхме на около час път оттук в северна посока. Не съм сигурна къде точно се пада, дали бяхме близо до някой известен ориентир? Ти как мислиш, Дан?

— Не съм сигурен, не помня точно.

— Както и да е, значи спряхме да заредим с бензин и тъкмо като влизахме пред помпата, вие със съпругата си излязохте от паркинга. Май че не ни видяхте.

— Не, явно не сме ви видели. Не помня поне.

— Продавачът в магазина каза, че вие редовно минавате оттам на път за Монтгомъри.

— Да, да — ние пътуваме доста.

Чайлз се огледа, май разговорът не му се нравеше. Изглеждаше неспокоен. Може да е забелязал нови гости, помисли Лора. Вероятно трябва да отиде, за да ги поздрави.

— Но вие трябва да сте гладни? — досети се лекарят изведнъж. — Ето там има достатъчно закуски и напитки. Моля, заповядайте, вземете си. И, Лора, запомнете — за вас само безалкохолни питиета.

Отново им благодари за визитата и се обърна към други гости.

— Вие двамата май намерихте доста общи теми — рече Лора.

— Слушай, защо не ме оставиш на мира.

— Но какво ти става, Дан? Нали ви чух как говорехте за снимане и техники — стори ми се, че чудесно си допаднахте. Не е ли така?

— Миличка, просто се стараех да не бъда груб. Той не е добър фотограф. Не разбира половината от онова, за което говори. По-добре за него е да си се занимава с докторлъка и да остави фотографията на онези, които си знаят работата.

Лора наистина се изненада. Дан се държеше като че бе ядосан.

— Не разбирам, честно — обърка се тя. — На мен ми се стори, че снимките му са хубави, макар и да не ми бяха интересни.

— Е, това да ти покаже колко отбираш от моята работа.

Острият му тон я стресна и обиди.

— Но, мили, какво ти стана изведнъж?

Дан се усети, насили усмивка и я целуна по бузата.

— Нали виждаш, че се будалкам. С тебе, не с Чайлз. Та не можа ли да разбереш, за бога, че всичките му снимки са всъщност едно и също нещо. Виж му само сюжетите! Дай японски никон на едно двегодишно дете и то ще ти направи абсолютно същата снимка. По

тези крайбрежия е невъзможно да не направиш прилична снимка. Всъщност работата я върши не фотографът, а океанът. Човекът само насочва камерата и щрака. Това му е цялото майсторство.

— Не се бях замисляла за тази възможност...

— Е, сега разбираш за какво говоря. Повярвай ми.

— Но снимките му все пак имат силно внушение — сви рамене Лора.

— Да, но заслугата е на Майката Природа, а не на твоя доктор Чайлз.

Тя реши да не го дразни повече. За какво им е да се карат за чужди снимки? Обаче Дан не бе свършил.

— Ако питаш мен, този доктор Чайлз е само един надут задник! — рече той, като натъртваше думите.

Лора изшътка. Огледа се веднага, за да се увери, че наблизо няма никой, и веднага попита:

— Защо изведнъж започна да мислиш така, Дан?

— Толкова е нафукан, че от него направо ми се повръща!

— Аз пък нямам същото впечатление. На мен ми изглежда нормално приятен човек. Съгласна съм, че се гордее с работата си. Достатъчно е самоуверен, но не и арогантен.

— Миличка, хайде да си кажем истината. Ти не можеш да бъдеш напълно обективна относно този човек.

— И какво трябва да означава това?

— Ами ти си бременна.

— Какво общо има моята бременност с тези неща?

— Много е просто. Ти си му благодарна за нея. Смяташ, че заслугата е негова, затова си винаги благосклонна в оценките си. И това е напълно естествено. Но всъщност не виждаш в него истинската му същност.

— А ти пък я виждаш, така ли?

— Да речем, че я виждам — да.

— Значи така, а? Колко пъти си го виждал, колко пъти си говорил с него? Четири пъти, май? Нали така! Той ме е преглеждал много повече пъти, говорил е с мен винаги, затова ми се струва, че моите впечатления са доста по-пълни от твоите!

— Но защо го защитаваши, не мога да разбера?

— Не го защитавам. Просто ти изтъквам, че ти не го познаваш достатъчно. Затова нямаш право да казваш...

— Добре де, добре. Както искаш — отказа се от спора той. Опита се да се направи, че в края на краищата Чайлз не го интересува, но Лора усещаше, че Дан е обезпокоен от нейното несъгласие с неговото мнение.

— Виж сега, допи ми се нещо — обади се той след известно мълчание. — На теб какво да ти донеса? Сок или газирана вода, или нещо друго?

— Не, за мен нищо — благодаря.

— След малко се връщам — рече той и тръгна към масата с напитките.

Лора се загледа в отдалечаващата се фигура на съпруга си. Бе доста озадачена от поведението му. Струваше ѝ се странно и необичайно за него. Той явно имаше нещо против Чайлз, но тя не разбираше защо и какво.

В същия миг се появи Шарлот Уилър и забеляза погледа ѝ.

— Този господин ли е съпругът ти? — попита тя. — Много е готин.

— Бих искала да кажа същото и за сегашното му настроение — тъжно се усмихна Лора. — Изобщо не разбирам какво го прихвана именно днес.

— Хващам се на бас, че аз зная. Не му харесва да бъде тук. Права ли съм?

— И да, и не. Има нещо много по-дълбоко. Изведнъж се оказа, че той вече не харесва доктор Чайлз. Нищо не разбирам.

Шарлот се засмя и махна с ръка.

— Лора, гълъбче, това не са сериозни неща. Обръщаш внимание на дреболии, така де. Да ти имам грижите. Да не мислиш, че някой друг от съпрузите го харесва този доктор Чайлз? Ще ти кажа — никой! Ама ти наистина ли не знаеше?

— Чакай сега, за какво говориш?

— Какво му е толкова трудното за разбиране? Само си спомни онази приказка в клиниката: „Ако съпругът ти не може да ти направи дете, то доктор Чайлз може!“. Е, погледни на нея откъм мъжката страна. Доктор Чайлз и доктор Чайлз — на всички съпругите са бременни благодарение на него. Те не са свършили работа — друг я е

свършил вместо тях. Чия мъжка гордост, само ми кажи, няма да пострада от такова нещо?

— Да, но това е ужасно глупаво. Направо смешно!

— Е, добре де, ама такава си е мъжкарската докачливост.

— Истинска дивотия!

— Такива са си мъжете — засмя се Шарлот. — Жените им идват при доктор Чайлз, за да забременеят. И нещо повече — те знаят, че ние знаем и това е пряка обида за мъжествеността им. Все едно, че сме им сложили рога с доктор Чайлз.

— О, хайде сега!

— Има и нещо друго, още по-лошо. На всичкото отгоре трябва да си платят за рогата, виждаш ли!

Лора се разсмя, но вътрешно започна да си дава сметка, че в разсъжденията на Шарлот има известна логика. Защото друго обяснение нямаше.

Шарлот се огледа, очевидно досетила се за нещо.

— Ти видя ли бебето, което наистина има рожден ден днес?

— Не още — отвърна Лора.

— О, непременно трябва да го видиш. Хайде, ела!

Хвана я за ръката и я отведе до група жени, насъбрани около майка с бебешка количка до нея.

— Ела, ела по-наблизо — нареди Шарлот и я задърпа към средата на групата.

Майката бе приблизително на същата възраст като Лора. Бе седнала на градински стол, настанила бебето на колене. За едногодишно дете, то с мъка се задържаше изправено — майката трябваше да го поддържа. Шарлот вече я познаваше и сега представи приятелката си.

— Поздравявам ви — рече Лора. — Какво сладко момченце само си имате!

— О, благодаря ви. — Жената направо сияеше. — Ужасно сме щастливи с мъжа ми.

Лора приклепна до тях и пощипна бебешката брадичка.

— Честит рожден ден, сладурче — рече му тя.

Но то въобще не откликна.

Стоеше неподвижно, сякаш не осъзнаваше какво става около него. Просто не реагираше на околните. Дребно бебе за възрастта си,

помисли Лора, по-дребно от обичайно. Но пък и майката бе мъничка, истински миньон, та вероятно си бе наследствена черта.

Стори ѝ се, че има и нещо друго, странно и необяснимо, но не можеше да се досети какво точно бе то. Все пак нещо имаше...

Приблужи се и друга жена, затова Лора ѝ отстъпи мястото си. Отстрани забеляза, че новодошлата погали детето по главичката и този жест ѝ напомни за милване на котенце или кученце. Точно това ѝ хрумна. Защо ли?

— Много е кротък с околните — коментира жената.

— Да, спокоен е, ама невинаги — обади се майката. Изкикоти се и добави: — Ето, миналия месец бяхме при педиатъра и друго момченце — само че тригодишно — се опита да се заиграе с нашето. Аз говорех със сестрата, така че не видях какво направи по-голямото дете, а като се обърнах, Роби — това е нашият — изведнъж се опита да го захапне, само как му щракна със зъби, да знаете! Трябваше да изтичам, да се намеся и да го укротя. И хич не бе лесно, повярвайте ми!

Наведе лице към сина си.

— Ти го разплака онова момченце, немирнико такъв, нали? — рече тя гальовно, сякаш се гордееше с постъпката му. Огледа жените наоколо и добави: — Откъде я взима тази стръв, не знам! Да се е метнал на баща си? Но не е — таткото съвсем не е такъв човек. Нито пък аз. Ама той си е на мама мъничката радост и гордост, добричкото ми пиленце!

Прегърна детето и го притисна в гърдите си. После го обърна към себе си и го целуна по бузката. Но то въобще не реагира на майчината нежност. Нито се засмя, нито посегна с ръчица към майка си, нито изгука или издаде типичните бебешки звуци на удоволствие. Просто седеше неподвижно и гледаше втренчено в някаква си точка. Сякаш около него нямаше никой и нищо.

— То си е на мама радост и гордост — повтори му жената и пак го целуна. — Толкова ми е сладичко, че чак ми се иска да го изпапкам!

В този миг Лора потресено си помисли нещо, от което изпита известен срам. Толкова ли ѝ бе корава душата? Това дете с празния поглед, лишеното от всякакви човешки чувства изражение и крехко, тромаво телце в никакъв случай не бе за нея „сладичкото мамино пиленце“. Напротив, то ѝ изглеждаше отблъскващо и грозно —

кацнало на майчиното коляно, почти безжизнено, апатично и неподвижно, чуждо на околната шумотевица. Лора не можа да си представи това замръзнало същество в описаната от майката роля в сцената в педиатричния кабинет. Жените наоколо се присягаха и го галеха по косата и бузите, но то си оставаше безразлично, загледано невиждащо някъде в нищото.

На какво ли напомня изражението и поведението му, реакциите, сивият мътен поглед, дребният ръст, мислеше си Лора? На какво? Най-характерната дума, която ѝ хрумна, бе *недоразвито*.

Мислите му са сякаш нейде далече, рече си тя. Но след малко изведнъж реши, че не е така. По-вероятно бе мисли изобщо да няма!

Лора изчака, докато с Шарлот се отдалечиха достатъчно от другите. Не ѝ се искаше да чуят какво ще каже.

— Ти усети ли нещо особено в това бебе? — прошепна тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм много сигурна. Не ти ли изглежда, как да се изразя... и аз не зная — ами, доста странно?

— Странно ли? — замисли се Шарлот за малко, но после поклати глава. — Какво толкова странно си забелязала?

— Ами, на първо място — много е дребно, не е ли така?

— Е, дребно още не значи странно, Лора. То си е просто... такова. Много бебета се раждат така. Вероятно си е наследствено.

— Да, но не е само това. То изглежда като че... — Сега се забави, за да формулира думите си добре. — ... е почти... не искам да го казвам, но видът му е на дете със забавено развитие. Бавноразвиващо се.

— Хайде бе! — Шарлот бе удивена. — Не, не — възрази тя с тон на пълно недоверие, почти шок. Извърна се и пак погледна към майката и детето, замисли се над думите на Лора, после я изгледа и лицето ѝ се сви в гримаса на съмнение. — Наистина ли мислиш така?

— Не зная какво да мисля. Но съм сигурна, че нещо не е наред с това бебе.

В същия миг позната на Шарлот жена, родила преди идването на Лора, ги покани да видят и нейното бебе. Държеше повито двумесечно момиченце. А то наистина изглеждаше сладко и очарователно. Лора се приближи и клекна до тях, докосна пълничкото личице. Малката ръчица галовно се сви около пръста на Лора и в този момент тя

забрави за неприятното впечатление от предишното бебе. Единственото, което изпълни съзнанието ѝ, бе копнежът да си има и тя дете, толкова мило и чаровно, колкото ето това, тук!

— Боже, как ли ще изчакам девет месеца... — мечтателно издума тя.

— Е, да, това е най-трудната част — рече майката. — Но после идва наградата и тя си заслужава всички жертви. Ще видите!

Изведнъж в къщата се чу силен трясък или поне нещо подобно по звук. После долетяха викове и разтревожени гласове. Лора се стресна и се обърна.

Двукрилите остъклени врати към градината и двора се отвориха шумно, блъснаха се в съседните стени, посипаха се счупени стъкла. През отвореното пространство се подаде жена, поне няколко години по-възрастна от Лора. Тя се опитваше да излезе навън. Оказа се, че доктор Ейсър я държи за ръката и я дърпа навътре.

Жената изпищя силно. Думите се загубиха в общата врява, но Лора долови окончанието на фразата ѝ. То бе „... не е честно!“. После се измъкна от ръцете на лекарката и се втурна на двора. В очите ѝ блестеше налудничав светлина, а погледът ѝ търсеше някого. Оказа се, че това е доктор Чайлз.

— Детето ми! — изкрещя тя пак и хукна към него.

Двамина от екипа на клиниката набързо зарязаха чашите с питиетата и се втурнаха към нея, за да я спрат. Тя се бореше и викаше, но те я хванаха и успяха да я приберат в къщата.

Настъпи гробовна тишина. Гостите — занемели — наблюдаваха гледката. Чак когато жената бе вече вътре и Ейсър затвори вратите, из двора като повей на вятър полази тих шепот. Доктор Чайлз се огледа, явно засрамен и притеснен. Успя да се усмихне накриво и бързо закрачи през двора към къщата.

Лора и Шарлот бяха точно на пътя му и като мина покрай тях, втората попита:

— Какво става, доктор Чайлз?

— Бедната жена — почти прошепна той. — Ужасно я съжалявам. Толкова много искаше да си има дете. Направих всичко по силите си, но не мога винаги да гарантирам успех.

Поклати глава загрижено и забърза напред.

11

След края на тържеството Лора и Дан потеглиха за дома. Не минаха и няколко мили и попаднаха на задръстване. Колите отпред лазеха едва-едва.

— И тук ли има натоварено движение, за бога! — изпъшка Дан.
— Пак нямам късмет. Ама какво изобщо става?

— Нещо се е случило.

— Е, ама и ти си страшна в умозаклученията, миличка! Браво! Откри Колумба!

Движеха се сантиметър по сантиметър, накрая стигнаха до завой и тръгнаха нагоре по слаб наклон. Някъде отпред Лора зърна мигащи светлини. След малко видяха линейка и няколко полицейски коли от шерифския контингент, които бяха задръстили едното платно. Полицаи и екипи от „Бърза помощ“ бяха наобиколили катастрофирала в крайпътно дърво кола. Отпред бе доста силно ударена, предното стъкло бе счупено. Дори и от разстоянието, на което се намираха, личеше, че ударът е сериозен.

Минаващите коли забавяха ход и хората в тях се взираха в сцената на катастрофата. Лора позна повечето автомобили пред тях, бяха от паркираните пред къщата на Чайлз. Дали и катастрофиралите не бяха от неговите гости?

После забеляза, че ударената кола е бяла, компактна машина, далеч по-прост модел, съвсем не като скъпите лимузини на пациентите от клиниката. Не я позна, не помнеше да я е виждала било пред къщата на Чайлз, било на друго място, но пък каква гаранция би могло да има за едното или другото?

Когато се изравниха, Лора видя лепенката на бронята. На нея пишеше „ЕЙВИС^[1] — Ние правим всичко за вас!“. Значи колата бе взета под наем, и то не от местен човек. Това даде на Лора идеята, че може да е бивша пациентка, пристигнала специално за празненството. Дали я бе видяла там?

После ѝ хрумна нещо наистина ужасно. Ами ако в колата е имало и дете? Самата възможност то да бъде наранено, я извади от равновесие.

В момента екипът на „Бърза помощ“ внимателно изваждаше някой от автомобила. Лора зърна човека само за секунда, после околните го закриха от погледа ѝ. Но за тази кратка частица от секундата тя забеляза червени струйки кръв по женско лице. Значи бе жена!

Нямаше време за по-внимателно оглеждане, затова не бе сигурна срещала ли я е или не. Все пак обаче не пропусна безжизнената поза, отпуснатите ръце. Изглеждаше мъртва.

Дан умело водеше колата по оставения тесен коридор, като следваше указанията на полицај с палка. Когато се изравниха с него, той отвори прозореца и попита:

— Какво е станало?

— Жената на волана е изгубила контрола над колата.

— Много ли е пострадала?

Полицаят кимна с глава. Загрижената му физиономия подсказваше останалото.

Лора се наведе към Дан, за да вижда лицето на полицейския служител и също запита:

— А дали е имало и някой друг с нея? Деца например?

— Не, госпожо. Бил е само водачът.

Дан натисна газта и те потеглиха, а Лора се отпусна в седалката, някак си облекчена, че няма детски жертви и същевременно потисната от видяното.

На следващата утрин Дан трябваше да се връща в Ню Орлиънс. Налагаше се да тръгне много рано — доста преди разсъмване. Успя да спи само няколко часа, до към два и тридесет след полунощ. Вървейки към банята, напипваше с мъка пътя си в тъмната спалня, той ритна, без да иска, крака на леглото, после се удари и в шкафа, накрая в един стол и всеки път гласно ругаеше. Лора с мъка задържаше смеха си.

— Никой нормален човек не става толкова рано — ръмжеше Дан.

— О, я си легни пак — обади се Лора, унесла се междувременно.

— Няма как. Трябва да снимам днес. Днес — разбираш ли! Светлината е най-подходяща тъкмо на изгрев-слънце.

Лора също се измъкна от леглото. И без това нямаше да го види цяла седмица, поне да го изпрати като хората. Докато той се къпеше и обличаше, тя направи кафе и сложи в тостера нарязани замразени кифлички. В същия миг се чу моторът на пикапа, с който разнасяха сутрешните вестници. Помисли си, че Дан може да поиска да прочете новините, докато закусва, и излезе да прибере вестника.

Когато се върна след малко, той бе още сънен, изглеждаше уморен и раздразнителен. Отпусна се на стола и набързо изгълта кафето.

— Ей, не бързай толкова — рече Лора. — Ще си докараш киселини.

— Ще трябва да измислим нещо по-разумно — с уморен глас отвърна съпругът ѝ. — Не мога всеки понеделник да ставам по тези тъмни доби.

— Не е ли по-добре да не планираш сутрешни снимки в понеделник?

Той помисли малко и отхвърли идеята.

— Не зависи от мен. Снимам, когато се налага, когато иска клиентът. Не е мой изборът. Не, от сега нататък ще си тръгвам в неделя следобед.

— Тогава ще губим цяла нощ, която сега си имаме — тъжно откликна Лора. — И без това едва се събират три, при това, ако дойдеш в петък. Обикновено са две, както става напоследък. Ако си тръгваш в неделя, аз май няма да имам време да те видя.

— Какво да направя, Лора? Не мога непрекъснато да ставам рано, да не си доспивам. Направо съм разсипан от умора. Да не искаш да заспивам на волана, а?

— Естествено, че не — сопна му се тя, после съжали за думите си и го прегърна. — Просто искам мъжът ми да е повече при мен, като всички нормални жени. Какво лошо има в това?

Той изви глава и я целуна.

— Не, нищо лошо няма. Дори си е хубаво.

Лора си наля плодов сок и седна на съседния стол. Предложи му вестника, но той отказа — нямаше време, пък и местните новини не го интересуваха. Тя остави вестника на масата — ще го чете по-късно, но

в същия миг снимката на първа страница привлече вниманието ѝ. Бе жена, а фотографията най-вероятно бе взета от шофьорската ѝ книжка. За бога! Веднага я позна — бе същата, която предната вечер бе крещяла в двора на доктор Чайлз, че не е честно тя да си няма дете или нещо подобно.

— Я виж! — Лора придърпа вестника към него.

— Е, да. — Очевидно снимката не го интересува, защото погледна вестника бегло и извърна очи.

— Но не я ли позна? Това е онази жена от вчерашното празненство — която вдигна скандал и направи сцена.

Сега Дан разгледа снимката по-внимателно.

— Тя ли е? — недоверчиво попита той.

— Много прилича на нея, нали?

— Май че да. Да, така ми се струва — сви рамене той.

Лора разгърна вестника и прочете текста под снимката: „Канадска гражданка загина на магистрала 3“.

— Изглежда, не е същата — усъмни се тя и пак погледна снимката. — Но пък тук прилича на нея. Нали помниш катастрофата, която видяхме снощи на път за у дома? Е, същата е!

Дан пое вестника и набързо прочете информацията по случая, като съчувствено клатеше глава.

— Тъжна работа — заключи той и дояде кифличката си. Изпи още малко кафе и рече: — Трябва да потеглям.

Остави чашката направо в мивката и целуна Лора.

Тя го погали по бузата, но умът ѝ бе все в снимката.

— Пише, че името ѝ е Ерин Аршембо, на 41 години.

— Да бе. Жалко...

— Да не повярва човек! За пръв път я видяхме и няколко часа покъсно... Мъртва! Гледай ти. Боже, тръпки ме побиват, Дан!

— Като си спомня колко бе възбудена, не се владееше. Представяш ли си да кара в това състояние? Вероятно е подгонила яко и гледай ти какво става... Слушай, искам ти да шофираш много бавно и внимателно по тукашните пътища! Чуваш ли?

Лора кимна, но вниманието ѝ бе в статията, която препрочиташе.

— Виж ти какви странни неща стават — изцъка тя. — Съпругът ѝ починал преди няколко седмици. Ти четеш ли това?

— Не, не стигнах до края.

— Е, слушай: той починал във Ванкувър, Канада. Но не пише при какви обстоятелства. Имали син — тригодишен. И той... — Лора млъкна, направо занемяла.

— Какво, какво? — Дан внезапно стана любопитен.

Тя присви очи и го погледна уплашено.

— И той умрял...

— Хей, не се будалкай! Колко нещастия могат да сполетят едно семейство?

Тя захвърли вестника и тръгна да изпраца Дан до колата. Навън бе тъмно като в рог, но вече се бе позатоплило. Вятър нямаше, наоколо жужаха насекоми. Лора бе боса. Слезе от чардака и пристъпи по покритата с утъпкан чакъл алея. В ходилата ѝ се забиваха остри камъчета, но тя смело вървеше към автомобила.

— Я се връщай вътре — подкани я Дан, като махаше с длани в опит да разгони въртящите се около лицето му мушици. — Тези твари жива ще те изядат.

— Нищо ми няма.

Той я целуна и рече:

— Хайде, прибирай се. Бебето не обича разни летящи гадини.

— Слушай, като се прибереш, да ми се обадиш! Чу ли?

— Няма да се прибирам. Направо отивам в студиото и хващам апаратите.

— Е, хайде сега! Значи ще ми позвъниш от студиото!

— Ако ми остане време.

— Обади ми се, Дан, моля те! Ще загубиш само няколко секунди. Искам да съм спокойна, че си се прибрал нормално.

Той се засмя.

— Не се бой. Няма да катастрофирам като онази жена във вестника. Аз съм вече голямо момче. Мога да се оправям и сам.

— Само ми се обади!

— Добре де, добре.

Прегърнаха се.

— Знаеш ли какво се сетих? Много странно!

— Какво се сети?

— Ами доктор Чайлз ни каза, че онази жена не можела да роди!

— Кой не можел да роди? Какви ги дрънкаш сега?

— Онази жена. Снощната. Ерин Аршембо. Нали така каза доктор Чайлз?

— Но аз откъде да зная? Така ли каза? На кого?

Лора разбра грешката си.

— Да, да, ти не беше с нас. Аз, изглежда, съм била с Шарлот. Но със сигурност го каза. Че не можела да има деца. Опитали се, но не успели.

— Е, и какво? Какво значение има това?

— Във вестника пише, че имала син. И той неотдавна умрял.

Дан сви рамене.

— Може да е бил син на съпруга ѝ от друг брак. Или осиновен. Или е имала дете, но при раждането е станал гаф и тя повече не може да зачева. Всичко става на този свят. Знаеш ли колко причини може да е имало?

— Така е — рече Лора. — Но откъде да зная?

— Гледай сега, много приятно си побъбрихме, но трябва да тръгвам. Път ме чака!

Лора се засмя.

— Добре, хайде потегляй.

Прегърнаха се, целунаха се отново, Дан се качи в автомобила и направи маневра, за да го обърне. Лора размаха ръце срещу мушиците и комарите и не спря, докато светлините на Дан не се скриха в мрака. Налегна я пак познатата до болка тежка мисъл: задава се дълга седмица. Но няма как. На него да не му е леко, каза си тя и наведе глава. Всяка седмица по шест часа каране в двете посоки, хич не е удоволствие. Плюс часовете, които прекарва в студиото, за да изкара извънредни пари, а те ще бъдат похарчени около раждането. И двамата правят жертви. И двамата отчаяно искат дете. Така си е.

Обърна се, за да се прибере в къщата и видя Филипкс. Седеше пред вратата. Не го бе виждала от вчера, когато бе налетял да ухапе Дан.

— Е, и къде беше ти, малък разбойнико? — попита го тя и се наведе да го погали.

Филипкс вдигна към нея безизразни, розови очи. По мустаците му имаше кафеникави точки от спечена кръв.

— Пак ли си ял мишки?

Котката не помръдна, сякаш изобщо не усети милувката ѝ. На допир козината ѝ бе твърда като четина. И студена, сякаш котешкото тяло не излъчва топлина, а това бе неестествено.

Лора си влезе, Филипс я последва, после скочи на перваза на кухненския прозорец и се излегна там. Остана си така, загледан през стъклото, без да покаже каквито и да е приятелски чувства към нея, без да даде повече признаци на живот.

---

[1] AVIS — ЕЙВИС — една от големите фирми в САЩ и с международни филиали, които дават коли под наем. — Бел.прев. ↑

Лора прекара седмицата в опити да проектира документ за попечителство на един от клиентите си, но усети, че ѝ е трудно да се съсредоточава. Все си мислеше за насрочените за петък сутринта изследвания в клиниката. Чайлз ѝ бе казал, че ще направи ехография — ултразвукова процедура за установяване на сърдечния тон на плода и тя за пръв път си даде сметка, че резултатът може да бъде и отрицателен.

В четвъртък нервите ѝ вече едвам издържаха. Направо бе като развалина. Дан обаче пристигна навреме — както ѝ бе обещал, за да бъде с нея за тестирането. И направи неимоверни усилия предната вечер да я уверява, че всичко ще си дойде на място. Но тя не можа да се успокои. Непрекъснато си представяше най-лошото.

В петък сутринта отидоха в клиниката. Изминаха пътя дотам в абсолютно мълчание. Дан я придружи навсякъде — и в приемната за инжекциите с хормоните, после в специалния кабинет за ултразвукова диагностика.

Гейл накара Лора да изпие четири големи чаши вода.

— Пълният пикочен мехур повдига матката и тя се вижда по-добре при облъчването. Освен това водата отразява ултразвуковите вълни — обясни им сестрата.

Пет минути бяха нужни на Лора да погълне толкова много течност.

Чайлз пристигна след около двадесетина минути и незабавно освободи Гейл. Няма мал нужда от помощта ѝ при изследването. Намаза корема и кръста на Лора със специален гел, намали интензивността на осветлението и притисна трансдюсера — малкия ръчен излъчвател — към коремната област.

Този ехографски апарат изглежда съвсем не на място тук, мислеше си Лора и мълчеше, затаила дъх. Бе идвала в клиниката вече доста пъти, винаги силно впечатлена от съвременната апаратура и изобщо обзавеждането. Чайлз използваше само най-модерна техника,

най-новата дума на науката и съвременните технологии. А този апарат бе стар модел, по-остарял дори от онзи, които Лора помнеше от кабинета на гинеколожката в Ню Орлиънс. При това нейната лекарка го бе сменила още по-миналата година. Не се сдържа и изрече мислите си на глас.

Чайлз се засмя.

— Вярно е това, което казвате. Но за мен тази машинка си има сантиментална стойност. Подарък ми е от родителите, когато започвах практика като съвсем млад лекар. Всъщност и първият апарат, който получих. Може да ви изглежда малко нещо... одъртял, но върши отлична работа, имате честната ми лекарска дума. Работи перфектно и си мисля, че често носи щастие на пациентите ми — рече той и ѝ намигна. — Сега ми се струва, че и на вас ще донесе късмет.

Дан стоеше зад Чайлз и наблюдаваше как лекарят внимателно придвижва апаратчето върху корема на съпругата му. Търсеше зародиша в утробата ѝ. В съседство светеше екранът на апаратурата — малък монитор с мъгливия образ на Лорината матка. Разделителната му способност явно не беше особено висока. На Лора ѝ се струваше, че вижда някакви облачета, а не човешки орган. Но Чайлз пък сигурно си разбираше от работата, защото спокойно и съсредоточено продължаваше да се взира в екрана.

— Ето — обади се той след известно време и задържа излъчвателя на място. Посочи им монитора — в сърцевината на сивия образ нещо мъничко потрепваше.

— Това ли е...? — започна Лора, но я обхвана силно вълнение и тя загуби дар слово.

Чайлз гордо закима с глава.

— Това е сърчицето — рече той. Погледна Лора, после извърна глава към Дан. — Виждате ли как бие?

— Значи това е то? — с мъка издума Дан, почти онемял.

— Да, това е сърцето. И то бие.

— Боже, мили боже мой! — изтърси Дан. — Невероятно! Лора, виждаш ли?

Сякаш нещо горещо обля Лора — необятна наслада, възторг от сбъднатото ѝ желание: чувства, които никога по-рано не бе изпитвала в подобно измерение. Същевременно тръпки я побиха, стори ѝ се, че по кожата ѝ ползват мравки. Внезапно ѝ хрумна, че сега тя е извънредно

важна персона, в себе си носи чудото на новия живот. Истинско тайнство!

— То е живо! — прошепна Лора.

— О, разбира се, напълно — авторитетно потвърди Чайлз.

Дан хвана Лора за ръката, наведе се и я целуна. Прошепна:

— Обичам те!

Вълна на щастие отново заля Лора и се изрази в кръшен смях. После по бузите ѝ потекоха сълзи. Прехапа устни с надежда да задържи плача, но чувствата бяха по-силни от волята ѝ и тя захлипа, макар и по лицето ѝ все още да бе изписана усмивка.

Двамата съпрузи напуснаха клиниката тази сутрин ръка за ръка, с чувството, че по-близки от сега не са били от много, много време. Бяха уверени, че чудото наистина е станало, че ще си имат дете. Същата нощ се любиха, сякаш им бе за пръв път. Напълно забравени в миналото останаха онези изпълнени с напрежение и чувство за дълг нощи, когато отчаяно се мъчеха Лора да зачене.

Но неделя вечер дойде и тя с тъга изпрати Дан обратно в Ню Орлиънс. Той с усмивка обеща, че следващия петък ще бъде тук отново, за да повторят този изпълнен с чудни мигове уикенд.

В понеделник сутринта Лора седна пред компютъра, за да продължи зарязаната работа. Обади ѝ се Джени Хопкинс. Не се бяха чували, откакто миналия месец Лора я бе уведомила за сполучливата имплантация на оплодената яйцеклетка.

— Е, миличка, как е животът в дивата провинция?

— Прекрасен. Спокоен, природата е толкова красива. Всъщност тук човек истински се отпуска и си почива.

— Я си кажи истината, момиче! Какво ме будалкаш!

— Е, скучничко е — засмя се Лора на проникателността на приятелката си.

— Значи посещението на едно другарче ще ти дойде отлично, а?

— О, Джени! Шегуваш ли се?

— Не, утре трябва да посетя твоята клиника. И ще се отбия да те видя. Много ли си нашишкавяла вече?

— Трябва да те разочаровам, но още не ми личи.

— А, не се бой, тепърва ще стане. Радвай се на сегашната си фигура, докато още можеш. Защото ако заприличаш на сестра ми в

деветия месец, ще ти закачат звънче на шията и ще те нарекат Лора кравата.

— Е, тъкмо се чудех за какво ли да си помечтая. Мерси за окуражаването! — разсмя се пак Лора.

— Нали всички тези неща са част от тайнството да дадеш живот на едно човешко същество.

На следващия ден Джени пристигна и двете се срещнаха в ресторанчето „При Либи“. Добре че там имаше климатична инсталация.

— Я сега кажи какво те води в Колиър? — попита Лора новодошлата.

— Нали ти казах. Същото като теб. Клиниката.

— Само не ми казвай, че и ти си решила да раждаш!

— О, за бога! Не. Не помниш ли статията, за която ти говорих. За одъртелите жени, които на всяка цена искат да си имат деца и прочее, след като са си профукали най-готините години в гонене на кариера.

Лора се разсмя.

— Забравила съм я.

— Е, тук съм, за да проверя основните факти. Събирам материал, преди малко интервюирах доктор Чайлз.

— И как мина?

— Не ми отдели много време. Имаше работа. Когато се уговоряхме, останах с впечатлението, че ще поговорим поне половин час, но се оказа, че и пет минути са ми много, та ме пробута на един санитар, който ме разведе из клиниката.

— И ние я разгледахме още първия ден, когато дойдохме с Дан. Направи ми силно впечатление.

— Все пак аз се надявах на по-задълбочен разговор. Е, санитарят се оказа симпатяга, но такива като него ги има колкото искаш в Ню Орлиънс. Трябваше онзи творец на чудеса да ми каже повече неща. За жалост Чайлз рече, че имал ужасно много пациенти и не можел да отдели повече време.

— Той наистина е много зает.

— Е, знай, че е така. Само като видях колко хора висят в чакалните... вероятно върти огромна практика тук. На бас се хващам, че печели луди пари.

— Естествено — обади се Лора. — Няма да повярваш какво му плащаме с Дан. Но мисля, че парите напълно си ги е заслужил. И не ми се свидят. На толкова жени е помогнал да родят, значи заслужава добро възнаграждение. Като го гледам, това си е бая голям бизнес, истински пазар.

— Да, това е терминът — има търсене, има пазар. Чувам, че изкуственото възпроизвеждане се превръща във все по-голям бизнес. Всъщност *огромен*. Предполага се, че забременяването си е напълно естествен процес в природата. Като ги гледа младите как лесно забременяват, човек си казва, че да заченеш, е нищо работа. Но после се оказва, че не е така.

— О, разбира се. Нали ти го казах — откликна Лора. — Фактически точно тези думи употребих.

— Да, но не ми каза защо. Причините, които пречат на зачеването, са ужасно много на брой и най-различни при различните двойки. Една е, че женският организъм не произвежда яйцеклетки или пък те не са достатъчно жизнени. Друга е, че мъжката сперма е рядка или сперматозоидите не са нужният брой, или не са мобилни и прочее. Подобна причина имаше и при моя бивш съпруг. Той си бе мързелив, вероятно и сперматозоидите му са били същите. Всяко неразположение или заболяване при мъжа или жената незабавно се отразяват на детеродните им способности. Я чуй още нещо: някои женски организми дори произвеждали антитета, които нападали сперматозоидите. Само си представи, моля ти се! По същия начин, по който атакуват вируси. Просто убиват спермата и край на оплождането. Мисля си, че и при мен може да е било така. Аз и без това едва го понасях, сигурно и антители при мен не са понасяли неговите сперматозоиди.

Лора се развесели и дълго се смя. Боже, колко хубаво, че Джени е тук. Край на скуката.

— Е, това е — продължи Джени. — Стотици са причините. А и жената — колкото повече остарява, толкова повече се увеличават и пречките пред зачеването.

— Като те слушам, започвам да мисля, че забременяването е истинско чудо.

— Виж сега, съвременната наука върши какво ли не, за да помогне на всяка жена, която иска дете. Умът ми не подбира само какви

неща могат днес лекарите. Знаеш ли, че е осъществена дори процедура, с която пробиват дупчица в женската яйцеклетка, за да може сперматозоидът да проникне вътре и да я оплоди. Става дума за следното: яйцеклетките са толкова малки, че едва се виждат с микроскоп, а лекарят пробива дупка в нея, а? Чете ли, че вече са на път да осъществят клониране на зародиши? Човешки зародиши, моля ти се!

— Май някъде четох нещо подобно...

— Значи двамина учени от университета „Джордж Вашингтон“ са го направили практически още през 1993 година. Оплодили човешка яйцеклетка с човешка сперма в лабораторни условия. После, когато тя се разделила на две идентични клетки, както нормално става при оплодените яйцеклетки, те отстранили обвивката и разцепили двете клетки. И получили два абсолютно еднакви човешки зародиша. Направили им покритие на базата на подходящо водорасло, което вършело работа като оригиналната обвивка и само гледай какво станало! Клетките започнали деление както при нормалните ембриони. Ето така е станало. Фактически клонирали човешки ембрион.

— Добре де, а с каква цел са го направили?

— О, например, за да докажат, че е възможно. Нали ги знаеш мъжете какви са.

Лора пак се разсмя.

— Сигурно има още нещо, а, Джени?

— Добре де, твърдят, че може да има практическа полза за бъдещо лечение на безплодието.

— И как?

— Ами виж, поначало номерът при жените с трудности в зачеването е да се започне с колкото се може повече оплодени яйцеклетки. Така шансовете за успех се умножават. Идеята е поне една да се закрепят в матката. Е, ако спермата върши работа. Ако ли не, цялата игра се променя. Но при нормални сперматозоиди, колкото повече яйцеклетки влагаш, толкова по-големи са ти шансовете. Затова лекарите винаги предписват пергонал или клоמיד или други подобни лекарства — за да увеличат производството на яйцеклетки в организма.

— Това поне зная.

— Но повечето женски организми не могат да произведат много яйцеклетки дори и с помощта на въпросните лекарства. Ето такъв е и твоят случай. Сега, ако лекарите клонират яйцеклетките, създават се повече идентични копия. От две клетки например можело да се получат шестнадесет. Е, представи си колко се увеличават възможностите да забременееш, нали?

— Е, да — да забременееш, ама с какво?

— Казват, че плодът ще е нормален.

— Малко се съмнявам в тази работа.

— Твърди се, че клонираните ембриони са идентични с оригиналните.

— За мен това звучи като фабрикуване на бебета, а човек не бива да фабрикува живот.

— Хайде сега и ти! Искаш ли да се хванем на бас? Процесът се експериментира с животни вече десетина години. Агроспециалисти имплантират клонирани зародиши в селскостопански животни. И на практика вършат съвсем различна дейност от онези двамина учени в „Джордж Вашингтон“. Те вземат клетки от даден ембрион и ги внасят в неоплодени яйцеклетки, които предварително са лишили от генетичен материал. А резултатите са в основата си сходни. Експерти твърдят, че няма разлика между което и да е от клонираните животни и роденото по естествен път.

— Джени, как можеш да кажеш нещо със сигурност при крава или прасе, или заек? — възпротиви се Лора. — Не си в състояние да определиш интелекта им, да анализираш характер или личност, душа — такива неща, не е ли така? Говорим за животни, за бога! Хората са съвсем различно нещо. Не може и не бива да се клонира човек. За мен това си е закон божи, каквото и да ми говорят разни експерти!

— Ако питаш мен — става въпрос само на още малко време и ще видиш!

— Да, но това е противозаконно!

— Я се опитай да познаеш пак!

— Да не искаш да кажеш, че е *законно*?

— Нека да го кажем по следния начин — не е *незаконно*. Технологиите са изпреварили релевантното законодателство още преди години. Няма определен закон, който ефективно да покрива съответната материя, или да речем, нещата, които правят учените.

Освен това, както и ще се досетиш, тук играят големи пари. А сега да те попитам — известно ли ти е, че повече от десет на сто от семейните двойки имат проблеми при зачеването?

— О, значи процентът е по-голям, отколкото си мислех.

— Той дори се увеличава още повече, тъй като много хора чакат доста дълго, за да могат да имат първо дете. И тъй като мнозина имат затруднения, все повече от тях се обръщат към специалистите по изкуствено оплождане. И си плащат здраво за услугата. Средната сума за курс на лечение, като включиш вътре изследванията, лекарствата за стимулиране на овулация и прочее услуги, възлиза някъде на около десетина хиляди долара.

— Е, не ме учудваш особено. В нашата клиника струва повече.

— Зная — сестра ми ме откряна. Но ако направиш приблизителна сметка в национален мащаб, излиза нещо като истинска промишленост за около два милиарда долара годишно. Ето тук вече говорим за много пари. А сещаш ли се къде е скритият номер?

— Къде е?

— Ами на първо място, процентът на успешно излекуваните пациентки не е голям. Според някои източници забременяват и износват плода до край едва една трета от подложилите се на терапия жени. Други източници са скептични — твърдят, че тази цифра е раздута. Според тях пък истинският процент е само петнадесет на сто. И няма начин да решим кой е крив и кой прав, тъй като в тази област сериозна статистика не се води. Няма независими институции, които събират и обработват този тип информация. Както ти казах — играят много пари, няма сериозен контрол от страна на държавата, а където е така, всевластен господар са мангизите.

— Струва ми се, че на лекарите не може да им се размине с лъжи по тези въпроси.

— О, че да, миличка. Лекарите са над всякаква лъжа.

— Много цинично ги приемаш нещата, Джени.

— А ти пък си толкова наивно доверчива. При това си юрист. Затова си мисля, че когато става дума за деца, женският разум отстъпва на заден план.

— Отчаянието винаги е отблъсквало разума — усмихна й се Лора.

— Двойки като теб с Дан плащат най-малко по десет бона на клиника просто да си опитат късмета, при това шансът за успех е 15 на сто. Просто да не повярваш!

— Който отчаяно желае да си има бебе, не гледа на тези въпроси по този начин. Освен това доктор Чайлз ни каза, че при него процентът е доста по-голям от 15 на сто. Цифрата изглежда ниска, защото в нея се включват дошлите за изследвания двойки, които обаче отпадат още на това ниво; плюс онези, които имат странични заболявания и не са достатъчно здрави; случаите с всички онези изброени от теб преди минута проблеми; жените, които не могат да доизнесат плода, независимо от причините. Е, като ги включиш в статистиката и ето ти ниския процент на успех. Но той е значително по-висок за здрави двойки с проблем, който може да бъде превъзмогнат с лекарства или чрез изкуствено оплождане. Средностатистическите данни често заблуждават, мила моя. Трябва да помним този факт.

Джени се усмихна. Съвсем не бе убедена в правотата на Лорините тези. А Лора чувстваше, че е длъжна да защити своята позиция, както и центъра „Нов живот“.

— Откакто съм тук, само една пациентка е претърпяла неуспех — каза тя на Джени. — Само една-единствена. Признавам, че не познавам всичките пациентки, но след като разговарях с други жени и наблюдавах хората, които идват и си отиват, струва ми се, че само една от жените тук не е могла да роди.

— И коя е тя?

— Жена на име Ерин Аршембо. От Канада, Ванкувър.

Джени извади бележник от чантата и започна да записва.

— От Ванкувър казваш, а? Доста отдалеч е дошла. Няма да е лошо да си побърбям с нея.

— Няма да можеш. Тя почина в катастрофа през юли.

— Все такъв ми е късметът. Ти познаваше ли я?

— Всъщност не. За пръв път я видях час, час и нещо, преди да почине.

— Не ме ли будалкаш нещо? Доста фатално звучи. Ти я срещаш и час по-късно тя умира, а?

— Вярно, че изглежда страшничко, но така си беше.

— Добре де, тогава може би пък ще интервюирам съпруга ѝ — замисли се Джени. — Знаеш ли, интересно ще се получи — да

представя успоредно успешните и неуспешните случаи.

— Но и съпругът ѝ починал преди няколко месеца според местния вестник. Имали и син, но и той вече не е жив.

— Чакай, чакай, какви ги дрънкаш бе, Лора? Това не е сериозно, нали?

— Прочетох го във вестника.

— Боже мой — или това семейство е най-злочестото в целия свят, или аз понятие си нямам от човешки съдби. Нищо чудно, че не ѝ е провървяло и тук. И тя значи е единствената, която не могла да забременее?

— Има още един случай. Тя беше бременна, но имала други здравни проблеми, за които не споделила с тукашните лекари, и се получили тежки усложнения. Името ѝ бе Дейна Ерън. Мъжът ѝ я докара в безпомощно състояние същия ден, когато ми правиха оплождането. А тя починала същата нощ.

Джени си записа и тези данни. Остатъкът от следобед мина в други, по-весели приказки. Лора опита да убеди Джени да остане и преспи при нея, но приятелката ѝ имаше спешна работа в Луизиана. Тръгна си, преди да се стъмни.

Лора се качи на колата и потегли към дома. По пътя поглеждаше смълчаните мрачни гори от двете страни на шосето и мислеше за чудесните часове, прекарани с Джени. Но те същевременно ѝ бяха напомнили за много неща, които сега ѝ липсваха — големия град с неговото напрегнато ежедневие, приятелите, работата. Тук, в провинцията, бе приятно, нямаше го стреса на Ню Орлиънс, но напоследък все по-често ставаше неспокойна и плашлива. Отдаваше това на самотата, на присъствието си в непознато място и се мъчеше да не мисли за него. И все пак, останеше ли сама, без занимание, обсебваша я тежки мисли и в съзнанието ѝ се настаняваше безпокойството. Искаше ѝ се да знае защо се получава така?

Седмиците минаваха бавно.

Дойде септември. Бременността още не личеше, но усещаше, че дрехите започват леко да ѝ стягат. Наложил се да отпусне колана на шофьорската седалка в колата. При всяко изкачване на стълби се запъхтяваше. Плодът в нея растеше.

Дан пропусна няколко уикенда. Пак имаше извънредни поръчки. Чуеше ли гласа му по телефона в петък с поредното обяснение, че няма възможност да дойде, Лора ставаше все по-тъжна и потисната. Обръщаше се към работата си. Това помагаше и я отвличаше от черните мисли. Налагаше се доста да говори по телефона с колеги, клиенти и приятели от Ню Орлиънс, но все пак тези контакти не можеха да преодолеят изолацията и чувството ѝ за откъснатост от света.

В началото на октомври вече нищо от старите дрехи не ѝ ставаше. Тогава отидоха заедно с Шарлот до Монтгомъри и подновиха гардероба ѝ от магазините за бременни. Застанеше ли пред огледало, наедрелият ѝ корем предизвикваше смесени чувства. В утробата ѝ се осъществяваше отдавнашна мечта — растеше детето ѝ и това бе същинско чудо, преизпълващо я с радост. Същевременно тялото ѝ се обезформяше все повече и повече и тя с тъга констатираше, че сега едва ли може да се нарече привлекателна.

Дан пристигна някъде към средата на октомври и когато двамата си легнаха вечерта, широко разперил пръсти, той постави ръка върху корема ѝ и нежно я нарече „миличката ми дебеланка“. Лора отлично разбираше, че в тези думи се съдържа много обич, а не обида, но въпреки всичко те оставиха у нея неприятно чувство и усилиха несигурността ѝ.

Същия уикенд валя почти непрекъснато. Лора се бе надявала да се поразходят по околните шосета. С носталгия си спомняше за онзи чудесен излет в началото, когато си купиха праскови и компоти от масата без продавач. Как само ѝ се искаше отново да преживеят нещо

подобно — така забавно и хубаво... да събудят старите чувства. Но лошото време ги принуждаваше да си стоят на сухо.

Местният телевизионен канал предаваше съботната футболна среща между щатския отбор на Луизиана и екипа на Флоридския университет и Дан се загледа с интерес. Когато обаче стана ясно, че луизианските „Тигри“ падат, той изключи апарата и полегна да почине. Лора изпра някои неща, приготви вечерята и после седна пред компютъра. Така се изнизаха около два часа и тя с тъга реши, че все едно е сама.

В неделя Дан си намери работа в двора, а после двамата заедно прегледаха сметките. По-късно погледаха заедно филм с Бети Дейвис, но времето безмилостно изтичаше — бе време Дан да се връща в Ню Орлиънс.

И ето — Лора пак стоеше на чардака, а Дан правеше маневра да изкара колата от алеята. Той помахаше с ръка и ѝ изпрати въздушна целувка. Явно не внимаваше какво има зад него и в същия миг и двамата чуха звук, от който на Лора ѝ стана лошо. От мястото, където бе в момента, задната част на колата не се виждаше, но тя непогрешимо позна, че мъжът ѝ е прегазил някакво животно.

Дан изгаси двигателя и излезе да види какво бе станало. Лора слезе от чардака и се запъти към него. Той се наведе и като видя какво бе направил, се облегна на автомобила с виновно изражение.

— О, за бога... и аз къде ли гледам...

Лора бе вече съвсем близо.

— Има ли нещо? — попита го тя.

— Чакай, чакай, миличка... не идвай тук — вдигна ръка към нея той.

Но Лора не спря и когато стигна края на малката алея пред къщата, веднага зърна бялата козина зад колата. Изпъкваше съвсем очебийно на черния асфалт, сред локвичка кръв. Позна го на мига. Филипс лежеше там — мъртъв.

Извърна се, потресена. Дан притича до нея и я прегърна.

— Ужасно съжалявам, мила — виновно избъбри той. — Изобщо не го видях.

— Зная — глухо рече тя. — Грешката не е твоя.

Постояха заедно малко. И двамата мълчаха. После Дан смутено каза:

— Моля ти се, прибери се вътре.

Тя едва кимна.

Той я хвана под ръка и я изпрати до чардака, а след това тръгна да търси лопата в задния двор. След малко се върна, прибра мъртвата котка и я отнесе до контейнерите за боклук. Лора чу как котешкият труп избумтя на дъното на полупразния съд и получи усещането, че този звук сякаш се отрази в дъното на стомаха ѝ. Дан постави капака, прибра лопатата, целуна съпругата си за довиждане и замина.

Мина време. Тъмната бавно поглъщаше околния пейзаж, а мрачното чувство за загуба не напущаше Лора. Филипкс вече го нямаше и това я потискаше. Стопли остатъка от вчерашното пилешко и си направи салата с картофи. Тази вечер къщата изглеждаше ужасно пуста. И празна. Дяволската котка ѝ липсваше — много повече, отколкото би предположила, че може да ѝ липсва случайно животно, което бе видяла и подслонила преди няколко месеца. Макар и Филипкс да не бе от любвеобилните, тя пак мислеше за него като за свой домашен любимец. Нали той бе единственият ѝ другар в тази пустош тук? Сега бе пак сама. Знаеше, че ще успее да преодолее това чувство на празнота. Но щеше да ѝ трябва малко време. Може би трябва да си вземе друга котка? — питаше се, седнала на кухненската маса. Реши утре да се отбие до местния клон на Дружеството за защита на животните и да провери дали имат някоя котка, която да приюти.

Тъкмо бе привършила с вечерята и ставаше, за да измие чиниите, когато отвън долетя неясен шум. Той я стресна. Седна пак на стола и се вцепени, наострила уши. С настъпването на нощта вятърът се бе усилил и сега силни струи въздух свистяха и съскаха сред клоните на дърветата около къщата. Те се извиваха и пращяха под напора и тя за миг реши, че вероятно това е причината за чутия звук.

Но ето! Сега съвсем отчетливо шумът долетя отново. Не, не бяха клоните. Бе съвсем близо до стените на къщата. Звучеше като от жива твар.

И пак го чу! Нещо се движеше... или по-скоро се влачеше? Не бе сигурна. Стори ѝ се още, че чува нещо подобно на съскане. Все по-близо... откъм задната част на чардака.

Замръзна на място и се загледа към кухненския прозорец. Тънките, прозрачни пердета едва скриваха катранения мрак навън. И да имаше някой там, надничаш, дебнеш, надали щеше да го види.

А шумът прозвуча пак. Нещо драскаше по дъските, вече близо до кухненската врата. Обърна очи натам и се вгледа в нея. Изведнъж ѝ се стори, че дъсчената врата прозира! За бога, бълнува ли, що ли? Напрегна памет — дали я бе заключила?

Шумът бе още по-близо.

Този път бе сигурна, че навън се движи нещо по-дребно. Не бе човек, макар че звукът отекваше из празната къща достатъчно силно. По-вероятно е да е някакво малко животно, нали?

Или пък... лазещо бебе? Боже! Откъде ѝ дойде тази налудничава мисъл?

Кррръц! Още по-близо, нещо драска ли, драска по дъските на чардака.

И пак тишина...

Мина известно време, без да се чуе каквото и да е. Запита се дали онова нещо не си е отишло? И в същия миг то задраска по вратата, този път отчаяно, трескаво. Звукът нахлуваше в къщата натрапчиво и отекваше, а Лора цялата се разтрепери.

Ясно си спомни, че Филипкс бе драскал по вратата по абсолютно същия начин — когато искаше да влезе. Но Филипкс бе мъртъв!

Пак се задраска. По-силно, по-високо. Каквото и да бе онова нещо, то искаше да влезе.

Трепереше, обзета от несигурност. Дали може само да си отвори и да влезе? Стана и се доближи до вратата, провери дали е пуснато резето.

Да, беше заключено, но това не я успокои. През процепа под вратата полъхна нощният въздух — влажен, мразовит; полази по кожата ѝ и тя изтръпна още повече. Затаи дъх, неспокойна, напрегната. Прозорците издрънкаха — вятърът ги раздруса.

Трябваше да разбере какво бе онова нещо отвън, за да може да вземе решение как да постъпи. Посегна към ключа за електрическите крушки на чардака. Той бе хладен на допир. Завъртя го, светлината обля външното пространство, но пак не се виждаше нищо. Внимателно разтвори пердетата и надникна.

Осветлението не бе чак толкова добро — сега то ѝ се стори жълтеникаво, оскъдно. Неяде отвъд алеята се чернееше гората. Дотам светлина не стигаше. Лора притисна лице към стъклото и напрегна очи да види какво има ниско долу — пред самата врата.

То се показва така внезапно, че Лора се стресна и почти загуби дъх. Когато го разпозна, още повече се уплаши. За миг се вцепени, напълно безпомощна. Та това бе невъзможно! Нелепица някаква?

Съществото, което се взираше в нея отвън, бе котка, собствената ѝ котка — с празни, червеникави очи и лишено от жизненост изражение. Същата бяла котка, с оранжеви петна, която бе прибрала преди три месеца. Същата, която Дан бе прегазил тази вечер. Същата, която бе безсъмнено мъртва преди няколко часа, изтекли за Лора като няколко минути.

Уплашена, по-скоро удивена, Лора гледаше към Филипс и не знаеше какво да направи. Изминаха няколко секунди, после тя колебливо откряна вратата и го пусна да влезе. Клекна, за да го огледа. По тялото му никъде не се виждаше нито кръв, нито следи от автомобилни гуми. Филипс си бе напълно здрав. Истинска загадка!

Той остана до нея само секунди, после прекоси кухнята и влезе в съседната стая. Дори не куца! Какво става тук? — хвана се за главата Лора.

Котаракът потъна във всекидневната. Лора стоеше на същото място, втрещена и неспособна да намери обяснение на случилото се. Определено помнеше локвичката кръв около безжизненото котешко тяло на пътя в късния следобед. Нито пък можеше да забрави ужасяващия звук, когато задната гума на колата бе минала през него. Ами гадното издумкване, когато Дан хвърли трупа в кофата за боклук? Не е възможно Филипс да е жив сега, камо ли в толкова чудесно здраве, повтаряше си тя отново и отново.

Последва животното във всекидневната и пак се взря в него. После се върна при вратата. Трябваше да си обясни загадката.

Навън още повече бе захладнало. Бе доста по-студено от нормалното за средата на октомври. Бррр — потрепери, когато стъпи на чардака и се загледа към контейнерите за боклук, оставени на края на алеята. А онзи, в който Дан бе пуснал Филипс, бе исправен, при това със затворен капак. Направо нищо не разбираше. Как бе възможно... Ако котката се бе освободила по някакъв начин, то поне капакът трябваше да бъде отворен, а контейнерът — най-малкото съборен. Тези кофи не бяха големи — едно животно лесно можеше да ги преобърне. Но въпросният си стоеше там — непобутнат, прав.

Лора изви глава и погледна назад към къщата и вътре в стаята. Ето го котарака там — по средата на кухнята, вгледан в нея. В следващия миг се извърна и скочи на любимото си място — на перваза на прозореца. И пак извърна поглед към нея.

Лора отново погледна към кофите за боклук. Да, определено, капакът трябва да е отворен, може би на земята. Нищо не разбираше.

Сега трепереше още повече от студа, но решена да научи истината на всяка цена, тя слезе по стълбите и колебливо запристъпя в мрака. От чардака по алеята падаше достатъчно светлина, колкото да вижда целта си — контейнерите. Нощта бе тиха, като не смятаме шума на вятъра в дърветата и скърцащите клони, които понякога изтракваха, досущ като опашка на гърмяща змия. Тя разпознаваше този звук и той я стряскаше още повече.

Бавно приближаваше към кофите и започна да усеща неприятна миризма. Съвсем близо вече я разпозна: направо смърдеше на нещо гниещо, дори и през капака. Страх я бе да го помести, но нали затова бе дошла? Трябваше да го вдигне. Хвана металната скоба и мигом отдръпна пръсти — сякаш бе докоснала лед. Отново се разтрепери, чувстваше се несигурна на краката си.

Стисна ноздри с два пръста и задиша през устата. Сега не смърдеше толкова много. С другата ръка бавно отмести капака.

Разлетяха се гадни, едри мухи. Вонята стана нетърпима и тя усети, че ѝ се повдига. Светлината, макар и съвсем слаба, проникваше до дъното на контейнера и Лора с усилие на волята се надвеси над него. На дъното лежеше безжизнена бяла котка с оранжеви петна по оцапаното с кръв кожухче. И тя нямаше уши.

Телефонът в къщата започна да звъни. Да не е Дан? Рано е да се е прибрал, но кой знае? Шосетата са празни, трафик няма, може да е стигнал и се обажда да ѝ каже, че всичко е наред — жив и здрав е. Отново се взря в мъртвото животно, пусна капака на място и се забърза към чардака. Само за едно обяснение се досещаше: че е възможно да има две котки — идентични близнаци. Чак пък толкова еднакви — и двете без уши? — питаше някакъв скептичен глас в съзнанието ѝ. Само това можеше да обясни нещата логично, но чувството, че цялата работа е извънредно странна и обезпокоителна, не я напускаше.

Прибра се в къщата, затвори вратата и веднага отправи поглед към котката на перваза. Онзи котак там Филикс ли е? — чудеше се тя.

Или Филикс е мъртъв и лежи в кофата за боклук? Сега пък тази мисъл я обезпокои — бе пуснала непозната котка у дома. Нещо като натрапник — не можеше да избие това усещане от главата си.

О, ама това са глупости, Лора! Занимаваш се с дивотии — решително си повтаряше, докато крачеше с бързи стъпки към телефона. Естествено, че котаракът е Филикс, той трябва да е — нали лежи на същото място — любимото му? Пък и да не е той, какво от това? Само една котка, какво има да ѝ се плаши? И да са близнаци, пак добре. Така де!

Вдигна слушалката с нетърпение, щеше да разкаже на Дан за котките, да се посъветва. Но вместо неговия глас отсреща долетяха отчаяни женски викове:

— Помогни ми, Лора, помогни... Помощ!
Гласът бе на Шарлот Уилър.

Вече чакаше повече от два часа и никой не идваше да ѝ каже какво става с Шарлот. Крачеше по коридора, доста притеснена. Бе късно вечерта, клиниката бе съвсем пуста.

Стигна до края на коридора и спря пред двойните врати с надпис: СТЕРИЛНО! САМО МЕДИЦИНСКИ ПЕРСОНАЛ. Остана тук за известно време, после закрачи обратно — към чакалнята. Не бе изминала голямо разстояние, когато от родилното се зададе медицинска сестра. Лора се обърна и почти се затича към нея.

— Как е тя? — попита я с трескав глас.

Сестрата я погледна объркано.

— Питам за Шарлот Уилър — продължи Лора. — Доведох я в осем часа. Казаха ми, че ще извикат доктор Чайлз от дома му. Не помните ли?

— О, да, да, сега си спомних. Тя е вътре, с нея е доктор Чайлз.

— Но минаха повече от два часа. Какво става?

— Сигурна съм, че лекарят ще ви обясни още при първата възможност.

— Тя добре ли е?

— Да ви кажа честно, не зная. Аз съм в родилното, не в операционната. Ще трябва да изчакате, докато някой излезе оттам.

— Дали някой се е обаждал на съпруга ѝ?

— Не мога да ви кажа.

— Но трябва да му се обадят. Необходимо е да научи за случилото се. Може би аз... но пък не зная телефонния им номер. Вие дали можете да го намерите? Той живее в Кълъмбъс, Джорджия.

— Не, не мога.

— Но сигурно го има в медицинското ѝ досие?

— То не е при мен. Пак ви повтарям, че не съм операционна сестра. Съжалявам, но не мога да ви помогна. Наистина трябва да бързам — имам други пациентки, за които трябва да се грижа. Убедена

съм, че след малко ще излезе някой, който е в течение на случая, и ще говори с вас.

И сестрата си замина по собствените си задачи.

Лора отново неспокойно закрачи напред-назад.

Мислеше за съпруга на Шарлот в Джорджия и се чудеше откъде да намери номера на домашния телефон на Уилърови. Ох, ами разбира се — телефонни справки! Във фоайето имаше телефонен апарат. Запъти се натам, но после размисли. Не може така бързо и необмислено: първо трябва да говори с лекарите, да разбере какъв е проблемът на Шарлот и тогава да се обади на съпруга ѝ. След като знае повече факти за състоянието ѝ.

Върна се при двойните врати и постоя още няколко минути. Накрая не издържа и пренебрегвайки предупредителния надпис, влезе. Попадна на друг коридор — към други врати. Лора се взря натам.

И в същото време от едната излезе доктор Ейсър. Носеше хирургически дрехи, стерилни ръкавици, очевидно току-що бе смъкнала маската, която висеше на врата ѝ. Изглежда, излизаше от операция и Лора се запита дали Шарлот не се е нуждаела от спешна хирургическа намеса? Ейсър не забеляза Лора. Вниманието ѝ бе приковано към нещо, което държеше в ръце. То бе широк поднос от типичната болнична неръждаема стомана, покрит с голяма бяла кърпа.

Странно се видя на Лора лекар да изнася нещо от операционната, сякаш няма сестри или санитарии. Но пък бе късно, вероятно нощната смяна не бе още дошла или пък персонал не достигаше? Повече не се замисли по тези въпроси, не бяха толкова важни. Много по-важно бе състоянието на приятелката ѝ. Накани се да повика доктор Ейсър по име и да я запита за Шарлот, но лекарката бързо влезе във врата с надпис: ПАТОЛОГИЯ: САМО ЛЕКАРИ. Лора застана отпред и зачака. Смяташе, че Ейсър ще се появи. Тогава от операционната излезе доктор Чайлз.

И той бе в хирургически дрехи, но бе свалил ръкавиците и маската. Чайлз повика две сестри от родилното отделение и им посочи с ръка към операционната, където те влязоха. Изглеждаше уморен. В мига, когато се насочи към стаята, където бе влязла съпругата му, Лора го повика.

Чайлз видимо се изненада, когато я зърна на прага на външните врати. Закрачи бързо към нея и я изведе отвън.

— Не знаех, че сте тук, Лора. Има ли някакъв проблем?

— Аз доведох Шарлот Уилър и не зная какво стана с нея. Добре ли е? Какво ѝ има?

— О, да, да. Съвсем добре. Не знаех, че чакате тук. Моля да ме извините. Трябваше да ви се обадя по-рано.

— Няма защо. Само Шарлот да е добре!

— Състоянието ѝ е нормално. — Гласът на Чайлз звучеше така убедително, че Лора на часа се отпусна и успокои. — Току-що извадихме и плацентата.

Мина почти минута, преди Лора да асимилира значението на последните му думи.

— Ама да не искате да кажете, че е родила?

— Разбира се. Наложих се да избързаме, но всичко мина добре.

— А бебето добре ли е?

— Напълно здраво. Госпожа Уилър е горда майка на едно чудесно момченце!

— Ужасно се радвам! Те със съпруга си толкова много искаха момче!

Чайлз се усмихна и рече:

— Ние тук правим най-доброто за своите пациенти. Сега сестрите ще я настанят в отделна стая. Можете да я видите веднага щом се събуди.

— А бебето? Може ли да видя и него?

— Разбира се, Лора — усмихна ѝ се лекарят.

Сестрата донесе дребно бебе с розово личице и сбръчкана кожа. Бе повито в бели пелени, затова на показ бе само лицето му, но Лора си помисли, че е най-прекрасното новородено, което е виждала. Още щом го зърна, Шарлот се разплака.

— Дайте ми го! Дайте го на мама! — протегна тя ръце към него.

Детето лежеше кротичко в ръцете на сестрата. Тя го поднесе на Шарлот с грижливи и внимателни движения, а то остана безразлично — нито се разплака, нито изгука. Просто нищо. Очите му бяха затворени, по личицето му не се появи знак на оживление.

Шарлот го притисна към себе си с изражение на честита майка, която държи най-скъпото си притежание. Ами разбира се, рече си

Лора. Досега съдбата бе отказвала да ощастливи Шарлот и съпруга ѝ, но ето — днес на бял свят идва онази липсваща брънка, която ще оправи живота им.

Сълзи струяха по бузите на Шарлот, а тя люлееше малкото телце в ръце и непрекъснато целуваше розовите бузи. Лора наблюдаваше щастливата майка и мислеше за собственото си бъдещо дете. Колко ли дни още ще чака, преди и на нея да се усмихне щастието? И тя да поеме собствена рожба в обятията си?

— Нали е най-прекрасното сладурче на мама? — попита я сияещата Шарлот. Тя още по-силно прегърна бебето и потри нос в малкото личице. — Мама те обича повече от всичко на този свят, ти, малкото чудо на мама, ах ти! Ти си ми най-скъпото бонбонче, мама ще те обича до смърт!

Съпругът на Шарлот пристигна на края на седмицата и отведе жена си и бебето в Кълъмбъс. Лора се натъжи, когато ги видя готови за път, но вътрешно искрено се радваше, че им бе провървяло.

Появи се агентът и незабавно даде опразнената къща под наем на други хора. В понеделник се нанесе млада двойка. Още щом ги видя, Лора разбра, че едва ли ще се сближи с тях, както бе станало с Шарлот. Младата жена бе от Филипините и слабо говореше английски, а мъжът бе военноморски офицер. Домът им бе в Пенсакола, Флорида.

Лора не познаваше добре никоя друга от пациентките, освен Шарлот, затова сега прекарваше повечето време сама у дома. Работеше и работеше. Дан не успя да дойде този уикенд, пак се налагаше да снима извънредно. Когато Лора се нацупи, той ѝ напомни, че е идвал миналата седмица. И добави, че парите им трябва.

— Тази клиника не е евтина, както знаеш, нито пък отглеждането на деца — троснато ѝ рече Дан.

В началото на ноември Чайлз я уведоми, че възнамерява да направи още една ехография заедно с амниоцентеза^[1]. Обясни, че иска да провери дали плодът се развива нормално, както и за евентуални вродени дефекти.

Насроченият ден дойде. Лора лежеше в затъмнената стая и напрягаше очи, за да види образа на малкия мониторен екран.

— Ето едната ръчичка — говореше Чайлз, като движеше трансдюсера по Лориния корем.

— Къде е? — надигна се тя, но трудно различаваше каквото и да е по мътния екран.

Чайлз посочи с пръст тъмен контур. Бе й необходимо малко време, но изведнъж разпозна формата на ръка.

— О, да! Виждам я! — зарадва се Лора. — Виждам я! — С мъка съдържаше обзелата я приятна възбуда. Бе зърнала част от своето бебе! — Нали това му е ръчичката? — посочи тя.

— Да, това е едната. Нека сега потърсим и другата — рече той.

Спокойният му тон веднага потуши надигналата се в нея тревога. Апаратчето полази в нова посока, лекарят откри и другата ръка.

— Ето и номер две — пошегува се Чайлз. — Виждате ли тук?

— Мисля, че да.

Изследването продължи. Стигнаха до главата. Лора ахна — стори й се, че тя е прекалено голяма за телцето — направо несъразмерна. Но лекарят обясни, че това е нормално за плода в утробата, няма основания за безпокойство: дори и първите няколко месеца след раждане главата е несъответстващо голяма за тялото, каза й той.

Ето, след малко се появи и тялото. В сивата маса Лора отличи слабо туптене.

— Сърцето, нали? — попита тя.

— Да.

— Вижда се как бие!

Чайлз продължи да движи трансдюсера върху коремната й област. Стори й се, че сега бебето е в друга поза, но той обясни, че това просто се дължи на отражението от плацентата. И добави, че все пак апаратът наистина е старичък и има недостатъци.

След малко доктор Чайлз привърши със заключението, че всичко си е напълно нормално, плодът се развива добре и няма индикации за каквито и да е бъдещи проблеми.

Веднага след ехографията пристъпиха към амниоцентезата. Появи се сестра Гейл, за да я подготви за нея. Тя почисти корема й от гела, а после започна да дезинфекцира особено внимателно определена негова площ. Там щеше да влезе иглата на специалната спринцовка.

Чайлз постави местна упойка, изчака няколко минути тя да хване, после с помощта на ултразвуковия апарат вкара дълга, тънка

игла, която проби кожата и влезе в матката. Лора изпита съвсем краткотрайна, остра болка, същата, както при инжекциите с хормоните. Чайлз работи общо около минута: изтегли определено количество течност, после извади иглата и постави стерилна превръзка върху дупката от нея.

— Е, не беше страшно, нали? — усмихна ѝ се той.

— Никак — отвърна тя.

— Сега ще се наложи да почакаме, докато се развие културата за пробата, и тогава вече ще видим резултатите. Може да ни отнеме седмица-две, в зависимост колко бързо ще порасне тя.

— Значи ще трябва да чакам толкова много?

— В някои от големите болници става по-бързо, но пък ние използваме други процеси, далеч по-прецизни. Е, отнема малко по-дълго. Не се безпокойте, времето ще мине неусетно.

— Може би за вас, но при мен е друго — замисли се Лора.

— Да не се тревожите за нещо?

— Малко съм нервна, неспокойна. Все си мисля — ами ако се появи проблем?

— Нямаме основания за подобни мисли. Досега всички изследвания са добри. А последното е само предпазна мярка, нищо повече. Просто стандартна процедура за пациент на вашата възраст, Лора. Възможностите да открием аномалии са от нищожни до нулеви, помнете това! Аз прибягвам до тази практика, само и само да съм стопроцентово уверен, че са взети абсолютно всички предпазни мерки, разбирате ли ме? На ваше място просто бих забравил за амниоцентезата. Всичко ще си дойде на място — и той завърши с препоръката Лора да се прибере у дома и да посвети на развлечения следващите няколко дни.

Увереният, спокоен тон и професионалното отношение премахнаха поне част от Лорините тревоги. Той бе така самоуверен, този доктор Чайлз. Пък нали бе спазил обещанието си да ѝ помогне да забременее? Би било редно да му вярва и сега, нали?

---

[1] Вземане на проба от околоплодната течност при бременни за анализ. — Бел.прев. ↑

Две седмици и нещо оставаха до Деня на благодарността^[1]. Лора бе вече значително наедряла и всяко движение ѝ тежеше. Погледнеше ли се в огледалото, обземаше я срам. Почти непрекъснато я болеше гърбът, подуваха ѝ се краката, с мъка носеше дори чехли. Все пак непрестанно култивираше в себе си нужното търпение и издръжливост, за да може да понася всичките неудобства на състоянието си. Казваше си, че създава и носи още един живот, едновременно извършва функциите на два организма: своя и на растящото в нея дете.

Току-що се връщаше у дома след поредното посещение в клиниката. Още на чардака чу звънящия телефон. Изтича в стаята и вдигна слушалката, измори се от това усилие и се отпусна на съседното канапе.

— Ало — обади се задъхана.

Отсреща женски глас ѝ заговори шепнешком:

— Лора?

Лора се напрегна, за да разпознае жената отсреща:

— Джени? Ти ли си?

— Аз съм. — Джени Хопкинс звучеше тревожно. — Цяла сутрин се опитвам да се свържа с теб.

— Бях в клиниката за редовните инжекции. Какво има, за бога?

Джени понечи да каже нещо, поколеба се.

— Джени, какво става?

— Трябва да говорим, Лора!

— Ти добре ли си?

Джени премълча.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита напрегнато Лора.

Последва мълчание. Продължителна пауза. После приятелката ѝ каза:

— Да.

Лора изчака Джени да даде някакво обяснение, но тя отново замълча. Паузата се проточи толкова дълго, че Лора се притесни дали връзката не се е прекъснала или отсреща нещо се е случило.

— Джени, там ли си?

— Да.

— Но обясни ми какво става?

— Отсъствах. Пътувах малко — пак прошепна Джени.

— Къде?

— В Канада. Ванкувър. Там открих нещо.

— Не разбирам. Какво искаш да ми кажеш?

— Трябва да поговорим. На всяка цена.

— Но, разбира се. За какво става дума?

— Не бива да говоря по телефона. Можем ли да се срещнем?

— Естествено. Защо не? Къде?

— Тази вечер пристигам със самолет в Монтгомъри. Утре ще взема кола под наем и ще дойда, където се уговорим.

— Но за какво отиваш в Монтгомъри?

— Трябва да посетя едно място. Казва се „Удридж“. Там се налага да се срещна с едно лице, да проверя дали съм права.

— За какво да си права?

— Убедена съм, че все за едно и също нещо става дума.

— Но за какво нещо става дума поначало, Джени? Нищо не разбирам.

— Ще ти обясня утре, когато ще бъда вече сигурна.

— Джени, но какво има, за бога?

— Утре ще говорим. Не мога да ти кажа по телефона, нямам и време — много е дълго за разказване. Сега трябва да бързам — да гоня самолета.

— Е, добре де, както кажеш. Чакай сега да ти обясня как се стига до нашата къща.

— О, не, няма да се срещаме там. Помниш ли онова място, където се видяхме миналия път?

— Да, бяхме в едно рес...

— Не казвай името! — прекъсна я Джени рязко.

Паниката в гласа ѝ предизвика тръпки по Лориния гръб.

— Нали разбираш за кое място ти говоря? — повтори приятелката ѝ нетърпеливо и напрегнато.

— Зная го, да.

— Е, утре ще се видим там.

— Добре. По кое време?

— Три часа. И, Лора... — В гласа на Джени се появи нотка, която Лора безпогрешно разпозна като страх. — ... *внимавай*, Лора!

Лора влезе в „При Либи“ някъде в три без пет. Джени още не бе дошла. Избра маса край прозореца. Навън духаше вятър, пилееше листата по градското площадче, но слънцето грееше и Лора усещаше ласкавата му топлина по лицето. В ресторантчето имаше малко хора. Наблизо седеше възслаба жена, ядеше салата и четеше книга за бременността. На друга маса двама млади обсъждаха въпроса за евентуално лечение в центъра „Нов живот“. На жената явно не ѝ се местеше в малкия град, мъжът бе загрижен за финансовата страна.

Лора обясни на келнерката, че чака приятелка, засега няма да поръчва нищо за ядене и поиска само чаша сок. Отпиваше от него и мислеше за Джени. Всъщност от вчера — от телефонния разговор — почти не бе спряла да мисли за нея и за загадъчните ѝ думи. В началото реши, че тя вероятно има проблеми с данъците. Джени не бе паникьорка, но Лора отлично знаеше, че едно съобщение от данъчните служби с типичния за тях суров предупредителен тон може да разтревожи и най-уравновесения човек. Същевременно не можеше да си представи какво общо с данъците може да има Монтгомъри, Алабама въобще и някакво си място на име „Удридж“. Е, като дойде, Джени ще ѝ обясни всичко.

Мина половин час, Джени все я нямаше. Лора допусна, че не е преценила точно времето, нужно ѝ да мине с кола разстоянието от Монтгомъри до Колиър, и си поръча нова чаша сок. А минутите минаваха и в четири без петнадесет тя вече започна да се тревожи.

Така или иначе, досега Джени трябваше да е тук. Отново се замисли за телефонния им разговор и гласа на приятелката ѝ, в който вчера звучеше предупреждение за нещо, дори страх. Да, страх. Тя няколко пъти бе отклонила Лорините въпроси, сякаш се опасяваше, че някой подслушва разговора им. А когато я бе предупредила да внимава, като че налице е някаква опасност, уплахата ѝ в никакъв случай не звучеше като загриженост за някакви си данъци.

Сега закъсняваше вече с цял час. Лора наистина се уплаши — нещо се бе случило с Джени.

Остави съобщение за нея при собственичката на заведението. Че си отива направо в къщи. А когато се прибра, незабавно позвъни в апартамента на Джени в Ню Орлиънс. Оттам ѝ отговори телефонният секретар. Обади се и в своята фирма, но там никой не бе виждал Джени месеци наред, никой не бе чувал нищо за данъчни затруднения.

Трябва да се обадя на някого, повтаряше си Лора. Но на кого? Къде? Сетне се досети за споменатото от Джени име. Обади се на „Справки“ в Монтгомъри и попита дали имат абонат със същото име. Дадох ѝ номер и тя веднага позвъни на него.

— „Удридж“ тук — каза мъжки глас отсреща.

Хайде сега, затрудни се Лора. Това хотел ли е? Може би Джени бе отседнала там?

— Бихте ли ми казали дали при вас има гост на име Джени Хопкинс?

— Съжалявам, госпожице, нямаме живуц с това име.

— Но вие не сте ли хотел?

— Не. „Удридж“ е институция за подпомагане на проблемни случаи.

Ох, какво ли означава това пък сега? Може би частна клиника, дом за възрастни или някакъв приют? Би трябвало да е нещо подобно. Но защо пък Джени ще ходи там?

— Тогава бихте ли ми казали дали сте имали посетител със същото име?

— Момент да проверя книгата. При кого е била на гости?

— За съжаление не зная.

Човекът отсреща въздъхна с досада, но отговори:

— Момент, моля.

След около минута Лора отново чу гласа:

— Не. Днес не е записан посетител с името Джени Хопкинс.

Лора благодари и затвори. Къде другаде да опита? В кой ли хотел бе отседнала Джени? Налагаше се да чака — само това ѝ оставаше.

Същата вечер се опита да работи по завещанието на свой клиент, но все не успяваше да се съсредоточи. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Джени. Странно, че не се обажда... Непривично за нея.

Преди да си легне, отново позвъни в апартамента ѝ в Ню Орлиънс. После пак се обади, но винаги отговаряше телефонният секретар. Спа зле, събуждаше се често, тревожно. На следващото утро, след като се върна от клиниката, отново хвана слушалката. Сега се надяваше, че Джени се е прибрала, щеше да ѝ се скара за предизвиканото безпокойство, но вместо нея се обади мъжки глас.

Лора не познаваше този глас. Да не е набрала погрешно?

— Търся Джени Хопкинс, моля? — рече тя колебливо.

Човекът явно се поколеба:

— Кой се обажда?

— Казвам се Лора Филдинг. Аз съм приятелка на Джени. А вие кой сте?

— Името ми е Роджър Кинкейд. Зет съм на Джени.

— О, да. Там ли е Джени?

Мъжът отново се поколеба. После заговори, а думите му прозвучаха бавно и трудно.

— Хм, вижте, госпожо Филдинг... имаме нещастен случай.

Той замълча, а паузата предизвика ужасна паника в Лора. Краката ѝ омекнаха в коленете, наложи се да се облегне на съседното канапе.

— Какво... какво се е случило? Тоест, тя как е? Добре ли е?

— Опасявам се, че се случи най-лошото. Джени, хм... почина.

— Неее — но вопълът на Лора бе само шепот.

— Автомобилна катастрофа — дообясни кратко човекът.

— Къде? Кога?

— Снощи. Очевидно неочаквано се е спукала предна гума и тя не е успяла да овладее колата. Ударила се е в крайпътно дърво. Челен удар. Това се е случило в Алабама.

— Идвала е да ме посети — с мъка издума Лора, изведнъж обзета от гореща вълна на угризения и самообвинения.

— Така ли? Не знаех за това. Съжалявам много. Вие сте били близки, така разбирам?

— Аз съм ѝ адвокат от много години. И приятелка... — Стана ѝ лошо, зави ѝ се свят, догади ѝ се също. Отпусна се на канапето. — А къде точно се е случило?

— Според щатската полиция било е съвсем близо до Монтгомъри. Вие там ли сте?

— Не, не — аз съм сега в Колиър — отвърна Лора съвсем разсеяно. Мислеше за Монтгомъри, Джени бе споменала, че първо ще ходи там. Това бе обяснението защо не е била в „Удридж“. Просто не е успяла да стигне.

— Колиър ли казахте? — прозвуча гласът на Кинкейд. — Вие вероятно сте Лора и сте в центъра „Нов живот“, нали?

— Да, аз съм.

— Джени споменаваше за вас.

Лора едва сега си даде сметка, че разговаря със съпруга на сестрата на Джени. Същата, която за пръв път бе споменала за доктор Чайлз на Джени. Но въпреки очевидната връзка Лора бе прекалено разстроена от смъртта на приятелката си, за да говори за друго.

— Мога ли да направя нещо и аз? — попита тя.

Обсъдиха накратко юридическата страна на въпроса, завещанието на Джени, евентуални дългове, попечителства и какво би трябвало да се свърши в тази връзка. Нищо не е спешно, може да се изчака да мине погребението, обясни Лора. Нека той и Пола се обадят в нейната фирма, когато отзвучи шокът от загубата, там ще направят необходимото за тях. Обеща, че тя ще уреди всичко предварително, така че друг адвокат ще бъде подготвен да поеме нужните формалности.

После Лора затвори и горчиво заплака. Нямахме я вече милата ѝ приятелка. Жената, която им помогна да намерят щастието с Дан и която никога нямаше да види тяхното дете. Лора вече никога няма да чуе шегите и остротите ѝ, саркастичните ѝ забележки, вече няма да я има сродната душа, с която да споделя...

---

[1] Един от големите официални празници в САЩ и Канада, празнуван през четвъртия четвъртък на ноември (САЩ) и втория понеделник на октомври (Канада). — Бел.прев. ↑

Дан пристигна в Колиър почти незабавно, след като Лора му се обади за случилото се. И остана до неделя. Лора не би могла да издържи на нервното напрежение без него. Имаше ужасното усещане, че просто се разпада.

Погребението бе насрочено за понеделник следобед. Затова двамата отидоха заедно в клиниката за инжекциите, после оставиха колата на Лора на жп гарата и потеглиха за Ню Орлиънс с автомобила на Дан. Той я заведе в църквата и остана по време на службата. Близките и приятелките на Джени се събираха по-късно в съседен ресторант. Дан нямаше време, трябваше да продължи снимките, които бе прекъснал миналия петък. Но Лора вече се чувстваше достатъчно силна, за да отиде сама в заведението. После щеше да си вземе такси и да се прибере у дома.

В ресторанта на име „Мисисипски грил“ бе тихо, атмосферата почти тържествена. Хората се държаха почтително, уведомени за скръбния повод. Родителите на Джени бяха починали преди години, близките ѝ в момента бяха само сестра ѝ Пола и зетят, с когото Лора бе говорила по телефона. Двата бяха седнали на ъглова маса и търпеливо изслушваха минаващите приятели, които поднасяха съболезнования. Лора предпочиташе да ги остави насаме със скръбта им, но отлично знаеше, че трябва да се подчини на традицията. От нея се очакваше да се отбие и да каже няколко подходящи думи. Изчака да минат неколцината приятели преди нея, дълбоко пое дъх и се приближи.

— Вие сте Пола, нали? — започна тя неуверено. — Здравейте, аз съм Лора Филдинг.

Пола ѝ подаде ръка. Отблизо изглеждаше направо сразена от скръб. Лора съжали, че бе дошла. Избъбри обичайните съболезнования, каза какъв прекрасен човек е била Джени за нея. Пола кимаше с глава в знак на благодарност. Съпругът ѝ се държеше по-

уверено и изобщо се справяше с ролята си добре. Той пое ръката на Лора, благодари за любезните думи, после запита:

— Вие бяхте адвокатката на Джени, нали?

— Да. А вие сте Роджър, нали? С вас говорихме по телефона преди няколко дни.

— Да, да. Отлично си спомням.

Роджър се обърна към съпругата си:

— Мила, това е приятелката на Джени — същата, която сега е в центъра „Нов живот“.

— О, вие сте тази Лора — въздъхна Пола и по лицето ѝ се появи малко цвят. — Не се сетих веднага. Да, знаем от Джени, че тя ви е препоръчала центъра. — Изглеждаше доволна, че скръбната тема се променя. — Виждам, че доктор Чайлз е успял с вас.

Лора постави ръка върху корема си.

— Дължа големи благодарности на Джени за клиниката — рече тя. — А и на вас двамата.

— Радваме се, че при вас всичко се нарежда добре — обади се Пола.

Роджър също я поздрави, но в лицето му Лора прочете смътно безпокойство.

— Как понасяте бременността? — попита Пола.

— Опитвам се — засмя се Лора. — Гърбът ми се бунтува най-вече, но в общи линии нещата вървят нормално.

Пола се засмя.

— Няма нужда да ми обяснявате. Сама съм го изпитала.

— Кога се пада терминът? — въпросът дойде от Роджър.

— Имам още около четири месеца.

Той сякаш се изненада.

Лора се разсмя и възкликна:

— Зная, зная. Вероятно ви изглеждам доста наедряла — като за повече от пет месеца. Всички така ми казват.

— И Пола беше доста натежала. Помниш ли, мила?

— О, да, хората мислеха, че ще родя близнаци. Обаче родих само едно дете — момиченце. Но появявайте ми — и едно е предостатъчно. Тя ни е едничка, но в нея се събира всичко, за което сме си мечтали.

— Изглеждате щастливи — усмихна им се Лора. — Радвам се за вас.

— Много време искахме дете. Сега вече си имаме. То ни е истинска благословия.

Роджър погледна съпругата си, но премълча. Кимна с глава по едно време, но в този жест Лора не усети искрено потвърждение на нейните думи. В очите му по-скоро се четеше несъгласие. Стори ѝ се също, че той понечи да ѝ каже нещо, после се отказа.

— Три години опитвахме и опитвахме — заразказва Пола. — Ходихме по какви ли не лекари. И не зная какво още щяхме да правим, ако не бяхме намерили доктор Чайлз. Слава тебе, Господи, че го открихме. — Тя стисна ръката на Роджър и добави: — Истински божи дар!

— На колко е дъщерята сега? — попита Лора.

— На осем месеца. Така бързо растат тези деца!

— И е добре, нали?

— Ох, фантастично. Да чукаме на дърво. — Пола почука с кокалчетата на дясната ръка по масата и се извърна към Роджър за потвърждение.

Той се усмихна и кимна, а Лора отново зърна тревожното изражение на лицето му, макар че на пръв поглед то можеше да мине за съмнение или колебание.

Поговориха още малко, после Лора отново поднесе съболезнования и си тръгна. По пътя към изхода размени по няколко изречения с други хора, които също познаваше. Взе си палтото от гардероба и тъкмо се канеше да излезе, когато се появи Роджър.

— Можете ли да ми отделите няколко минути, госпожо Филдинг? — рече той.

— Естествено. За какво става дума?

От пръв поглед личеше, че е неспокоен и се чувства неудобно. Огледа се, сякаш се опасяваше, че някой ще чуе думите му, после хвана Лора под ръка и я отведе настрана.

— Не съм споменал нищо на Пола — нервно започна той, — защото лесно се плаши и не желая да я притеснявам. Тя и така си има достатъчно тревоги сега — със смъртта на Джени и проблемите на Алиса.

— Алиса ли казахте?

— Да, това е името на дъщеря ни.

— Тя не е ли добре?

— Хм, друга е думата, знаете... Тя е... — Очевидно търсеше точно определение и накрая изтърси: — Тя е летаргична.

— Но иначе е добре?

— Е, как да ви кажа? Възможно е, аз може би просто пресилвам нещата, както някои родители вдигат много шум за нищо...

— Според мен днес е просто трудно човек да не се тревожи за децата си.

Той поклати глава, очевидно разтревожен от някакви свои мисли. Личеше, че иска да ѝ каже повече неща, а му липсва нужната смелост. Пак се огледа, изтри потни длани в панталоните. Обърна лице към Лора и тя усети, че той е и объркан, и раздвоен.

— Вижте... понякога детето изглежда съвсем... безжизнено. Стои на едно място неподвижно, пасивно — дълго, дълго време — всъщност по-голямата част от деня. Все едно, че не съществува, освен когато... избухне.

— Избухне ли казахте?

— Хм, да — понякога — не зная каква е причината, тя изведнъж става ненормално... буйна. В смисъл злобно агресивна. Не зная защо. Не разбирам... дали не развива някаква недостатъчност или нещо подобно. Просто не разбирам. — Поклати глава, видимо много разтревожен и разстроен. — Може би нещо не е наред? Но при децата на нейната възраст има такива периоди. После ги надрастват? Нали?

Лора не знаеше какво да каже.

— Консултирахте ли се с лекар?

— Непрекъснато я водим при нашия педиатър. Споменах му за това състояние, той направи изследвания и не намери нищо опасно. На мнение е, че при нея няма проблеми на развитието. Смята, че това е просто част от детския характер. Вероятно е прав. И аз се надявам, че става въпрос за фаза в израстването ѝ, която ще отшуми.

При тези му думи Лора си помисли, че той говори по-скоро на себе си, отколкото на нея. Самоуспокоява се. И двамата замълчаха за миг. Лора се запита очевидното: защо все пак той я настигна?

— Има ли нещо, което мога да направя за вас и Пола? — попита тя след малко.

Кинкейд се поколеба, после каза:

— Миналата седмица Джени не бе тук.

— Зная. Тя ми съобщи, че пътувала.

— Беше в Канада. Във Ванкувър. Обади се оттам. Странното обаче бе, че не искаше Пола да разбере за обаждането ѝ.

— Така ли? Защо?

— И аз не зная. С мен искаше да говори. Питаше ме дали помня колко зиготи са употребили при изкуственото оплождане на Пола в център „Нов живот“.

— А защо ѝ е било нужно това?

— Не мога да кажа. Не ми съобщи. Аз тогава дори не знаех що е зигота и тя ми обясни. Това е оплодената яйцеклетка, нали? Зародишът, който расте, за да стане дете?

— Да, така е.

— Аз пък тогава не знаех, както не знаех и колко яйцеклетки са взели от Пола. И сега не съм сигурен. Мисля, че бе една. — Той заговори по-тихо. — При Пола производството на яйцеклетки бе проблематично. Е, както и да е... все пак не разбрах защо Джени се обажда чак от Канада да ме пита за това. Та си мисля... може би вие като неин адвокат ще сте в течение? Ако, разбира се, ви е казала.

— Не, нищо не ми е казвала.

— А знаете ли какво пишеше?

— Последния път когато говорихме, стана дума за статия на тема женското безплодие и клиниките, където го лекуват. Сега не мога да кажа дали е продължила да работи по нея.

— Хм, така значи. Май сега нещата донякъде се изясняват относно въпросите за зиготите. Но пък да ходи толкова далеч да търси примери на безплодие? Човек би казал, че тук си ги имаме достатъчно.

При тези думи Лора си спомни разговора с Джени през онзи летен ден, когато обядваха заедно в Колийър. Бе ѝ разказала за жената на празненството в дома на доктор Чайлз, която крещеше, че не е честно тя да няма дете. Същата, която веднага след това загина в автомобилна катастрофа. Вестниците съобщиха, че името ѝ е Ерин Аршембо и живее във Ванкувър. Дали тя има връзка с пътуването на Джени до Канада?

— Джени спомена ли ви името Аршембо по време на разговора? Когато ви се обадила от Ванкувър и се интересувала за зиготите? Ерин Аршембо? — запита Лора.

— Аршембо ли? Не. Но стана дума за друго име. За лице на име Нифейр.

— Нифейр ли?

— Да, да. Отговорих, че не познавам такава личност.

— Коя ли може да бъде тя?

— Не ми обясни нищо. Каза само, че е свързано — името — със статията, която пише. Нямам си представа каква роля играе в нея, но допускам, че затова е ходила във Ванкувър.

— Но не спомена Ерин Аршембо?

— Не. Защо? Тя пък коя е?

— Една жена, за която Джени се интересуваше. От Ванкувър.

— Хм — сви рамене Роджър. — Все пак не е споменавала такова име. Само Нифейр.

Нифейр. Лора се замисли. Защо нещо ѝ се върти в главата? Нещо, свързано със спомена за Ерин Аршембо. На празника тя бе извикала „Не е честно!“^[1]. Но дали самата тя бе чула правилно? Може би жената е викала „Нифейр“. Но защо? „Не е честно!“ звучи логично. Защото може би Чайлз не е постъпил честно с нея. Вероятно тя и съпругът ѝ са очаквали нещо повече? Или лекарят им е дал някакви гаранции? Бог знае! Или Аршембо просто е протестирала срещу несправедливостта на съдбата? Както и да е. Лора приемаше логически възклицанието „не е честно“, но не разбираше защо жената ще крещи нечие име? *Нифейр?*

— И Джени не ви обясни коя или кой е Нифейр, или дали това име има нещо общо със статията ѝ?

— Не. И да ви кажа — разговорът ни бе направо много странен. Нищо не разбрах: нито смисъла му, нито нейните намерения. Затова и ви настигнах — да ви попитам — може би вие знаете нещо повече? В ролята си на неин адвокат.

— Не. Не бих казала, че зная нещо. Джени наистина ми се обади в деня преди смъртта ѝ. Настоя да говорим — налагало се. Но не обясни защо, макар че от тона ѝ се досетих, че става въпрос за нещо много важно. Отначало помислих, че има данъчни неприятности, но после се оказа, че не е така. И до този миг не зная какво точно я е безпокояло. Спомена, че трябва да се отбие в Монтгомъри, на място на име „Удридж“. Оказа се, че е някакъв вид приют или нещо подобно. Изглежда, че е било във връзка с друга работа, каквато и да е била тя. Вие досещате ли се за някой човек в дом за инвалиди например или за причина тя да ходи там?

— Не. Когато ни съобщиха за катастрофата, попитах Пола дали Джени има приятели в Монтгомъри, но тя не знаеше нищо. Изобщо нямаше и идея защо сестра ѝ ще ходи там.

В главата на Лора продължаваше да звучи телефонният ѝ разговор с Джени. Явният страх, особено настоятелността на приятелката ѝ тя да внимава, намеците за опасност. Отказът да даде обяснения по телефона. Целият разговор се бе оказал една голяма загадка.

А днес Джени бе мъртва...

Тръпки полазиха по гърба на Лора. Щатската полиция смяташе, че причина за катастрофата е внезапно спукала се предна гума. Полицаяте бяха убедени, че става дума за нещастен случай. Сега обаче Лора не можеше да се отърве от спомена за смъртта на Ерин Аршембо. Също автомобилна катастрофа. Много подобна. Повтаряше си, че няма нищо злокобно в подобно съвпадение. Ама не можеше съвсем да отхвърли натрапчивата мисъл. Джени бе дала да се разбере, че е в опасност. Или поне така смята. И бе загинала същата тази нощ...

Лора помнеше напрегнатия ѝ глас. А може би паниката е станала причина тя да загуби контрол върху управлението на автомобила? Ерин Аршембо също бе видимо силно афектирана в деня на смъртта си. Непосредствено преди нея дори. Това състояние би могло да причини пътен инцидент. Като едното нищо, нали? На всичкото отгоре пътищата в онзи район са тесни и с множество завои. И двете катастрофи могат да се дължат и на това. И на това.

Може би. Но Лора не бе сигурна. Съмненията си оставаха, независимо от случайните аргументи, които намираше в полза на естествените причини за катастрофите. Продължаваше да мисли, да разсъждава. Възможно ли е смъртта на Джени да не е случайна? И ако е така, какви са другите фактори в загадката? Ерин Аршембо? Пътуването до Ванкувър? Статията? Причините за посещението на Джени в Монтгомъри?

Погледна Кинкейд.

— Знаете ли дали вещите на Джени са все още в апартамента ѝ?

— Не сме изнасяли нищо. Ще изчакаме, докато Пола се почувства в състояние да върши подобни неща. Защо питате?

— Как мислите — дали Пола ще има нещо против аз да потърся материала, по който работеше Джени? Записките ѝ за статията

например?

— А защо ви е нужно това?

— И аз не съм сигурна точно защо. Ще се опитам да разбера за какво е искала да говорим онзи ден. Може би там се крие отговорът на загадката.

Роджър се замисли. Хвърли поглед към ресторантската зала и съпругата си на ъгловата маса. После отново се обърна към Лора и от джоба си извади ключ.

— Заповядайте. Това е нейният ключ. Няма да размествате нещата, нали?

— Обещавам ви, че няма. Само ще огледам внимателно бюрото и записките ѝ.

— Джени имаше много високо мнение за вас. Мисля, че Пола няма да има нищо против, тъй като сте били адвокат и приятелка на сестра ѝ. Е, действайте. Дано намерите нещо.

Лора отключи вратата на апартамента с вълнение. Изпитваше някакво мрачно вътрешно чувство. Смяташе, че няма право да влиза тук, да надзърта в частния свят на мъртвата си приятелка.

Джени си бе избрала да живее във френския квартал. В малко апартаментче с една спалня, над антикварен магазин. Нямаше много мебели. До двукрилните френски прозорци към балкона стояха два дървени люлеещи се стола. Лора излезе на балкона и се опря на металния парапет. По улицата отдолу се разхождаха туристи. Някои пазаруваха в необичайните магазинчета, други сядаха в ресторантчетата да опитат прочутите с богатите си подправки луизиански ястия. Бавно и величествено премина файтонче с кон, копитата чаткаха по каменния калдъръм. В далечината се стелеше Мисисипи. „Креолска кралица“, прочутият стар кораб с големите колела, бе пуснат на вода същия следобед. На борда му свиреше духов джазбенд. Музиката се чуваше чак тук.

Лора се прибра и затвори вратата. Над канапетото висеше изглед от Венеция. На съседната стена бяха поставени множество лавици с книги. По масата лежах разхвърлени списания и разтворени томчета. Набиваше се на очи стенният часовник с кукувицата, но той многозначително мълчеше. Окачените на вериги тежести за

навиването му висяха самотно. Никой не го бе пипал след смъртта на стопанката на дома. Стрелките бяха спрели в осем и двадесет и седем минути.

Съвсем леко ухаеше на любимия парфюм на Джени. Сякаш току-що бе излязла за малко, за да се върне всеки момент. И тази мисъл натъжи Лора много повече от всичко друго, та дори и от самото погребение.

Работното място на Джени бе в другата част на стаята — огромно махагоново бюро, зелена настолна лампа и стол с кожена тапицерия. Отстрани, на по-малко бюро, бе поставен компютър, а на съседна масичка — наредени справочници и речници. Отзад имаше дървен шкаф за документация. Лора пристъпи към бюрото.

То бе чисто и подредено. По него нямаше бележници и листове, всъщност нищо общо с писанията на Джени. В единия ъгъл лежеше кутия. Лора прерови съдържанието ѝ, но видя само сметки и месечни банкови отчети. Не намери нищо, свързано със статията за женското безплодие или пътуването до Ванкувър.

Издърпа стола назад и седна на него. Кротко положи длани върху бюрото, пое си дъх и се замисли. До лампата в малка медна рамка бе поставена моментална снимка. Запали лампата и взе портретчето в ръка.

Мигновено разпозна Пола и Роджър. Бяха седнали на канапе, вероятно у дома. Между тях седеше бебе — момиченце. Значи това е Алиса. Лицата на родителите сияеха, те държаха ръчичките на детето и се усмихваха срещу камерата. Лора се загледа внимателно. Алиса сякаш не забелязваше нищо около себе си. Така поне изглеждаше. Бе се взряла в тавана, устата ѝ — леко отворена, от нея по брадичката течаха лиги.

Но най-силно впечатление правеше детското изражение. То бе отнесено, безжизнено, с празен поглед. Сякаш гледаше в нищото, не забелязваше нищо. Една-единствена дума хрумна на Лора, докато гледаше детето на снимката: празнота! Сякаш в това телце нямаше нищо, сякаш то бе чисто и просто една празна черупка без съдържание и мисъл...

В същото време Лора усети, че в Алиса вижда нещо познато. Не можа да си спомни Джени да ѝ е показвала снимка на племенницата си. Може би Пола и Роджър бяха довели детето на празненството при

Чайлз през лятото? Не, съмняваше се в това: те непременно щяха да ѝ се обадят, да се представят. Джени би настояла за това.

И все пак! Лора познаваше това момиче отнякъде. Тази мисъл не ѝ даде покой доста време, докато най-накрая се досети.

Изобщо не е виждала Алиса. Просто тя прилича на друго дете! Познатият елемент не идва от специфичните черти, а от изражението. Тя и преди бе срещала този сив и тъпо безсмислен израз в очите, равното, плитко дишане, безразличието към околните.

Ами да! Не в същото, а в друго дете. Момчето с рождения ден в дома на Чайлз. Макар и да бяха минали няколко месеца, Лора отлично помнеше онова лице. Тогава бе решила, че детето изглежда странно, сега намираще същите характеристики в Алиса. Бе ги запомнила, защото бяха необичайни за бебе, направо несъвместими с нормалното детско развитие. Децата винаги са пълни с живот. А въпросните бебета като че бяха вдървени. Да! Ето това се бе запечатало в съзнанието ѝ. То бе необичайното. И познатото.

Загледана в снимката с Алиса, същевременно замислена за момченцето на празника в Чайлз, Лора се питаше дали е възможно двете деца да имат един и същ дефект? Знаеше, че страдащите от синдрома на Даун деца си приличат. В сегашния случай приликата не бе чак толкова очебийна, но общото качество бе налице. Допускаше и възможността да греши, но вече не можеше да не прави сравнения.

Ами статията на Джени? Вероятно и тя се е натъкнала на нещо подобно? Сега повече от всичко ѝ се искаше да намери бележките на приятелката си. Очакваше в тях да има отговори на повечето въпроси.

Започна да отваря чекмеджетата, като поред претърсваше всяко едно. Не намери нищо, свързано с въпросните журналистически разследвания на Джени. Натъкна се на канцеларски материали, незавършени статии на други теми, връзка квитанции и разписки. Къде ли е сложила материалите, които безспорно е написала и събирала през последните няколко месеца? Къде? Най-логичното място бе бюрото, но тук нямаше нищо!

Обърна се към шкафа с документацията. Откри незавършен роман. Я гледай ти! Джени почти бе написала книга. Там имаше и стари писма, копия от договори, пълномощни, които самата тя бе съставяла навремето по молба на Джени, изрязани от списания нейни статии. Но нищо, просто нищо, свързано с темата за безплодието.

В главата ѝ плъзнаха подозрения. А те на свой ред я разтревожиха. Нямаше съмнение, че Джени бе работила сериозно и целенасочено по въпросната тема. Още повече, че дори бе ходила до Канада, явно за да проследи още някои нишки. Затова на всяка цена тук някъде трябва да има бележки или кореспонденция, или ксерокопия на документи, или нещо подобно. А нямаше нищо...

Лора завъртя стола и без да ще, застана с лице към компютъра. А може би Джени си бе отворила файлове и бе съхранила цялата си информация тук? Защо да пази листове с бележки, когато има компютър? Всъщност не бе логично да няма нито един-единствен лист с нахвърлени по статията бележки, но в същото време не биваше да се изключва възможността всичко да е записано на твърдия диск.

Включи компютъра, изчака нужното време да се заредят операционните системи. Обаче, вместо да започне естественният процес на зареждане, на екрана се изписа: „ГРЕШКА НА СИСТЕМНИЯ ДИСК“. Лора изключи компютъра, изчака малко, после пак го включи. И отново на екрана излезе същото съобщение — „ГРЕШКА НА СИСТЕМНИЯ ДИСК“.

Какво ѝ бе на тази проклета машина? Нищо не разбираше. Изведнъж се досети за случилото се в края на лятото с нейния нов компютър. И тогава на екрана се бе изписало същото.

Техникът ѝ бе обяснил в какво се състои дефектът, но тя не помнеше. Имаше нещо около твърдия диск, ама какво точно...

Изведнъж думите на онзи техник прозвучаха в ушите ѝ: *всичко на диска е било изтрито*. Всички файлове. И сега не бе нужно много време и мисли да се досети какво се е случило с компютъра на Джени.

Някой е изтрил файловете поред — всичко на диска.

---

[1] Лора мисли, че може да е объркала английското „not fair“ — „не е честно“, когато се признася „нотфеър“, с близкото във фонетично отношение име „nefayre“ — „нифейр“. Като се имат предвид някои канадски и американски произношения и изговори, тези две думи могат да звучат почти еднакво. — Бел.прев. ↑

— Не можеш да бъдеш сигурна, че някой е изтрил всичко — говореше Дан.

Часът бе около два сутринта и двамата бяха в леглото. У дома в Ню Орлиънс. Лора не можеше да заспи, а Дан се опитваше да я успокои. Беше я прегърнал и ѝ приказваше кротко. Тя се бе надявала, че прибрала се веднъж в къщи, в собственото легло, с мъжа си до нея, нещата ще придобият естествените си измерения, настроението ѝ ще се подобри и всичко ще се оправи. Но скръбта се оказа по-силна от утехата на познатата обстановка, а множеството въпроси, повдигнати след смъртта на Джени, оставаха без отговор.

На първо място силно я бе разтревожила липсата на информация в компютъра на приятелката ѝ. И оттук идваше безсънието. Опитваше се да обясни на Дан защо това я безпокои, но той не виждаше нищо особено сериозно в случилото се. Защо не разбира този човек? — ядосваше се Лора. Ако Джени бе негова приятелка, ако бе говорила с него точно в деня преди да загине, може би тогава той щеше да разбере и сподели чувството ѝ за надвиснала опасност. Да схване, че нещо съвсем не е наред.

— Виж сега, аз не съм специалист по компютрите, но знам, че тези машинки непрекъснато показват някакви дефекти — говореше той. — Твърдите дискове се повреждат, механизмът им се троши, губят се записани файлове. Това си е просто част от опита да имаш компютър. И затова повечето хора си дублират всичко на дискети — именно за да избягнат тази опасност.

— Търсих дискети из апартамента, навсякъде рових, но не намерих — обясняваше му Лора.

— Чакай малко, не съм свършил. Много хора правят така, но други пък — не. Колко пъти си чувала оплаквания, че на някой си му е изчезнала многодневна работа на компютъра, труд, свършен за не знам колко си време, просто защото не я е дублирал на дискети. Вероятно се случва и във вашата фирма — на колегите ти.

Лора призна, че подобни неща наистина се случват от време на време, но не в това е въпросът.

— Не, аз пък ти казвам, че именно в това е въпросът! Джени вероятно не е дублирала файловете си на дискети. Тя сигурно е била от онези хора, които казват: „На мен няма да ми се случи!“. Какво толкова подозрително има в това?

— Не разбираш ли, че аз не можах да намеря *никакви* дискети в нейната къща! Просто нито една нямаше. И ето — това е странното!

— О, кой знае колко обяснения има за такова нещо.

— Нито едно, което да ме убеди, че всичко си е наред.

— Е, въпрос на мнение.

— Моето мнение е, че нещо има!

Дан въздъхна, изглеждаше уморен и раздразнен, но не се оплака, че вече е ужасно късно. Подръпна одеялото нагоре, зави Лора внимателно и пак опита:

— Виж какво, миличка, много ти се насъбра през последните няколко дни. Хайде, моля те, опитай повече да не мислиш за тези неща, а?

— Но има толкова много неизвестни!

— Дай си малко време. Всичко ще се уталожи, ще си дойде на място, нали?

— Казах ли ти какво ми съобщи зетят на Джени?

— Не. Какво толкова ти е казал?

— Че Джени му се обаждала чак от Ванкувър, за да го пита колко зиготи са прехвърлили на съпругата му при изкуственото оплождане.

— Че защо ще я интересуват такива работи?

— А, виждаш ли — не мога да ти отговоря, а и той не знае. Джени не му е обяснила.

— А при теб колко бяха? — изведнъж се оживи Дан. — Май една, нали?

— Точно така.

— А според зетя на Джени колко са при неговата съпруга?

— Не е знаел колко са били.

— Виждаш ли, аз съм по-добрият съпруг — ухили се Дан доволно. — Аз се интересувам от всичко, включително и от маточните проблеми.

Лора се разсмя, временно забравила опасенията си. Полежаха тихо, засмени и двамата. Долитащите отвън градски шумове звучаха почти непознато на Лора, бе отвикнала от тях след толкова много тихи нощи сред природата. А Ню Орлиънс кипеше в глъч и движение дори и по това време на денонощието.

— Става дума за следното — рече Лора, отново обзета от мисли за Джени, — че е доста необичайно Джени да се обажда чак от Ванкувър с подобен въпрос, нали? Да пита за зиготи, боже мили!

Дан се изкикоти, после се извини.

— Прощавай, не съм искал да се подигравам. Ти само как го каза, стана ми смешно.

— А Джени искала още да знае дали сестра ѝ и зетят познават лице на име Нифейр?

— Чакай сега, нищо не разбирам. За кого говорим?

— Зная само, че въпросът има нещо общо с Ванкувър. Но не разбирам кое е общото и как то се връзва с другите неща. Аз си мислех, че Джени отива там, за да научи повече неща за Ерин Аршембо.

— Чакай, чакай, ти съвсем ме обърка. Нищо не загривам. Сега пък коя е тази Ерин Аршембо?

— Не помниш ли жената, която се появи на празненството у Чайлзови в края на лятото? Онази, която викаше? А после загина при автомобилна катастрофа?

— О, да, да. Помня, че имаше нещо такова, но тя самата ми се губи. Как ѝ беше името? Ерин Аршембо ли каза?

— Да. Струва ми се, че Джени отиде във Ванкувър с цел да научи подробности за нея във връзка със статията, която щеше да пише за женското безплодие. А когато се обадила на зетя си оттам, изобщо не я споменала. Вместо това питала за зиготите и за някой или някоя си Нифейр.

Дан сви рамене.

— Но какво толкова странно намираш тук? Хубаво — питала за зиготите и за някой си там. Зиготите са от темата за безплодието, нищо странно не виждам. А този Нифейр може да бъде всякакъв.

— Я си спомни какво крещеше онази жена на рождения ден в градината!

— Е, какво толкова е викала?

— Струва ми се, че думите ѝ бяха: „не е честно“, което звучи много сходно с „Нифейр“. Нали?

— Щом така казваш. Аз не помня изобщо.

— Гледай, Дан, не съм сигурна, че крещеше „не е честно“. Така си мисля. Но вече доста време разсъждавам само за това. Може и да не са били тези думи. Може би тя е извикала името „Нифейр“? Нали звучи близко до английското „не е честно“, а? Нифейр — нотфейър, почти едно и също, нали?

Дан се замисли, сви рамене, рече:

— Май че да. Ако твърдиш, че това е казала.

— Не съм сигурна, вече ти обясних. Но да приемем, че е така. Защо ще крещи нечие име? Не знаем. Защо ще ходи в къщата на доктор Чайлз и ще крещи това или онова. Вероятно има причина, но ние не я знаем.

— Предавам се. Ти кажи. Защо?

— И аз не зная, но предполагам, че Джени е открила нещо във Ванкувър, нещо общо между Ерин Аршембо и лице на име Нифейр. То вероятно има отношение и към зиготите. И каквото и да е било, то определено я е изплашило. Когато говорихме по телефона, съвсем категорично усетих страха ѝ.

— Само дано сега не си правиш импровизации върху чутото, а, Лора? След като Джени почина.

— Не. И тогава, веднага след като говорихме, пак имах същото усещане. Искам да кажа, че никога не съм я чувала да говори по този начин. Самата аз се изплаших, разбираш ли? Тя звучеше така...

— Не намекна ли поне защо я е страх?

— Обеща да ми обясни всичко на следващия ден. А после... — Лора не завърши изречението. Преглътна и с усилие продължи: — Наистина се тревожа, Дан, само виж — няма никакви бележки, няма начин да разберем какво е научила Джени, какво е искала да ми каже, може би е искала да ме предупреди? Помисли само! И изведнъж загива в автомобилна катастрофа, почти същата като на Ерин Аршембо.

— Я почакай малко. Ти май смяташ, че катастрофата не е просто нещастен случай, а?

— В нищо вече не съм сигурна.

— Доколкото помня твоите думи, полицията в Алабама разследвала случилото се и установила следното: пръсва се предна

гума, водачът губи управлението на колата и излиза от пътя. Така ли беше?

— Така, но ти ми кажи те откъде са толкова сигурни?

— О, нали затова си има експерти и прочее.

— Но невинаги излизат прави. Ами ако не е нещастен случай?

— Е, хайде стига, Лора! Въобразяваш си разни работи, фантазии някакви. Гледай сега, ние с теб с очите си видяхме колко лоши са пътищата в онзи район. Не помниш ли първия път, когато отивахме в клиниката? За малко да катастрофираме! Какво му е толкова подозрителното, че Джени катастрофира именно по същите пътища?

— Нямаше така да мислиш, ако предния ден ти беше говорил с нея по телефона!

— Да, но не съм, и сигурно затова сега мога да гледам на случилото се много по-обективно от теб. Ако е имало нещо подозрително, полицаите щяха да му обърнат внимание.

— А може би са го пропуснали?

— Лора, тези хора се занимават само с глоби за нарушения на правилника и разследване на пътни произшествия. Ако е имало нещо нередно, щели са да го забележат. Нещастен случай е било. Твоята приятелка е изгубила управлението — вярно, ужасно е само да си помисли човек... и се е ударила в крайпътното дърво. Много е страшно за близките и аз искрено съжалявам за нея, а и за теб. Но виж, миличка, подобни неща стават всеки ден. Трагични инциденти, но това е животът.

— Но има прекалено много въпроси без отговор — възрази Лора.
— Доста неща не се връзват логично.

— Така ти се струва в момента. Но се хващам на бас, че ако оставиш спомените да се уталожат, ако сама си дадеш възможност да преразгледаш целия случай след известно време отново, ще видиш, че всичко ще си отиде на място. Е, смъртта на близък човек си е загуба. За това не говоря.

— Значи ти така мислиш?

Той я прегърна пак.

— Ще ти кажа какво си мисля. Смятам, че ти си най-нежният, най-обичливият, най-съвършеният човек, когото познавам. Никой не може да иска по-добър приятел от теб. И защото си верен и всеотдаен другар, затова ти е трудно да приемеш кончината на Джени. Зная, че те

боли, страдаш ужасно и в тебе като защитен механизъм се събужда юристът, който забелязва и най-дребната нелогичност и я раздува до ненужно големи размери. Не всичко в живота се гради на логика, Лора. Понякога има неразбираеми неща. Трябва ти време да ги схванеш, да ги осмислиш. Наистина вярвам, че след седмица-две, от дистанцията на времето, ще проумееш всичко, което сега ти се вижда ненормално. Честно ти казвам, така мисля.

Лора се притисна към него.

— Надявам се да си прав — прошепна тя.

Затвори очи и дълбоко въздъхна. Така ѝ е хубаво с Дан, той ѝ вдъхва сигурност. Всичко ще бъде наред, докато той е с нея. Дано само бъдат заедно! Че сега, както са отдалечени на шест часа път един от друг... Утре рано сутринта трябва да се връща в Колиър за инжекциите. Пак ще бъде сама с мислите си. Но жертвата трябва да бъде направена. За бъдещото дете.

— Боже, как само ми се иска всичко да свърши по-бързо — прошепна тя с копнеж.

Дан я погали и приласка.

— Хайде сега, сладурче. Опитай се да заспиш.

Рано на следващата сутрин Дан я откара на гарата. Хората вече са качваха на чакащия влак. Двамата се целунаха.

— В събота да ме чакаш — рече той усмихнат.

— Ще те чакам!

— Слушай, искам да караш внимателно, бавно. Помни, че цялото ми семейство е с теб и не искам да стане нещо, чуваш ли!

— Няма, Дан.

— Много те обичам — издума той изведнъж и пак я целуна. — Не забравяй това.

— Няма, Дан — усмихна се Лора.

Пак се целунаха и си прошепнаха нежности. После тя се качи във вагона и застана на прозореца. Дълго му маха, докато перонът остана нейде далеч назад със смаляващата се, също махаща с ръка, фигура на Дан на него.

Макар и уморена от пътуването, Лора отиде в център „Нов живот“ направо от гарата. Трябваше да даде кръв за ежедневните изследвания и да ѝ сложат редовните инжекции. Амбулаторията затваряше привечер. Бе пропуснала сутрешния си час и сега се налагаше постоянната ѝ сестра да я вмести в другия си график. Затова седна да почака на скамейките пред кабинетите и се заговори с една от новодошлите пациентки. Бяха ѝ правили изкуствено оплождане в понеделник и жената мислеше само за едно: дали процедурата ще излезе сполучлива. Подобно на Лора и тя бе имала проблеми с броя на яйцеклетките.

— Доктор Чайлз каза, че има множество успешни случаи на изкуствено оплождане само с една зигота — разправяше тя, когато се появи Гейл. — И сега стискаме палци, дано накрая успеем да си родим.

Лора тръгна след Гейл, като си мислеше за думите на тази жена. От ума ѝ не излизаше и разговорът с Роджър Кинкейд и въпросите, зададени му от Джени за броя на зиготите на Пола.

Сестрата я накара да се качи на кантара, после ѝ измери температурата и кръвното налягане. Изведнъж нещо хрумна на Лора и тя попита Гейл:

— Мисля си дали помните колко зиготи ми имплантира доктор Чайлз през юли?

Сестрата се разсмя:

— Как така се сетихте за това сега? Странно ми се вижда.

— С мъжа ми онзи ден се хванахме на бас за броя — обясни Лора и насилно се засмя. Опитваше се всичко да изглежда съвсем естествено и случайно. — Аз му казвам, че беше само една, а той настоява, че били повече. Та си викам, чакай да питам сестрата. Става дума за обед с раци, хей! — добави тя и леко намигна.

Гейл пак се засмя, докато нагласяваше спринцовките за вземане на кръв.

— Искан ми се да ви помогна, госпожо Филдинг, но наистина не зная.

— О, ами то сигурно е отбелязано в болничния ми картон — невинно изтърси Лора и посочи към оставената на съседната маса папка.

— Не и в този. Тук записваме само резултатите от ежедневните кръвни проби и прегледите от деня на забременяването ви насам. Всички процедури, прегледи и изследвания преди това, включително и броят на зиготите, за които питате, са в досието ви при лекаря.

— Ще ви бъде ли много трудно да ми проверите този факт? — помоли Лора.

Гейл се замисли, после рече:

— Не се предполага ние, сестрите, да влизаме в лекарските кабинети, но пък да ви кажа — докато изчакваме резултатите от кръвните изследвания, аз ще опитам да надникна.

— Благодаря. Ще ви бъда много задължена.

— Е, още е рано за благодарности. Може наистина да ви струва един обед с раци.

И сестрата излезе, а Лора усети, че ужасно ѝ се доспива. Денят се бе оказал дълъг, изморителен. А предишните няколко дни бяха дори още по-тежки. Не се бе наспивала от смъртта на Джени, нощите след катастрофата бяха минавали в мисли за нея. Може би довечера ще успее да си навакса?

Изпълнена с досада и нетърпение, в очакване на завръщането на Гейл, Лора се огледа — дали наоколо няма нещо за убиване на времето? Погледът ѝ падна върху папката на масата. Защо да не хвърли едно око на съдържанието ѝ? После се отказа. Защо пък сестрата ще я лъже за подобни неща?

На стената над бюрото висеше една от фотографиите на Чайлз. Пак същият морски сюжет, рече си Лора. Както и другите му снимки, окачени във всички кабинети и чакални. Е, различават се по дребни неща. На тази например валеше, небето бе сиво, подобна на цвят бе и морската вода. Скалите бяха в по-тъмен нюанс на сивото, почти оловни. Някои от тях, островърхи и високи, стърчаха направо от пясъка, като зъби на полузаровено чудовище. Хора нямаше, нито пък птици или растителност. Само грубо очертаните каменни грамади и разбиващите се видимо мощни вълни в тях.

В лекарските кабинети трябва да се слагат картини или снимки с леко, приятно съдържание, помисли си Лора. Нещо в меки цветове, приятни тонове — да успокояват пациентите. Чайлз обаче очевидно има други виждания. Може би са свързани с егото му, или що ли? Да показва творбите си с гордост, както и онова празненство с родените в клиниката му деца може би? Да, май че на първо място при него е егото. Но пък какво лошо има в това, когато един човек е отличен професионалист? Чайлз е помогнал на толкова много семейства и сто на сто се гордее с тези си постижения. Напълно разбираемо е да ги излага на показ. Вероятно се гордее и със снимките си. Макар и те да не са толкова важни и значителни, колкото лекарските му усилия. Е, дребен поклон пред егото, засмя се вътрешно Лора.

Пак се загледа в снимката и внезапно реши, че нещо в нея не е както трябва. Странно... Но какво е онова неуловимо нещо, което я вълнува, а тя не може да го назове с точното му име? Защо има усещането, че фотографията не е наред?

Някой почука леко на вратата. Тя се извърна, решила, че Гейл се завръща с иглите и с информацията за зиготите. Но вместо сестрата в стаята влезе доктор Чайлз.

— Здравейте, Лора — поздрави я той.

— О, доктор Чайлз, добър ден. Не очаквах да ви видя преди следващия понеделник.

— Хм, сестрата докладва, че през последните няколко дни кръвното ви налягане е било над нормата, а днес сте изглеждали особено изморена. Искрах да проверя как се чувствате?

— Благодаря ви за загрижеността. Но се чувствам напълно добре. Преди няколко дни почина моя приятелка. Може би нейната смърт си е казала думата.

— О, съжалявам.

— Вчера бях в Ню Орлиънс за погребението, а днес рано се върнах с влака. Пътуването май ме е поизморило.

— Не е хубаво да пътувате толкова, Лора. Във вашето състояние съвсем не е препоръчително. Настоявам да почивате колкото можете. Естествено, при загуба на близък човек е напълно разбираемо да отидете на погребение, но нищо повече!

— Да, прав сте, доктор Чайлз. Пък и в близко бъдеще не планирам никакво отдалечаване от клиниката.

— Радвам се.

— А във всяко друго отношение се чувствам добре, особено като се имат предвид въпросните обстоятелства. Благодарна съм ви за вниманието, но не е било нужно да се разкарвате специално заради мен.

— Вероятно е така. Но тъй като вече съм тук, нека да ви прегледам набързо.

Постави ѝ апарата за кръвно налягане, измери го, провери ѝ пулса, допря слушалка на корема ѝ и след малко се изправи с доволно изражение:

— Всичко изглежда наред. — Прибра си слушалката и заобиколи масата. — Резултатите от амниоцентезата ще дойдат до няколко дни. Тогава ще научим и пола на плода. Искате ли със съпруга си да го знаете предварително или предпочитате да изчакате раждането?

— Предпочитаме да го научим предварително. Но нека да изчакаме мъжът ми да дойде и тогава да ни кажете — когато сме заедно, нали?

— Да, да, чудесна идея. Така е много по-хубаво.

Докато ѝ помагаше да легне на гинекологическия стол, той между другото попита:

— Близка ли ви беше?

— Прощавайте, не ви разбрах? — учуди се Лора.

— Питам за покойната — отвърна Чайлз, като си поставяше ръкавици. — Дали ви е била много близка?

— Да, човек, когото познавам от много години. Бе първата ми клиентка, когато постъпих на работа в адвокатската кантора. Вие сте се срещали с нея веднъж.

— Така ли? — изненада се лекарят.

— Да, името ѝ бе Джени Хопкинс — писател, журналист. Идва тук през лятото, за да ви интервюира. Бе започнала да пише статия за безплодието при жените.

Чайлз я изгледа внимателно. На Лора ѝ се стори, че той си спомня добре за Джени. Но отговорът му бе:

— Мисля, че не си спомням подобна личност.

— Тя ми разказа за идването си: същия ден сте били много зает и сте ѝ отделили съвсем малко време.

Чайлз кимна:

— Напълно е възможно. С толкова много хора се срещам всеки ден. Ако е било еднократна и кратка среща преди няколко месеца, както ми казвате, вероятно съм я забравил.

После насочи вниманието си към прегледа и двамата замълчаха. Лора лежеше, притихнала, и се чувстваше неразбираемо неловко и некомфортно с лекаря днес. Освен това пак се появи неприятното чувство, че нещо съвсем не е наред.

Обяснението дойде, когато той завърши и я погледна. Тогава Лора разбра. Гледаше го, докато приготвяше инжекциите и изражението на лицето му ѝ каза всичко: бе я излъгал, когато ѝ каза, че не помни Джени.

19

Същата вечер ѝ се обади Шарлот Уилър. Съобщи ѝ, че на следващия ден ще вземе влака от Джорджия за Колиър. Помоли Лора да я посрещне на гарата — нея и бебето. Каза още, че ще останат само за един ден. Лора веднага настоя да преспят при нея.

На следващата сутрин трябваше да бъде в клиниката в десет и половина. Така че щеше да има предостатъчно време да вземе Шарлот и детето ѝ в девет и четиридесет и пет, да ги остави у дома и да отиде в болницата за инжекциите.

Така и стана. Шарлот слезе от влака с бебето в столче за кола. Беше го увила в дебело одеяло, за да го пази от вятъра. Когато зърна приятелката си с рожбата ѝ, Лора се разчувства силно. Някак си още по-силно усети плода, който носеше, и ролята си на бъдеща майка.

Прегърнаха се, а Лора се просълзи:

— Боже, колко се радвам да те видя! Много ми липсваш. Как е бебето? Дай да го видя!

— О, Майкъл расте така бързо — отвърна Шарлот.

Разви одеялото малко, колкото Лора да зърне лицето му.

Момченцето, изглежда, току-що се бе пробудило и погледна Лора с все още мътни от съня сини оченца. Но си остана кротко притихнало в майчините ръце.

— Ама той ми е красавец — усмихна му се Лора.

— Нали! Само ми кажи, виждала ли си по-хубаво момченце, а?

— Наистина не съм виждала.

— Помниш ли колко дребен се роди?

— Помня, помня. А сега колко е пораснал, боже!

Шарлот изгледа детето с любов.

— Само да знаеш колко сме щастливи!

Лора взе пътната чанта на приятелката си и я поведе към колата. Майкъл си остана спокоен, кротък; сякаш не забелязваше движението, шумовете и хората наоколо.

Настаниха се в автомобила. Лора включи отоплението заради малкия. Много скоро купето се изпълни с дъхавото ухание на бебешките пудри. За Лора едва ли съществуваше по-приятна миризма на света.

— Имаш ли нещо против да го нахраня, преди да тръгнем? — попита Шарлот.

— Разбира се, че не.

— Виж, някои хора се сърдят.

— Я, така ли? Че аз съвсем скоро ще правя същото. От какво мога да се обиждам?

Шарлот откопча блузата и настани детето на гърдата си.

— Няма да повярваш какво изпитвам, когато го храня. Невероятно чувство те изпълва цялата. Знаеш, че твоето тяло, твоят организъм му дава живот отново и отново. Всичко, което му е нужно, за да живее и расте, е в теб! А когато усетиш мъничките сладки ръчички или тези чудни оченца да те гледат, изпитваш изключителната радост, че ти си създала нещо много специално!

— А на мен ми остават още четири месеца. Как ли ще изтрая до края?

— О, аз ли не зная как се чувстваш! И аз си мислех, че няма да мога да изчакам тези дълги девет месеца.

— Но при теб дори не се наложи. Не помниш ли?

Шарлот се засмя.

— Извадих късмет. — Обърна очи към бебето. — Защо само не го направихме преди десетина години? И Ричард така мисли.

— Той радва ли се?

— Ама ти шегуваш ли се? Ами как! Само да видиш какъв е сега, никога не съм го виждала такъв преди. Държи се като дете, когато се завърти около нас с Майкъл. — Наведе очи, порозовя леко и добави: — А като останем само двамата, да видиш какво става! Сякаш караме втори меден месец. Толкова близки не сме били от много години. Това бебе е божи дар — нищо по-хубаво не би могло да ни се случи.

— О, и ти, малка развратнице! — пошегува се Лора.

Шарлот се изчерви още повече и се усмихна щастливо.

— А сега какво те води в Колийър? — Лора си бе задавала този въпрос още от предния ден. — Хайде, зарадвай ме, че си дошла заради мен.

— Но аз наистина исках да те видя.

— Ама ти сериозно ли...?

Шарлот разцъфна в още по-широка усмивка.

— Ние смятаме да повторим.

— Чакай сега, какво да повторите?

— Да проверим дали можем да имаме още едно дете.

— О, майтапиш се!

— Не, не те будалкам. Имам насрочен прием при доктор Чайлз тази сутрин в единадесет. Ще го питам дали е възможно.

— Но ти току-що си родила Майкъл!

— Да, и именно той ни даде това прозрение — колко много искаме още едно бебе!

— Но не е ли по-добре да изчакаш малко, преди да се наложи да изтърпиш всичко отново?

— Лора, аз съм вече на четиридесет и една години. Нямам никакво време да чакам. Сега му е времето! Сега или никога. Пък аз си мислех, че ще се зарадваш на нашето решение.

— О, разбира се. Разбира се, че се радвам. Много дори. Но ме изненада. Ако наистина си го решила, то аз само мога да те подкрепя. Значи нямаш нищо против да изкараш още девет месеца тук?

— За още едно дете съм готова на всичко!

— Ох, това е прекрасно. Надявам се доктор Чайлз да ти каже добри неща.

— И аз също. А втория път може да се окаже момиченце, а?

Шарлот погледна към бебето в ръцете си.

— Май засега му стига — и започна леко да го издърпва от гърдите си, но то нададе силен, почти животински писък, от който Лора потръпна цялата. А мъничките пръсти отчаяно сграбиха гърдата на Шарлот.

Тя отново опита да го отдели от себе си, но то изпищя още по-високо. Мъничките нокти се забиха в нежната ѝ кожа, детето просто не я пускаше. Разчекнало уста широко, то оголи венци в някакво подобие на животинска гримаса, така поне се стори на Лора. За частица от секундата очите му се завъртяха, облешиха се, видимо остана само бялото, сякаш дупки зейнаха в лицето му.

Шарлот се изплаши, обхвана я паника. Не знаеше как да постъпи. Реши, че е най-добре да го остави да суче още. Така и

направи, а то мигновено се успокои.

— То добре ли е? — попита Лора.

Шарлот се бе задъхала. Кимна утвърдително, като тежко си поемаше въздух. После се засмя насила и в явен опит да омаловажи случилото се, рече:

— Горкичкото, сигурно много е изгладняло по време на пътуването.

Но Лора отлично виждаше, че приятелката ѝ се разтревожи.

— А ти самата добре ли си?

— Да, да. Всичко е наред. Нищо ми няма.

Цялата случка бе така неочаквана. Дойде изневиделица, необичайно започна, така и свърши. Лора остана като ударена от гръм. Много странно нещо...

А бебето сучеше жадно. Чак сега Лора забеляза бездушното му изражение, което ѝ се видя още по-странно. Изглеждаше, сякаш нищо не се бе случило, а то самото нищо не бе усетило. Тъкмо щеше да попита Шарлот отново дали всичко около детето е нормално, когато забеляза червените ивици на одрасканата ѝ гръд. По едната вече се стичаше тънка капчица кръв.

— Боже мой, Шарлот, тече ти кръв! — обади се Лора.

Приятелката ѝ бързо я изтри с объркана и смутена физиономия.

— Нищо ми няма. Само малка драскотина — рече тя.

— Сигурна ли си? Добре ли се чувстваш?

— О, да. Вече ти казах, нищо особено няма.

Лора поклати глава, все още изненадана от видяното преди миг.

— Но Майкъл те нарани — настоя тя. — Случвало ли се е и преди?

— Виж, Лора, нищо ми няма. Какво толкова е станало? — Шарлот явно се опитваше да замаже постъпката на малкия, но гласът ѝ леко потрепваше, а лицето ѝ се зачерви. Не се чувстваше добре, не ѝ се искаше да продължат разговора. — Няма нищо. Дребна работа. Ама наистина!

Лора замълча. Но не можа да престане да мисли за случката, докато чакаха бебето да се нахрани. Защо се бе държало така? И колко странно бе всичко...

Останаха още десетина минути на гарата, докато Майкъл продължаваше да суче. Изчакаха го да даде признаци, че се е

нахранил, и чак тогава Шарлот се осмели да издърпа гърдата си и да го премести в закрепеното на задната седалка столче.

Докато наблюдаваше това, Лора си спомни думите на Роджър Кинкейд след погребението — за гневните изблици на малката му дъщеря. И се запита дали той не ѝ бе говорил за нещо подобно?

Но мисълта, че поведението на Майкъл е ненормално, не ѝ излизаше от главата.

Пристигнаха в клиниката с няколко минути закъснение за часа на Лора. Гейл се показва на вратата и веднага я отведе в амбулаторията. Лора все още разсъждаваше мислено за сина на Шарлот, когато сестрата подхвърли:

— Между другото, аз вчера проверих за броя на зиготите. Нали помните, че ме попитахте за тях? Е, погледнах във вашата папка. Две са били.

— Така ли?

— Да, две. Е, кой печели?

Лора не можа да разбере въпроса.

— Нали ми казахте, че сте се хванали на бас с мъжа си? — припомни ѝ сестрата. — За това колко са били на брой. И питам — кой печели?

Чак сега Лора се досети за думите си пред Гейл.

— Той печели — измърмори тя, сега вече замислена за новата загадка.

Нали ѝ бяха казали, че е една. Така си знаеше. Нали не можеше да бъде повече от една? И в предишните изследвания с другата лекарка се бе получила само една? Помнеше думите на Чайлз, че бе извадил само една яйцеклетка. Дан знаеше същото.

— Но сигурна ли сте? — попита тя Гейл. — Да няма грешка?

— Със сигурност ви казвам, че грешка няма — твърдо рече сестрата. — Погледнах в картоната във вашата папка. В стаята на доктор Чайлз. Там пише, че той е внесъл две оплодени яйцеклетки.

Когато се прибраха у дома, Лора помогна на Шарлот да се настани. Трябваше да се сменят пелените на бебето, а Шарлот изглеждаше ужасно изморена. Тогава Лора си предложи услугите — тя да го повие. Избърса малкото телце и обилно го напръска с пудра. В този миг очакваше да изпита силни майчински чувства, но бе учудена от себе си: по-скоро усети някаква незаинтересованост, дори отчужденост. Не защото Майкъл не бе неин син, не. Нещо доста по-различно я завладя отвътре. Не си даваше ясна сметка що за чувство би могло да бъде то. Май бе безпокойство, да, нещо подобно. Странно, но факт.

Вгледа се в Майкъл, който лежеше по гръб пред нея, и се опита да анализира емоциите си. Той не помръдна нито веднъж. Лежеше неподвижен и сякаш пет пари не даваше, че тя не е майка му. Всъщност май дори не я забелязваше. Не реагираше, когато тя го докосваше и обръщаше, като че не усещаше ръцете ѝ по тялото и кожата. Просто лежеше на гръб и гледаше в нещо си в тавана. Не мръдна нито с крак, нито с ръка.

Лора започна да се безпокои. Боеше се да го пипа повече. При това ѝ се стори, че тялото му е хладно на допир. По-хладно от нормалното. Наложил си да му разтрие ръцете и краката, за да го стопли, но той отново не реагира. Ако очите му не бяха отворени, би помислила, че е заспал. Дори нещо повече — сякаш телцето в ръцете ѝ бе безжизнено. Да!

Сложи новата пелена и се усети, че го гледа втренчено. Нещо ѝ бе познато в това бебе. И вече привършваше, когато си спомни какво бе то.

В много аспекти Майкъл странно наподобяваше племенницата на Джени — Алиса, и момченцето, което бяха видели на празненството в дома на Чайлз. Не бяха чертите, формата на лицето или на главата, приликата не бе чак дотам физическа... а по-скоро нещо по-неуловимо, вътрешно, но съществено. Виждаше го най-вече в очите

му, или май в онова неосезаемо нещо зад очите. Нещо, което идваше отвътре, вродено.

Погледът му бе празен, движенията — много редки, при това бавни и тромави. Реакциите му към околната среда и хората — съвсем пасивни, бездушни.

С изключение на онзи миг в колата днес, когато той внезапно бе проявил агресивност. Дори и тогава, след като се бе нахранил, пак бе останал безчувствен, поведението му — на същество без чувства, усещане за вина, угризения, без каквато и...

Ама и на мен какви щуротии ми се въртят из главата, внезапно си рече Лора. Глупости някакви! Та той е само бебе, за бога! Какви ти угризения и чувства за вина у дете на тази възраст! Та децата толкова рано все още не разбират кое е криво, кое — право, кое — добро, кое — лошо! Тези неща се развиват по-късно.

Искаше ѝ се да повярва, че на Майкъл му няма нищо. И да почувства същата онази радост и виталност, която бе забелязала у Шарлот, когато тя слезе от влака с бебето. Но не ѝ излизаше от главата, че в това дете има нещо ненормално. А отвътре един глас ѝ шепнеше: дори и да се насилиш да повярваш, че той е съвсем нормално, здраво дете, пак няма да усетиш топлота към него.

Но Майкъл не е мое дете! — повтаряше си Лора. — Затова не изпитвам нищо към него. Тази е причината. Наистина е тя.

Пак насочи очи към малкия и отново разбра, че си мисли абсолютно същото, което си бе мислила, когато зърна Алиса на снимката. И момчето на празника у лекаря. И същата дума още веднъж отекна в съзнанието ѝ: *празнота!* Не можеше да се отърве от натрапчивата идея, че въпросните деца изглеждат като празни и кухи черупки без съдържание.

В този смисъл и трите деца бяха някак си здраво свързани — с едно и също качество. Звучи абсурдно... освен ако и трите новородени не страдат от едно и също заболяване. А какво може да е то? — питаше се Лора вече няколко пъти. И как им влияе? Нямахше отговор на това. Но се досещаше за друго — и то непрекъснато се набиваше в съзнанието ѝ: общото тук бе, че и трите деца са родени в клиниката на Чайлз — център „Нов живот“. И тази истина не ѝ излизаше от главата.

Свърши с повиването и подаде Майкъл на майка му. Шарлот го сложи в кревата за редовния следобеден сън. Лора пък слезе в кухнята

и приготви сандвичи с яйца и салата. После двете седнаха там да обядват и поговорят.

— Е, как ти мина разговорът с доктор Чайлз сутринта? — попита Лора. Чак сега успя да зададе въпроса, който я интересуваше ужасно много.

— Поощри ме. Каза, че е хубава идея човек да иска второ дете.

— Значи смята, че може да помогне да заченеш пак?

— Думите му бяха, че не вижда причина да не успеем. Просто трябвало да се повтори процедурата за изкуствено оплождане. Шансът тя да е успешна е добър. Но ще изчакаме да мине Коледа. После пак ще ми предпише пергонал; ще трябва да видим колко яйцеклетки ще се получат за процедурата.

— Много се радвам за теб. Дай боже всичко да се нареди добре!

— О, Лора, вярвам, че ще стане!

— Като говорим за яйцеклетки, помниш ли колко бяха първия път — с Майкъл?

— Само една. Защо питаш?

— И аз така си мислех за моя случай, но днес сестрата ми каза, че проверила в картоната и се оказало, че били две.

— Е, голяма работа. Какво значение има това?

— Една приятелка пишеше статия за безплодието при жените и за клиниките, където го лекуват. Интересуваше се от тези неща, например за броя на зиготите, използвани от Чайлз. Но не зная защо.

— Че не ти ли каза защо?

— Тя... виждаш ли... тя загина миналата седмица, преди да успее да ми обясни.

— О, ужасно съжалявам, Лора! Сега разбирам защо изглеждаш малко напрегната. Трябваше сама да се досетя, че нещо те мъчи. Извинявай. Мога ли да направя нещо за теб?

— Благодаря, но се чувствам добре. Самият факт, че си тук, ми повишава настроението и ме прави щастлива, Шарлот.

— Бих искала да поостана повече, но родителите на Ричард пристигат чак от Тампа и наистина трябва да се прибирам. Заради тях.

— Е, естествено. Но няма причини да се безпокоиш. Аз съм вече много по-добре.

— Ама сигурна ли си? Защото ми изглеждаш малко измъчена?

— Вероятно си права. Тревожа се доста за смъртта на Джени. Тя катастрофира. Проучваше различни случаи за статията ѝ — все някак си свързани с нашата клиника. Надявах се да разбере много подробности.

Шарлот се надвеси над масата и хвана Лора за ръката.

— Винаги е трудно, когато си отиде близък човек. Разбирам го много добре. Преди две години почина мама. Нужно е малко време да превъзмogneш болката. Но винаги трябва да се гледа напред. А пък ти скоро ще си имаш бебе и тогава ще видиш, че то е единственото, за което ще си мислиш. Повярвай ми, Лора, знам го. Изпитала съм го. Всичко ще се оправи. Ще видиш!

Лора бе благодарна за присъствието на Шарлот. Седяха до късно заедно, говориха си за майчинството, за грижите, за чудните чувства, които се раждат заедно с новороденото. Обмениха информация за всичко, което бяха пропуснали да си кажат, откакто Шарлот се бе прибрала в Джорджия. Бебето се събуждаше и плачеше от време на време, през няколко часа. Шарлот ставаше да го храни, а Лора пак се замисляше върху същия въпрос — какво не е наред при Майкъл? А и при другите две деца?

Сигурно затова не спа добре тази нощ. Тревожеше я състоянието на Майкъл. Колкото повече разсъждаваше за него, толкова повече се убеждаваше, че е налице нещо много, много лошо. Вероятно е болен. Но не разбираше от детски болести, а и не бе сигурна какво да каже на Шарлот.

На следващата сутрин стана рано да приготви закуска. Шарлот и бебето още спяха. Наля мляко в купичка и го изнесе на задния чардак. Котаракът Филикс — или близъкът му, бог само знаеше кой от двамата — я чакаше пред вратата.

— Ще трябва да стоиш навън, докато си тръгнат гостите — рече му кротко Лора. Смяташе, че не е хубаво да има котка близо до малки деца.

Котаракът се приближи и залочи от купата. Лора понечи да се прибере, но внезапно замръзна на място, удивена от онова, което случайно забеляза. Сутрешният въздух бе мразовит, но тя не усещаше студа, втренчила поглед в котката. Напрегнато мислеше, но не само за

животното пред нея. Внезапно бе осъзнала, че има невероятна прилика между котката... и Майкъл! И това направо я зашемети.

Котката никога не реагираше на милувките ѝ. Никога не показваше някаква привързаност или преданост. Вчера, докато сменяше пелените на Майкъл, той бе имал същото поведение. След последните няколко месеца Филипкс бе оставил у Лора впечатлението, че се навърта около къщата само заради храната и подслона. Нищо извън това, най-малко нейното присъствие или приятелство. Лора познаваше Майкъл и поведението му по-отблизо само от един ден, но не можеше да се отърве от мисълта, че има пълно равенство между отношението на котарака към нея и това на бебето към майка му.

Както и котката, Майкъл изглеждаше доста необичайно. Не бе физически дефект, както очебийното отсъствие на уши при Филипкс, но нещо имаше. То бе неуловимо, вероятно вътре в самото дете, частица от характера или природата му. И това нещо бе абсолютно анормално.

След малко Шарлот слезе с бебето. На Лора никак не ѝ се говореше. Мъчителното вътрешно безпокойство не я оставяше на мира. Нахраниха се почти при пълно мълчание, после се отправиха към гарата.

Все пак Лора си даде сметка, че няма да види Шарлот в близко бъдеще. Този аргумент, заедно с някакви угризения, че е длъжна да даде израз на опасенията си, я накара да заговори за бебето.

— Шарлот, аз така и не те попитах какво ти каза доктор Чайлз за Майкъл?

— Че какво да ми казва за него? Не те разбирам.

— Той нали го прегледа след раждането?

— О, да, много пъти. Чайлз е извънредно съвестен лекар. Дори и вчера го прегледа. Каза, че има навика да следи развитието на родените в неговата клиника деца.

— Е, какво мисли за Майкъл?

— Че всичко е напълно нормално.

— Това ли ти каза доктор Чайлз? С точно тези думи ли?

Шарлот, изглежда, се обърка.

— Но, Лора, Майкъл си е съвсем добре. Нищо му няма. Това и аз мога да ти го кажа. Не разбирам накъде клониш?

— Значи доктор Чайлз заяви същото, така ли?

— Ами естествено, че същото. Но аз нямам нужда някой да ми го казва. Нали го виждам сама. Но защо непрекъснато ме подпитваш, Лора? Сякаш смяташ, че Майкъл е зле, или що ли?

Лора се удиви, че Шарлот досега не е усетила необичайното в собствения си син. Не ѝ бе удобно да изтърси направо, че според нея гордостта и радостта на Шарлот са под въпрос, че детето съвсем не е напълно добре, както си мисли майката. Хем бе загрижена за приятелката си, хем се страхуваше да ѝ каже истината в очите. Но все пак трябваше да каже нещо.

— Просто исках да съм сигурна, че всичко си е наред при него — рече неловко. — След онова вчера в колата, нали разбираш...

— Чакай сега? Какво вчера в колата?

— Не помниш ли? Когато се опита да спреш сученето.

— Ааа... това ли? — Шарлот нехайно махна с ръка. — То не е нищо. То се дължеше на дългото пътуване и защото го събудих много рано сутринта. Беше малко кисел, нищо повече.

Лора бавно кимна с глава.

— А иначе Майкъл си е съвсем добре. Напълно нормално, здраво бебе.

— Много се радвам да го чуя. Наистина се радвам — измърмори Лора.

Тя шофираше внимателно през улиците към гарата и хвърляше чести погледи назад, към бебето в столчето. А Шарлот му правеше мили гримаси, влюбено му гукаше, докосваше малките пръсти, потриваше нослето му, напълно обсебена от сина си.

Но Лора продължаваше да смята, че бебето остава напълно безразлично към майка си. То сякаш не я забелязваше, камо ли да отвръща на любовта ѝ. А бе хубаво дете — не можеше да се отрече този факт. Също като красива играчка. Като кукличка. Истинско удоволствие е да ѝ се любиш, но можеш ли да изпитваш дълбоки чувства към нея? — питаше се Лора пак и пак.

Същевременно мислите ѝ се връщаха към момченцето от празненството в дома на Чайлз и онзи следобед в апартамента на Джени, където бе видяла снимката на племенницата ѝ Алиса. И тогава ѝ хрумна доста тревожна теория. Изглежда, напълно подсъзнателно и в двата случая бе изпитала едно и също чувство, помислила едно и също

нещо — колко отблъскващи са тези деца! И наистина, те си бяха именно отблъскващи, но по един доста неразбираем начин.

И изведнъж цялата се разтрепери. Защото в главата ѝ се завъртя ужасяваща мисъл. И моето бебе ли ще бъде такова?

Сега разбира, че тази мисъл не е нова за нея. Тя несъзнателно или подсъзнателно се е опитвала да я потисне. Дали от вчера, дали от по-рано, може би от момента, когато бе зърнала снимката с Алиса, възможно дори и от онзи миг в градината на доктор Чайлз? А сега в съзнанието ѝ изплува грозната идея, че може да роди дете, което няма да е в състояние да обича. И пак по цялото ѝ тяло полазиха тръпки на страх. Ето тази подсъзнателна мисъл я бе отблъсквала досега и от бебето на Шарлот, и от другите две деца. Опасяваше се, че и нейното бебе ще бъде такова... бездушно същество.

— Шарлот...? — обади се тихо Лора.

Приятелката ѝ извърна усмихнато и щастливо лице към нея и я погледна въпросително. Лора не знаеше в какви думи да облече мисълта си, но чувстваше, че е длъжна да опита. Трябваше да го направи.

— Искам да ти кажа нещо, но те моля да не го приемаш погрешно, нали?

— Какво да приема погрешно? Какво ти става, Лора?

Лора пак се поколеба, търсеше подходящите думи. Накрая издума:

— Помниш ли празненството, на което ходихме миналото лято? В дома на доктор Чайлз?

— Рождения ден ли? Да, помня го.

— А помниш ли онова бебе, първото — на една годинка?

— Смътно. Защо питаш?

— Забеляза ли нещо, когато го гледахме?

Шарлот сви рамене.

— Какво да съм забелязала?

— И аз не зная със сигурност какво... — Лора се поколеба, после добави: — Стори ми се, че беше доста апатично. Ти не остана ли с подобно впечатление?

— Апатично ли каза?

— Ами, нещо почти... — Лора си пое дъх и събрала достатъчно смелост, изтърси направо: — Ами почти анормално. Нали разбираш

какво искам да кажа?

— Не разбирам. В какъв смисъл аномално?

— Виждаш ли, безжизнено... не остана ли с такова впечатление?

Шарлот поклати глава отрицателно.

— Да ти кажа честно, не си го спомням чак толкова добре. Защо ме питаш?

— Защото ми се струва, че нормалните бебета са много жизнени, пълни с живот и движение, весели. А онова дете бе точно обратното. Нищо ли не помниш?

Шарлот се замисли, сви рамене.

— Наистина не помня, Лора. Беше толкова отдавна. Пък там имаше няколко бебета, не едно.

Лора въздъхна и пак опита да подбере думите си много внимателно.

— Забелязала съм, че други родени в нашата клиника бебета са... или изглеждат... такива... не зная как да го нарека. Нека да кажем... студени, нечувствителни.

— Студени ли?

Боже мой! Нещата се усложняваха повече, отколкото Лора бе очаквала. Но веднъж започнала, трябваше да продължи и да изрази онова, което чувстваше, достатъчно ясно. Може би предпазливо, но ясно.

— Искам да кажа, че те са лишени от нормалните емоции, не откликват на нежност с нежност или любов, нещо такова... — рече тя. — Реагират само когато са ядосани, разгневени. И тогава стават... агресивни. Нещо подобно. Не зная дали помниш, но жената — майката на онова момченце на рождения ден — разказа как то нападнало друго по-голямо момченце в лекарския кабинет. Не помниш ли? Пък говорих и с друго семейство — сестрата и зетя на моята покойна приятелка. Тяхното момиченце се държи абсолютно по същия начин. Бащата каза, че най-често детето е много кротко, после изведнъж като че ли нещо в него се отприщва и то става агресивно. Може да звучи нелепо, но на мен лично ми се струва, че нещо около тези деца е ненормално.

Шарлот изгледа Лора и не каза нищо. Изражението ѝ обаче се промени. От объркано до сериозно, а после на лицето ѝ се изписа явно подозрение. Мълчанието в колата натеза, стана почти непоносимо.

Лора забеляза, че Шарлот се наклони към сина си и обви ръка около него, сякаш да го защити от невидима опасност. След малко проговори.

— Какво искаш да кажеш, Лора? — обади се тя, сякаш се оправдаваше. Или обвиняваше? — Какво *точно* имаш предвид?

Явната промяна в поведението на Шарлот още повече обърка и затрудни Лора. Тя не бе искала да я обиди. Напротив. Но как да постъпи? Как да изрази мислите си внимателно, пък и точно? Най-добре да не бе започвала. Но сега връщане назад вече нямаше. Бе длъжна да обясни и намерението, и мислите си. Боже, дано Шарлот да разбере!

— Нали ти казах за приятелката ми, която почина — започна Лора.

— Да, така беше.

— Нейната сестра и зет също се бяха обърнали за помощ към тукашната клиника. Тук им се родило момиченце, за което ти споменах. Но май не ти съобщих, че приятелката ми пишеше статия за клиниките, където лекуват женското безплодие.

— Напротив, спомена нещо такова. Е, и?

— Тя е ходила до Ванкувър, в Канада, за да провери фактите около жена, която пък е била пациентка на доктор Чайлз. Не зная какво е открила, но беше много изплашена, каквото и да е било то. Имаше връзка с броя на зиготите при оплождането, с някой или някоя си на име Нифейр и място в Монтгомъри на име „Удридж“. В крайна сметка не зная какво точно означават всички тези неща и как се връзват в една обща ситуация, но когато отидох у тях и потърсих бележките ѝ, включително и в компютъра, нищо не намерих. Нямаше дискети, нямаше записки, всичко на твърдия диск бе изтрито.

— Но защо ми разказваш всичките тези неща? — почти извика Шарлот и гневът в гласа ѝ вече бе очевиден.

— Опитвам се да ти обясня защо...

— Виж какво, изобщо пет пари не давам нито за Ванкувър, нито за който и да е там, или пък за статията на твоята приятелка! Мен ме интересува само детето ми. Само то! А ти се опитваш да ми пробутваш разни гадости, че то не е добре, нали така?

— Не съм казвала такова нещо.

— Не със същите думи, но се опитваш да подскажеш именно това, нали!

Тук Лора направо млъкна. А Шарлот, колкото и разгневена да бе, усети, че жената на волана наистина честно се опасява за сина ѝ. Че с него нещо не е съвсем наред.

— Чакай малко, само защото той бе кисел, когато спрях да го храня ли? Затова ли така мислиш? — бързо заговори Шарлот, гневът ясно отстъпваше място на видимо отчаяние.

— Не е само това, Шарлот — кротко рече Лора.

— Но ти нямаш право да обвиняваш Майкъл в нищо! С какво той е по-различен от всяко друго нормално, здраво бебе?

— Ще можеш ли да ме изслушаш по-спокойно за минутка?

— Не! — Шарлот с мъка удържахше сълзите си. — Изобщо няма да те слушам повече! Нали чух какво ми каза лекарят. Моят лекар! Той знае! Каза ми, че Майкъл си е съвсем добре. И неговите думи ми стигат!

— Шарлот, моля те...

— Изобщо не знаех, че си била такава, Лора. Също като Дейна Ерн, все някакви неприятности да създаде... Не очаквах, че и ти си като нея!

— Но моята цел не е да създавам неприятности, разбери, моля те! Нито на тебе, нито на който и да е друг.

— Ами какво тогава правиш, да те питам? Говориш ги едни такива — всички били ненормални. Това е много ужасно нещо! И ти да го кажеш по този начин!

— Аз нямах точно това предвид.

— А какво тогава?

Лора въздъхна, объркана, затруднена.

— Знам ли и аз какво точно... Не съм сигурна.

— Ако не си сигурна, няма да говориш.

— Опитвах се само да разбера има ли нещо нередно около раждането на бебетата в тази клиника. Това е всичко.

— С моя Майкъл няма нищо нередно!

Лора реши да изчака малко. Може би Шарлот ще се успокои. Но последната се извърна и се загледа навън през прозореца. Определено избягваше да погледне към нея.

— Шарлот... — повика я след известно време Лора.

Приятелката ѝ продължи да мълчи упорито, без да обърне глава.

— Много съжалявам, Шарлот. Наистина не съм искала да те засегна. Честна дума.

Шарлот помръдна леко и изведнъж заприказва бързо, но пак без да гледа Лора в очите:

— Ако доктор Чайлз казва, че бебетата са добре, а и родителите мислят същото, защо ти, Лора, не можеш да приемеш, че това е истината? Ти дори не си ги наблюдавала за повече от кратко време. За бога, ти беше при Майкъл само за няколко часа, от които половината време той спеше. Кой ти дава правото, пък и опита, да ти кажа аз, да съдиш дали той е здрав и нормален или не? Боже мой, Лора...

Шарлот замълча, защото в същия миг от очите ѝ рукнаха сълзи. Извади кърпичка и започна да ги бърше, като въздъхна едва чуто. След минута погледна Лора в лицето. Гневът ѝ се бе изпарил напълно и сега изглеждаше изморена, имаше уплашено, дори умолително изражение.

— Ама, Лора, достатъчно е само да погледнеш лицето на Майкъл, за да видиш, че той си е свършено здраво момченце. Грещиш, каквото и да си мислиш. Нищо нередно няма с родените тук деца. И това важи и за Майкъл.

В този миг Шарлот изглеждаше удивително крехка и слаба. Лора разбра, че всякакви разговори са излишни. Приятелката ѝ никога няма да приеме аргументите ѝ, пък ако Лора започне да настоява, току-виж, докарала я до нервна криза.

— Съжалявам — повтори Лора. — Съвсем нямах намерение да те обиждам. И не съм искала да кажа, че има нещо криво с твоя син. Извинявай, ако много те е заболяло. Искрено съжалявам.

Сега Шарлот кимна с глава. Трябваше ѝ още минутка да се успокои съвсем. После погледна Лора и заговори с мъчителен шепот:

— Жените идват тук и раждат. Нали? Преди това не са могли. Какво лошо има? А, Лора? Това е божа благословия. И не може да бъде нищо друго, освен добра.

Посещението на Шарлот само засили опасенията и подозренията на Лора. Въпросите ѝ пак бяха без отговори, до един. И тази сутрин, все така потисната, седеше в амбулаторията и чакаше да ѝ сложат поредните инжекции. Разсеяно гледаше направената от Чайлз снимка на скалистото крайбрежие и се опитваше да си даде сметка какво всъщност се бе случило вчера. На връщане от гарата бе продължила да си блъска главата над визитата на Джени в Канада. Все едно и също я мъчеше: какво бе научила Джени там? И какво общо имаше то с новородените в клиниката на Чайлз?

Бе твърдо решена да намери нужните отговори. Прибра се у дома на обед и седна на бюрото. Котката лениво лежеше на прозоречния перваз и гледаше към нея без особен интерес. Лора вдигна слушалката и набра Ванкувър — телефонни услуги. Помоли да ѝ дадат номера на Ерин Аршембо.

— Този пост е прекъснат — каза ѝ операторката.

— Имате ли други абонати със същото фамилно име — веднага попита Лора.

— Имаме Дийн и Хелън Аршембо.

Лора реши, че има възможност те да са роднини на съпруга на Ерин. Затова поиска техния номер и веднага го набра. Чу сигнала отсреща и се обърка. Не знаеше какво да каже.

Обади се женски глас:

— Да, моля?

— Прощавайте, с госпожа Аршембо ли говоря?

— Да.

— Вижте, вие не ме познавате. Името ми е Лора Филдинг. Обаждам се от Алабама. Бих искала да ви задам няколко въпроса относно Ерин.

Мълчание.

— Госпожо Аршембо?

— Да, тук съм.

Гласът на непознатата жена натежа, в него звучеше съмнение, предпазливост. Лора вече бе почти сигурна, че тя е роднина на Ерин. Стори ѝ се още, че гласът е на по-възрастен човек, вероятно отсреща бе нейната свекърва. Дали двете са били близки? И дали изминалите четири месеца от смъртния случай са достатъчни да може тя да говори спокойно, без задръжки, тъга или нещо друго?

— Роднини сте с Ерин, нали? — осмели се Лора.

Жената се поколеба, после запита:

— И вие ли сте журналистка?

— Не. Не съм.

От репликата можеше да се направи поне предположение, че Джени е разговаряла с тази жена. Лора се обнадежди. Все пак вървеше в правилната посока — да научи онова, което бе разбрала Джени. И още — защо бе така уплашена.

— Не съм журналистка, госпожо Аршембо. Познавах Ерин.

Какво пък, не е лъжа, рече си Лора.

— Познавали сте я, така ли? — Гласът на жената бе все така предпазлив.

— Да. Запознахме се тук, в Алабама. Вие сте роднини, нали?

— Тя ми бе снаха — рече гласът. — Какво име ми казахте?

— Лора Филдинг.

— Госпожице Филдинг, съжалявам, но трябва да ви съобщя тъжна вест — Ерин загина преди няколко месеца.

— Научих за това и искам да ви поднеса моите съболезнования.

Жената пак се поколеба.

— Благодаря ви. Хм, след като знаете за катастрофата, с каква цел се обаждате?

— Надявам се да ми отговорите на няколко въпроса.

— Какви по-точно?

— Ще ви отнема съвсем малко време: отговорите са извънредно важни за мен самата — бързо рече Лора. — Преди известно време Ерин се е обръщала към специалист по безплодието. Интересувам се какво знаете в тази връзка? Името на лекаря е Чайлз, Норман Чайлз.

— Това е онзи човек — от клиниката, нали?

— Клиника ли казахте? Вероятно имате предвид център „Нов живот“? Да, същия лекар имам предвид.

— Не, не се казваше така. Името бе нещо като репродуктивен център „Нероус Пойнт“ или нещо подобно. За онзи в Барнаби ли говорите?

— О, не. Говоря за една клиника тук, в Алабама. — Изведнъж й хрумна, че Ерин може да е била пациентка на Чайлз преди време — в друга клиника, на друго място, преди той да дойде в Колийър. — А възможно да е било и в Маями, Флорида.

— Ерин и Елиът никога не са били в САЩ, за да правят консултация с експерт по безплодието. Защо да ходят чак до Алабама или Флорида? Не, в никакъв случай.

— Да не би да бъркате?

— О, не. Сигурна съм в този факт. Били са във Вашингтон и Айдахо, но не за лекарски прегледи. Зная, че не са ходили на лекар в толкова отдалечени места като Алабама и Флорида. Не, Ерин отиде за един-единствен път в Алабама и тогава катастрофира. При това дори не зная защо е ходила там. Не ми каза. Всъщност не съобщи на никой. Тя не бе на себе си, откакто...

Жената не завърши изречението. Лора почака малко с надеждата тя да продължи, но отсреща се възцари мълчание.

— Госпожо Аршембо? — не издържа след минута Лора.

— Трябва да затварям — каза гласът отсреща. Сега леко трепереше. — Имам работа, налага се да тръгвам.

— Моля ви, ще попитам само още едно нещо — споменахте журналистка. Говорихте ли преди няколко седмици с жена на име Джени Хопкинс?

Гласът не отговори.

— За мен това е извънредно важно — рече Лора отчаяно. — Моля ви, кажете ми за какво говорихте с нея?

— Ето! Знаех си аз, че и вие сте журналистка! — Тонът бе гневен и на път да се разгневи още повече.

— Не съм, честно не съм!

— Сега ме слушайте внимателно — изведнъж заговори жената отсреща. Вече шепнеше дрезгаво, а в гласа определено се бяха появили и оправдателни нотки. — Моят син не е убивал Тайлър, разбирате ли? Чувате ли ме? Не го е убил той! Не ме интересува какво говорят разни типове. Той го обичаше това момче, чувате ли ме! Няма начин той да го е убил!

Жената се задави от силните емоции и гласът ѝ захърка. И когато заговори отново, тонът бе абсолютно примирителен:

— Елиът не е убил момчето. Това е истината, няма нищо друго. Напишете го във вашия материал!

И връзката прекъсна.

Лора остана на бюрото, дълбоко замислена. Забравената в ръката ѝ слушалка записука с обичайния тон на отворена линия. Втренчи очи в прозореца — навън, нейде в далечината. Категоричните твърдения за убийството на някакво момче я бяха потресли. За какво убийство пък сега става дума? Не можеше да престане да мисли за смъртта на Джени. И пак си заблъска главата: възможно ли е нейната смърт да не е случайна?

Преповтори наум подробностите от разговора със свекървата на Ерин Аршембо. Нищо не разбираше, нищо не ставаше по-ясно. Напротив. Но пък бе попаднала по следите на Джени. Вече имаше някаква надежда да се добере до причините за голямата ѝ уплаха.

Да не е била свързана с убийството на въпросното момче? Да, но това не обяснява интереса на Джени към зиготите или Монтгомъри, или някой на име Нифейр. Е, все пак има нещо, за което тепърва да се хване.

Реши да се обади в своята кантора в Ню Орлиънс. Попита секретарката дали се поддържат контакти със сходни фирми в района на Ванкувър.

— Не във Ванкувър, но доста често използваме за посредник фирма в Сиатъл. Тя отговаря за делата ни в Канада.

— О, чудесно. Дай ми нейния телефон, за да се обадя там.

Попадна на юристка на име Катърин Маккей. Обмениха обичайните любезности, после Лора премина към въпроса:

— Обаждам се с молба да проверите нещо, ако, разбира се, можете. А сметката за извършената услуга ще изпратите лично на мен, не на моята фирма.

— За какво става дума?

— Искам да направите справка за няколко души. Те са семейство, предполагам. Фамилията е Аршембо. Малките имена са съответно: Ерин, Елиът и Тайлър. От Ванкувър са.

— Имате ли някакъв адрес, откъдето да започнем?

— Не, за съжаление. Но това пък едва ли би помогнало, защото те всичките са покойници. Ерин почина в края на лятото. Елиът и Тайлър — изглежда, няколко месеца преди нея. Необходими са ми обстоятелствата, при които са починали Елиът и Тайлър.

— Ние използваме услугите на частен детектив от този район вече няколко пъти — обясни Катърин. — Доволни сме от работата му. Предполагам, че и с вашата поръчка ще се справи добре. За кога ви е нужна справка?

— О, за вчера.

Катърин се засмя на старата шега.

— Естествено, как не се сетих. Защо ли питам и аз.

— Наистина ми е много спешно — рече Лора искрено.

— Може ли да попитам за какво става дума?

— И аз още не съм съвсем сигурна. Надявам се, че ще разбере от справка.

— Добре. Ще видя какво мога да направя.

Затвори и огледа документите по бюрото. Къде ли бе телефонният номер на „Удридж“? Искаше пак да търси причините за посещението на Джени в Монтгомъри. Смяташе, че е добре да започне от онзи дом. Намери листа, на който бе записала номера навремето и го набра. Отговори мъжки глас.

— „Удридж“ тук.

— Бихте ли ме упътили как да стигна до вас, моля? — рече Лора.

Отпред стоеше голям надпис: „Дом «Удридж» — достоен живот с нашата помощ“. Сградата бе на около 60 метра от пътя, частично скрита зад красиви борови дървета. Много повече приличаше на частна къща, отколкото на някакъв вид приют. Около постройката се ширеха големи зелени площи и градини, леко потъмнели на цвят от зимния мраз, сред група дървета бяха поставени удобни пейки, имаше басейнчета и къщички за птици, а по средата — голям фонтан.

Лора мина по широка алея и спря пред сградата. Там бяха паркирани около десетина коли. Часът бе пет и четвърт и вече се смрачаваше. Усети вятъра, когато излезе от колата. Поколеба се за миг, преди да влезе. Не знаеше какво точно да пита, как да постъпи. Какво можеше да открие в този дом? Не бе сигурна, но пък бе минала доста път, затова нямаше намерение да се връща, без да си опита късмета. Все пак нещо бе накарало Джени да дойде тук.

Влезе в малкото фоайе и веднага усети тежката миризма на силни дезинфекционни средства. От скрити в тавана говорители долиташе тиха музика. Жена на средна възраст седеше на канапе, поставено отляво, и говореше с момиче, явно страдащо от синдрома на Даун. И двете погледнаха към Лора и ѝ се усмихнаха.

Мина санитарка в бяла престилка с количка, върху която бе натрупано замърсено бельо, чаршафи, кърпи. Тя се скри в един от трите коридора, които започваха от фоайето. В дъното му се намираще рецепцията, а зад нея имаше стая, очевидно нечий офис, с отворена в момента врата. На гишето нямаше никой, но в офиса Лора забеляза мъжка фигура. Човекът говореше с възрастна двойка. Когато приближи, тя долови и гласа му. Убеждаваше хората, че някоя си Бет ще се чувства отлично тук. Той забеляза Лора и ѝ хвърли бърз поглед. Направи и жест, който искаше да каже, че ще ѝ обърне внимание след малко.

Лора застана пред гишето и почти веднага забеляза поставената на перваза дебела тетрадка. До нея бе залепен надпис: „Моля, всички

посетители да се записват тук!“. Спомни си, че при предишното си обаждане, човекът, който отговори, бе търсил името на Джени в тетрадка за гости. И не го бе намерил. Сега Лора разбираше защо. Тя се бе обаждала в четвъртък, а Джени бе загинала в сряда вечерта.

Но фактически за какво самата тя бе дошла тук? Зададе си този въпрос, като предварително знаеше, че отговор няма. Толкова път, а с кого да говори в този приют? Няма и представа какво би могла да открие. Поне Джени да бе имала възможност да се отбие тук преди катастрофата... Тогава Лора най-малкото би разбрала с кого...

Чакай, чакай... Внезапно ѝ хрумна, че може би пък Джени е успяла да мине оттук. Пристигнала е в Монтгомъри в сряда следобед. Едва ли е стояла бездейно в хотелската си стая. Джени не бе такъв човек — тя непременно би излязла да свърши нещо. Не можеше да стои без работа. Може да е била тук в сряда привечер? Но дали?

Погледна към мъжа. Той още разговаряше с възрастните хора. Обърна очи към тетрадката, отвори я на страницата, маркирана СРЯДА, 13 НОЕМВРИ. Прокара пръст по хартията, а очите ѝ пробягаха по записаните имена. Някъде почти на дъното на страницата с трепет разпозна подписа на приятелката си.

Задъха се от възлнение. И се разтрепери при мисълта, че Джени наистина е била тук!

До името ѝ бе записано и времето на посещениято: седем часа и четиридесет минути. Съвсем малко преди катастрофата. Значи Джени бе умряла почти веднага след това, досети се Лора и по гърба ѝ пробягаха хладни вълни.

Вгледа се в името от другата страна на страницата — лицето, което Джени бе посетила. Написано с ясният ѝ и четлив почерк, то изпъкваше сред другите драскулки по листа: ДЖЕРЕМИ НИФЕЙР.

— Добър вечер, госпожо.

Лора вдигна очи. От другата страна на гишето я гледаше човекът от офиса.

— С какво мога да ви бъда полезен? Името ми е господин Соренсън, помощник-администратор съм.

— Хм, да... — Лора затвори тетрадката. — Бих искала да посетя Джереми Нифейр. В коя стая е той?

— Стая номер 118. Ето, трябва да минете по онзи коридор. Последната стая отляво.

— Благодаря ви.

— Сигурно вече сте си попълнили името в тетрадката? — попита Соренсън и я отвори. Като не намери данните на съответната дата, повтори: — Ето тук, ако обичате. И да се подпишете.

Лора взе предложената ѝ писалка с надеждата, че Соренсън няма да забележи треперещата ѝ ръка. Поколеба се. Дали да напише собственото си име? Усети, че Соренсън я наблюдава и не може да не забележи колебанията ѝ. Вероятно ще се усъмни в нея. Накрая почти надраска първото, което ѝ хрумна: Ерин Аршембо.

Соренсън придърпа тетрадката и прочете написаното.

— Роднина ли сте на Нифейр, госпожо Аршембо?

— Близка приятелка съм на семейството.

— Не помня да съм ви виждал преди.

Лора бързо навря ръце в джобовете на палтото да не би той да забележи, че треперят. Пое дъх и заговори с надежда, че неспокойствието ѝ не си личи:

— Живея доста далеч. Сега съм в града на кратко посещение и имам възможността да се отбия.

Соренсън я изгледа внимателно, а по лицето му се изписа загриженост. Лора реши, че той е усетил лъжата ѝ. Но с какво се бе издала? Обхвана я страх, познатите ледени тръпки пробягаха по гърба ѝ. Тя му обърна гръб, за да не гледа лицето ѝ, и закрачи в указаната преди малко посока.

— Може би трябва да ви придружа — бързо рече Соренсън и излезе иззад гишетото. Погледна към двойката в офиса и им каза: — Моля ви, изчакайте ме за малко. Разгледайте онези брошури — ето там. Веднага се връщам.

После се обърна към Лора.

— Елате, ще ви отведе до стаята на Джереми.

— Едва ли е необходимо — издума Лора. — Сигурна съм, че мога да се оправя и сама.

— Няма значение. Струва ми се, че трябва да дойда с вас.

— Но какво има? Нещо не е наред ли? — изведнъж остро попита тя, като се надяваше, че той ще се стресне от тона ѝ.

Администраторът я изгледа и не отговори веднага. Помисли и след малко рече:

— От колко време не сте го виждали?

Хайде сега. Какво да му отговори? Откога ли този Нифейр е тук? Нуждаеше се от неясен отговор. Колкото по-неопределен, толкова по-добре.

— Минало е известно време от последното ми идване — изтърси тя. — Защо питате?

— Хм, виждате ли, понякога нещата изглеждат доста... — Соренсън грижливо подбра следващата си дума: — ... доста обезсърчителни.

Лора определено не разбра какво искаше да каже.

— Затова си мисля, че ще е по-удобно за самата вас да влезем заедно — заяви той.

Лора не искаше той да я придружава, но пък предупреждението в думите му бе повече от ясно. А безпокойството ѝ се увеличи още повече. Какво ли я очакваше в стаята на Нифейр?

— Щом смятате, че е необходимо — примири се тя.

— Наистина ми се струва, че е така.

Крилото, в което се озоваха, имаше по шест стаи от двете страни на коридора. Повечето от вратите бяха отворени, но светеше само в една. Лора погледна в нея, докато минаваха, но забеляза само санитар, който оправяше леглото. Обитателят на стаята не се виждаше.

Соренсън я отведе до последната врата отляво. Единствената светлина вътре идваше от телевизионния екран. Звукът бе намален почти до крайност, в стаята бе тихо. Още отвън се усещаше специфичната остра миризма на изпражнения и урина, смесени с тази на дезинфектант, който явно не можеше да маскира вонята.

Соренсън влезе пръв. Лора се поколеба. Ами като я види Джереми Нифейр, вероятно веднага ще каже, че тя му е непозната и няма работа тук. Дали да си тръгне веднага? Бе дошла, за да открие с кого се е срещала Джени, и вече знаеше отговора. Може би е най-добре незабавно да се махне, за да не си навлече неприятности.

В същото време си каза, че все още не е научила достатъчно факти. Каква е тази институция тук? Кой е Нифейр? Нали затова е идвала Джени. А Лора също не знаеше и *защо*? И как всичко това се връзва с Ерин Аршембо и зиготите, с причините за страха на Джени. Трябваше да намери отговорите на всички тези неизвестни, съответно и да рискува. Налагаше се. Трябваше да влезе в стаята и да види онова, което явно бе видяла и Джени.

Събра волята си и си каза, че е готова, мобилизирана. Погледна към прозореца в дъното на коридора: нощта бавно падаше. Мракът обаче не ѝ донесе упование. Пък и, изглежда, ставаше все по-студено. Отърси се от тръпките, пое дълбоко дъх и влезе в стая 118.

— Той е заспал — рече Соренсън с нормален глас.

— Не го събуждайте — прошепна Лора. Съвсем не ѝ се искаше гласовете им да разбудят Нифейр и той да каже, че не я познава.

— Няма нужда да шепнете — изгледа я Соренсън и тръгна към телевизора, като остави Лора до вратата. — Няма да ни чуе. Сега е напълно глух. Затова и звукът на апарата е изключен.

Лора се запита дали би трябвало да знае за глухотата му? Нали се бе представила за стар семеен приятел. Може би този гаф вече я бе издал? Но Соренсън не даваше признаци за подобно нещо и тревогата ѝ намаля. Все пак трябва да внимава какво говори от сега нататък.

Напрегна очи в полумрака. Обзавеждането ѝ се стори приятно, удобно. В единия ъгъл стоеше голям фотьойл в светли, приветливи тонове. Близко до прозореца имаше шкаф за дрехи от вишнево дърво. По стените висяха плакати на бейзболни играчи. Само леглото напомняше, че тук е медицинска институция. В основата му се виждаше сложна хидравлична система с мотори за вдигане, накланяне и сваляне под определени ъгли и други операции. Отстрани на дюшека имаше алуминиеви перила. И двете бяха вдигнати и заключени в това положение.

— Вече и не вижда добре — обади се пак Соренсън. — Но обича да гледа телевизия. Не съм сигурен какво разбира, но картината видимо го успокоява, затова оставяме апарата да работи, когато е буден.

Лора кимаше с глава. Насочи цялото си внимание към фигурата в леглото, осветена от синкавата струя светлина на телевизионния екран. Но преди да успее да огледа Джереми Нифейр както трябва, администраторът изключи телевизора. Все пак миг преди стаята да потъне в дълбок мрак, тя видя, че Нифейр е дете...

Соренсън се запъти към кревата и се надвеси над заспалото момче. Въздъхна тихо и поклати глава с разбиране и симпатия. После махна с ръка на Лора да се доближи. Тя неохотно тръгна натам с очи, впити в неясната фигура, която с приближаването ѝ постепенно изпъкваше по-релефно.

Дори и при напълно оскъдната светлина отблизо Лора забеляза, че чертите на момчешкото лице бяха напълно необичайни. Горната костна част на носа бе хлътнала. Затова очите, видимо по-големи от нормалните за възрастта, изглеждаха още по-големи. Устата му бе отворена и езикът, също явно много голям, висеше навън. Зъбите бяха значително раздалечени един от друг и това придаваше на лицето абсолютно сюрреалистичен вид. Вратът бе много къс и изглеждаше, че главата започва направо от раменете. Останалата част от тялото бе скрита под одеялото, но дори и под завивките личеше, че то е ужасно деформирано.

Видът на това недъгаво момче предизвика у Лора световъртеж. Изведнъж у него тя видя собственото си бъдещо дете. Усети, че цялата трепери. Болезнено разбираше, че е напълно възможно и нейното бебе да се роди същото. След толкова надежди, мечти и жертви да бъде такъв... изрод? Мисълта и особено думата я ужасиха. Затвори очи и заклати глава, сякаш да прогони гледката и мислите си. Не, нейното дете ще бъде съвършено!

Но реалността бе тук. Бягство от нея нямаше и тя отвори очи. Сега забеляза нещо познато. С привикнали почти с мрака очи вече виждаше по-добре. Сигурна бе, че не го е виждала преди, но това лице ѝ напомняше за нещо. Не бе сигурна защо чувства всичко това, а и с усилие на волята задържахше погледа си в леглото. Трябваше да го огледа, за да анализира познатото, да напрегне паметта си, но разкривеното тяло наистина я плашеше. И извърна глава.

Соренсън забеляза безпокойството ѝ.

— Предполагам ви се струва, че състоянието му се е влошило след предишното ви посещение?

Лора успя да кимне, но не и да проговори. Сега долови и неравното дишане на момчето.

— Като се имат предвид множество фактори, всъщност той е дори по-добре от предвижданията ни — обади се пак Соренсън.

Думите му прозвучаха в драстично противоречие със собственото ѝ виждане за състоянието на това дете. Че може ли човек да си представи някой да бъде по-зле от него?

— Значи според вас Джереми се подобрява? — попита тя с недоверие.

— Определено. Страдащите от този синдром деца обикновено умират, преди да са навършили пет години. Ранно влошаване и спиране на сърдечната дейност плюс пневмония. Това са симптомите на синдрома на Хърлър. А Джереми е вече на шест години и в резултат на лечението сърцето му е значително по-добре.

— Лечение ли казахте? — сепна се Лора.

— Правят му се процедури — специални. Вече четири пъти, доколкото помня, през последните 15 месеца. И всяка от тях видимо помага. Баща му ми каза, че след около две седмици е планирана още една. И всички се надяваме, че той ще става все по-добре.

— Не ви разбирам. Казахте, че повечето деца, които страдат от тази болест, умират много рано. Процедурите не им ли помагат?

— Тези при Джереми са експериментални. Не ми е известно дали се правят на други пациенти. Но пък Джереми е в особено положение.

— Така ли?

— Е, нали разбирате, заради баща си.

— О, да, да, сега ви разбирам — побърза да каже Лора, уплашена Соренсън да не схване, че тя не знае нищо за момчето, нито за баща му, още повече пък за *особеното* му положение. Защо ли Джереми е единственото дете, на което се правят процедури. И какви — тази дума бе толкова обща? Ако по този начин може да се помогне и на други болни деца, защо на тях да не се правят?

А повече от всичко искаше да разбере защо Джени се бе интересувала толкова много именно от това дете. Синдромът на Хърлър? Що за заболяване е то? Джени не би трябвало да пише за него — темата ѝ бе друга.

— О, аз май трябва да ви оставя за няколко минути насаме с момчето — изведнъж се досети Соренсън.

На Лора хич не ѝ се искаше да остава сама тук. Ами ако Джереми се събуди? И поиска нещо? Не бе сигурна дали ще успее да се справи с подобна ситуация. Но пък ще успее да огледа тук — за две-три минути — най-добре в отсъствието на този наблюдателен мъж. Може да намери отговор на някои от въпросите, които я мъчеха.

Соренсън излезе, като остави вратата отворена. Лора се заслуша в шума на отдалечаващите се стъпки. След малко те съвсем заглъхнаха

и тя бе сигурна, че е напълно сама с момчето. Погледна пак към него. То спеше. Тогава пристъпи към шкафа за дрехи.

Върху него нямаше нищо, освен ръчно огледало и контейнер с дезинфекционен разтвор. Отвори горното чекмедже, все още несигурна какво точно търси. Зърна детско бельо, сгънато, грижливо подредено. Не докосна нищо, нито пък се опита да рови под купчините. Струваше ѝ се като посегателство върху лични, интимни неща. Никак не ѝ се нравеше да бърника из стаята на това болно дете. Тук е неговият живот — тя надзърта в него.

Правя го заради Джени, изведнъж си каза тя. Джени е мъртва и Лора е длъжна да научи причините за смъртта ѝ.

Отвори следващото поред чекмедже и пак намери дрехи. В третото имаше детски играчки. Някои от тях бяха съвсем нови, направо неизползвани. Дали Джереми някога е бил в състояние да си играе? — запита се тя и се натъжи. Представи си го в леглото по цял ден, сам, мълчалив, вперил очи в телевизионния екран. И още повече се разстрои.

Обърна очи към леглото. Джереми спеше. И отново се замисли за бъдещото си дете. Какви ли са шансовете то да се роди с подобни деформации? Дали същите мисли не са се въртели из главата на Джени? Какво ли бе открила за родени с подобни недъзи бебета?

А когато напълно осъзна тази мигновено пробягала в съзнанието ѝ мисъл, Лора цялата се разтрепери. *Боже мой! Вероятно около това се върти всичко!*

И пак ѝ стана лошо. Зави ѝ се свят, дишането ѝ се затрудни. Почувства непреодолима слабост и се опря на шкафа, за да не падне. Имаше нужда от повече въздух, трябваше да излезе оттук. Обърна се към вратата и в същия миг някакъв проблясък пред прозореца привлече вниманието ѝ.

Оказа се, че се дължи на предните светлини на току-що пристигащ автомобил. Той спря и Лора успя да различи силуетите на двамата пътници на предната седалка. После, когато те излязоха от колата, видя, че са мъж и жена. Лицата им не се виждаха, но когато мъжът се наведе да заключи вратата, лъч светлина попадна на лицето му и Лора смаяно разпозна доктор Чайлз.

Да, това бе той, а жената бе съпругата му — доктор Ейсър. Двата заобиколиха колата и се насочиха към входа на сградата.

Лора нямаше и представа защо са тук. После, когато се обърна и отново зърна лицето на спящото момче, всичко си дойде на мястото. Сигурно то е било родено в центъра „Нов живот“. А познатото в него е същата апатия, която бе забелязала в сина на Шарлот, в племенницата на Джени, в момчето на рождения ден в лекарската къща.

А следващата мисъл, която ѝ хрумна, я изпълни с леден ужас чак до утробата. Телесните деформации на Джереми се дължат на терапията на доктор Чайлз! И най-вероятно именно това е открила Джени!

Отново в съзнанието ѝ изплаваха образите на Майкъл и Алиса и тя си зададе ужасяващия въпрос: дали и тези деца ще станат такива?

Ами нейното собствено неродено бебе?

Но нямаше време да стои тук и да разсъждава. Трябва веднага да се измъкна. Незабавно! Не биваше Чайлз да разбере, че е била тук.

Пристъпи към вратата и мимоходом пак погледна лицето на момчето в леглото. Вярно че то ѝ изглежда познато, но дали наистина е като другите? Не бе съвсем уверена. Само предполагаше, че е така, но не бе стопроцентово сигурна.

Забърза по коридора към фойето и изхода. Чу шума на отварящата се предна врата, а заедно с нея в зданието нахлу студеният нощен въздух. После чу стъпки по плочките: по-тежките мъжки и тракането на дамски токчета.

Замръзна на място. Нямаше да може да мине през фойето. А единственият изход бе там. Обърна се назад, после отново отправи поглед към преддверието, където бяха Чайлз и Ейсър, а страхът я притисна в стоманени лапи, кръвта ѝ забуча в ушите, чуваше ударите на собственото си сърце.

От тъмната част на коридора забеляза, че Соренсън излиза иззад гишетото и тръгва към новодошлите, протяга ръка напред. Слава богу, не погледна към нея, а може би не би могъл и да я види. Вниманието му бе насочено към двамата лекари. Лора все още не виждаше самите тях, а само сенките им, които растяха като фантоми и пълзяха напред към администратора. Може би още няколко секунди и щяха да я зърнат.

Пак се огледа. В дъното на коридора имаше малък прозорец, но не и врата, не и изход. Извърна очи към фойето.

Ето! Чайлз и Ейсър се показаха. Соренсън ги поздрави любезно, като човек, който ги е посрещал множество пъти преди.

Лора помисли, че има само секунда за действие. А сърцето ѝ биеше, сякаш всеки миг ще се пръсне.

Точно до нея бе отворената врата на друга стая. Осветлението бе загасено, чуваше се тихото хъркане на обитателя. Тя се шмугна в помещението и в същия момент зърна лицето на Чайлз, което се обърна в нейната посока. Очакваше да чуе името си или забързаните му стъпки, но нищо не се случи. Той не я бе забелязал.

Сега напрегна очи в мрака и след малко започна да различава леглото и заспалото на него дете, видимо тийнейджър. Бе момиче, също деформирано. Пак я нападнаха мисли за нейното бебе, също родено уродливо, захвърлено в някое подобно място. Страхът сякаш я стисна за гушата. Извърна лице, опита се да надвие тези образи в съзнанието си, но те не я оставяха на мира.

Не я напускаше и мисълта за онова, което ѝ се стори познато у Джереми Нифейр. Пред очите ѝ заставаха ту Майкъл, ту Алиса или момчето от празненството, но вече бе сигурна, че не всичко се връзва в този четириъгълник. Нещо важно липсваше. Онова, което бе общо за трите деца, се губеше тук — при Джереми.

Чу приближаващи се гласове и стъпки: лекарите и Соренсън идваха насам. Затаи дъх. Отначало не различаваше думите, но след мъничко вече чуваше репликите, макар и тримата да говореха тихо, за да не смущават спящите. Гласът бе на Соренсън:

— Тя сега е при Джереми.

— Но коя е тя? — попита Чайлз и в гласа му затрептя ярост.

— Името ѝ е Ерин Аршембо.

— Не може да бъде! — прошепна Ейсър и страхът в гласа ѝ бе повече от явен.

— Каза ми, че е близка на семейството.

Чайлз откликна остро и заплашително:

— Нито е приятел на семейството, нито е Ерин Аршембо.

Бяха съвсем наблизко и Лора се дръпна още по-навътре, залепи гръб към стената. Зърна ги, когато се изравниха с входа на стаята. После отминаха, а тя тихичко се запромъкна към вратата, изчака малко от страх да не спрат, после надникна навън.

— Убеден съм, че незабавно ще изясним това недоразумение — говореше Соренсън.

Бяха вече почти на прага на стаята на Джереми. Тогава администраторът за пръв път нарече лекаря на име и Лора ахна, сякаш някой я удари по главата.

— Не се безпокойте, доктор Нифейр, веднага ще вземем нужните мерки.

Значи истинското име на Чайлз е Нифейр! Това означаваше, че момчето в стаята е...

И в този миг всичко си дойде на мястото. Лора разбра защо Джереми ѝ изглежда познат. Той не прилича на другите деца, а на доктор Чайлз. И още нещо. Тя бе виждала това детско лице някъде по-рано. Ами да! На снимка в дома на лекаря, по време на празненството. Онази снимка, която доктор Ейсър им показа, без да иска. Двамата с детето по средата. Момчето от нея е Джереми Нифейр.

Лора не бе сигурна какво точно означава всичко това. Главната ѝ грижа в момента бе да избяга оттук.

Тримата влязоха в стаята на Джереми. В същия миг Лора се измъкна почти на пръсти и бързо тръгна към фойето, като с мъка потискаше огромното си желание да тича. В преддверието имаше няколко души и тя не желаше да привлича вниманието им.

След малко стигна края на коридора и рязко сви на ъгъла. В същия миг дочу гласа на Соренсън, който излизаше от онази стая и високо говореше:

— Но съвсем не разбирам... къде отиде онази жена... тя бе тук преди няколко минути!

Лора не чу нищо повече. Пресече фойето възможно най-бързо и излезе навън. Студеният въздух опари лицето ѝ. Затича надолу по стълбите, изведнъж осъзнала, че дрехите ѝ са влажни от пот, макар и тя самата да трепереше неистово.

Час по-скоро трябва да изчезва оттук! Затича се тромаво поради наедрялата си фигура, с мъка отключи вратата на колата, после едвам уцели ключа за запалването. Погледна в огледалото за задно виждане чак когато излезе от паркинга и потегли по дългата алея към шосето. Видя високата фигура на доктор Чайлз на входа на сградата. Надяваше се, че автомобилът е вече достатъчно далеч, а нощта доволно тъмна и лекарят няма да разбере коя е тя.

Отдъхна си, когато разбра, че Чайлз няма да я преследва. Той остана пред приюта, загледан в задните ѝ светлини. Лора даде газ и на

шосето зави рязко вдясно. Колата подскочи леко, пресече банкета неправилно и се вля в трафика. Някой отляво и отзад натисна клаксона здраво и за малко щеше да я удари. Лора виновно даде газ, автомобилът полетя напред, тя трепереше и продължаваше да се поти въпреки студа.

Прибра се у дома задъхана и незабавно посегна към телефонната слушалка, за да се обади на Дан. Той не беше в къщи и тя остави съобщение на телефонния секретар — да ѝ позвъни веднага щом се върне. После набра номера му в студиото, но той не бе и там. Погледна часовника. Наближаваше осем часа. Вероятно е на път за у дома, помисли тя. След няколко минути пак ще го потърси.

Навън бе вече съвсем тъмно. Единствената светлина в къщата бе настолната лампа на бюрото ѝ. Мракът я ужасяваше, от него сякаш ѝ ставаше още по-студено. Затова тръгна по стаите и запали почти всички лампи. После се излегна на голямото канапе, сви се на топка и се опита да се успокои. Но цялата трепереше. Също като уплашено дете.

Болеше я и главата. Бе напълно изтощена от продължителното шофиране, объркана от разкритията си в Монтгомъри. Отчаяно ѝ се искаше да намери обяснение на всички загадки: за това, че Чайлз работи под чуждо име; за трагичното състояние на момчето в „Удридж“, което очевидно бе негов син; за родените в център „Нов живот“ деца — племенницата на Джени, сина на Шарлот, момчето от рождения ден. Може би пък всички тези неща не са свързани? Възможно бе Чайлз, или Нифейр, просто да има нещастieto синът му да страда от онова ужасно заболяване. Но тогава пък каква е причината за смъртта на Джени? И защо Чайлз има и друго име — Нифейр?

Пак набра номера в Ню Орлиънс. Часът бе вече осем и петнадесет и у дома пак нямаше никой. Замислена за децата, тя се питаше дали лечението на Чайлз е предизвикало тези аномалии у майките. Чакай сега, рече си тя, ако можем да наречем тези неща аномалии. Да не би тя да продължава да си въобразява? В края на краищата само тя ги забелязва. А ако Шарлот е права? След като родителите не забелязват нищо криво, а и лекарят също, може би греши самата тя — Лора? А на тях им няма нищо?

Обаче Джереми Нифейр е определено болен. Но дори и така да е, другите деца не са като него. Ако те страдат от някакво заболяване — а сега тя се опитваше упорито да се самоубеди, че нищо им няма — то аномалията е от съвсем друг характер, доста по-неуловим.

Пак позвъня на Дан и пак не го намери. Стана ѝ още по-студено. Отвори дрешника и извади едно от палтата. Върна се на канапетото и се зави с него.

Отново в съзнанието ѝ заваляха въпроси: каква е истината за Чайлз? Той заблуждава ли пациентите си в център „Нов живот“ относно самоличността си? Кое е истинското му име: Нифейр или Чайлз? Или лъже и хората в „Удридж“? Защо поначало му е необходимо това двойствено съществуване?

Вероятно Джени бе намерила отговорите на тези въпроси, реши Лора. Сигурно бе научила, че истинското му име е Нифейр. Но дали е разбрала защо има две самоличности?

И ако е разбрала... може би затова е катастрофирала?

Отново позвъни в Ню Орлиънс, но никой не вдигна слушалката. Вбесена, Лора тресна телефона. Дан трябва да си е у дома! Трябва да е подръка, когато тя се нуждае от него! Тук бе така изолирана, за бога! Няма с кого една дума да си каже, да обсъди тази загадка.

Котаракът се измъкна от кухнята и се приближи. Гледаше я по особения начин, който означаваше, че е гладен.

— Не сега — сопна му се Лора.

Котката я загледа, после се отправи към прозореца, скочи на перваза и се изтегна там, като продължи да я гледа. Колко приличаше на сина на Шарлот... той по същия начин се втренчваше в нея с изпразнено от съдържание изражение. Може би дори не я забелязваше. Като котарака — обръща ѝ внимание само когато иска храна. Сякаш е празен отвътре. Или мъртъв като другия — брат му, близнака, когото Дан прегазил. Филикс. Или този тук е Филикс? Който и да е, тази вечер присъствието му много я потиска.

Според полицаите смъртта на Джени е била причинена в резултат на нещастен случай. Нямащо улики или доказателства, които да сочат друго. Но Лора отдавна вече се съмняваше в истинността на тези твърдения. Първоначално подозрения в нея бяха събудили липсващите записки и файлове в компютъра. Това и фактът, че Джени определено бе уплашена. Каква бе причината за уплахата ѝ? Едва ли

„Удриджд“ или Джереми Нифейр. Те не са толкова страшни. Тогава какво?

Всъщност Джени не бе споменала Чайлз. Нито веднъж. Трудно бе да си представи човек, че Чайлз би могъл да има нещо общо с катастрофата ѝ. Той ни най-малко не прилича на убиец и едва ли може да бъде такъв, мислеше Лора. В клиниката бе винаги загрижен, внимателен, съчувстващ на пациентките си. Не бе ли се посветил на това да помага на бездетните семейства, да създава живот, а не да го отнема? Не, Чайлз не е убиец. Лора не приемаше подобна теза — Чайлз да има нещо общо с катастрофата на Джени или дори с тази на Ерин Аршембо.

Замисли се за разговора си със свекървата на Ерин, особено за думите, че синът ѝ Елиът не е убил Тайлър. Ето още една трагична смърт, още една загадка.

Набра Дан в Ню Орлиънс. Пак го нямаше.

Главоболието ѝ се усили още повече. Ставаше нетърпимо и тя отиде в банята, намокри кърпичка със студена вода и я сложи на челото си. А от умората започна да ѝ се вие свят. Пак си легна и се зави с палтото.

Отново позвъни на съпруга си. И отново го нямаше. Сега се разтревожи сериозно. Досега трябваше да си е у дома, рече си тя. Боже, може ли нещо лошо да му се е случило?

Намери лек за умората и тревогите чак когато сънят надви и тя заспа дълбоко, окончателно съсипана от притеснения и тежкия ден. Спа дълго, събудиха я първите слънчеви лъчи, които проникнаха през прозорците на всекидневната и леко я щипнаха по клепачите.

Вдигна ръка да заслони очи от яркия блясък. Разтърси глава, за да прогони съня, и първо погледна часовника. Часът бе седем и четиридесет и пет. Бавно се изправи, замаяна и слаба. Бе спала повече от 11 часа, а все още се чувстваше изморена. Главоболието също се обаждаше, но по-леко. Бе някак объркана, но топлината и слънчевата утрин прогониха част от снощните опасения.

За всичко трябва да има напълно рационално обяснение, каза си тя. Първо, не разполага с всичките факти, някои неща липсват. Като ги научи, картината ще се изясни. Само е нужно да се разсъждава логично и спокойно. Ето, утрото вече е тук и всичко ще си дойде на място.

Набра номера у дома в Ню Орлиънс, решена, че ще се почувства много по-добре, когато с Дан обсъдят нещата. Същевременно бе загрижена, че не бе намерила Дан снощи, а и той не бе отговорил на оставеното в телефонния секретар съобщение. Някъде в подсъзнанието ѝ тлееше страхът, че може нещо да му се е случило. Трябваше час по-скоро да разсее опасенията.

Дан вдигна слушалката на третия сигнал.

— Ало, да? — Гласът му бе нетърпелив, раздразнителен.

— Къде беше снощи? Знаеш ли колко пъти те търсих?

— О, Лора, здравей! Чух ти съобщението, но беше много късно и реших да не те будя. Извинявай!

— При всички случаи трябваше да се обадиш. Знаеш ли колко се бях разтревожила!

— Ами прибрах се чак към два часа. Нямах начин да те будя по това време. Пък и аз не бях много във форма.

— Защо, къде беше снощи?

— Нали знаеш Найджъл, онова хлапе, което ми помага с апаратурата? Вчера предложил на гаджето да се оженият, а тя му отказала. Много му бе криво, та го заведох да се почерпим, да му удавим мъката в няколко чашки скоч. А и аз пийнах повечко, сега се чувствам ужасно. Главата ме цепи, успах се. Имам среща с три манекенки в студиото тази сутрин. Вече съм закъснял с цял час. Дано не са си тръгнали.

— Налага се да говорим, Дан. Открих някои неща. Непременно трябва да ги обмислим заедно. Имам нужда от теб.

— Миличка, може ли да го направим по-късно? Сега съм закъснял ужасно! Виж, и без това днес следобед ще идвам при теб. И ще остана чак до след Деня на благодарността. Цяла седмица ще ни се събере. Ще говорим тази вечер, а?

— Но става дума за нещо много важно, Дан!

— Чакай, ти добре ли си?

— Да, само малко съм объркана. Става дума за някои от родените тук деца и за самия доктор Чайлз. Не зная откъде да започна.

— Да не би нещо да не е наред с бебето?

— Не, не. Не става дума за него.

— А и ти си добре? В медицинския смисъл на думата си добре, нали така?

— Да.

— Ох, уплаших се. Виж сега, сигурна ли си, че не можем да отложим разговора до довечера? Наистина съм закъсал за време сега! Обещавам ти, че ще изслушам най-внимателно всичко, ще говорим подробно. А освен това довечера няма да съм махмурлия, нали? — засмя се Дан.

— Но довечера ще говорим на всяка цена, нали? Трябва да говорим, Дан! Непременно!

— Да бе. Абсолютно. Ще дойда около седем часа.

— Не можеш ли по-рано?

— Ще се опитам, но не искам да ти обещавам.

— Опитай се да дойдеш по-рано, Дан. Моля ти се!

— Миличка, ти нали не ме лъжеш, че си добре?

— Не, не те лъжа, само съм малко изплашена.

— Защо си изплашена?

— И аз не зная. Ето за това трябва да говорим. Просто не съм сигурна в някои неща.

— Я чакай, искаш ли да отида и да отложам снимките. После веднага ще тръгна към теб, а?

— Не, не. Свърши си там спешната работа. Ще говорим довечера. Може да се изчака няколко часа.

— Сигурна ли си?

— Може да се отложи още няколко часа.

— За каквото и да става дума, миличка, уверен съм, че не е толкова страшно, колкото си мислиш. Чуваш ли?

— Надявам се, че си прав.

— Всичко ще се оправи — рече той. — Обещавам ти. Нали? Всичко ще се оправи! Гореве главата!

— Зная, Дан, зная. Добре.

— Ето така те харесвам, моето момиче! Обичам те, Лора!

— И аз!

— Хайде, довечера да ме чакаш по-рано — и Дан затвори.

Разговорът с него я ободри и някак ѝ даде сила. Каквото и да става, все ще намерим изход, рече си тя в доста по-оптимистично настроение. А довечера ще седнат и спокойно ще обсъдят всичко. Може би тогава нещата вече няма да ѝ изглеждат така черни?

Погледна часовника. Трябваше да побърза, ако иска да спази уречения час в клиниката. Има време колкото за един душ и обличане. Замисли се за миг обаче. Ако лечението на Чайлз предизвиква тези деформации в децата, може би не бива повече да се подлага на инжекциите?

Но става въпрос само за три деца, опита се да рационализира Лора. Например другото бебе на онова празненство — момиченцето — изглеждаше напълно добре и нормално. Пък и откъде да е напълно сигурна, че въпросните три деца не са добре? Дори и да е така, нали и някой друг, освен нея би трябвало да е забелязал досега?

Няма никакви доказателства, че инжекциите застрашават плода в нея. Същевременно, ако ги пропусне, може да си има проблеми. Ако само си въобразява всички тези неща? Ако доктор Чайлз е лекарят, който твърди, че е? Тогава значи има нужда от инжекциите...

Реши да отиде в клиниката. Вече почти се бе успокоила.

Когато по-късно същата сутрин доктор Чайлз почука и влезе в амбулаторията, Лора изпита най-вече симпатия и съчувствие към него. Заради недъгавия му син в Монтгомъри. Още си блъскаше главата защо в „Удридж“ Чайлз и синът му използват името Нифейр, но си даваше и сметка за болката и страданието, които изпитва лекарят всеки път, когато посещава сина си или дори когато помисли какво е станало с единственото му дете.

— Добро утро, Лора — рече той.

— Добро утро, докторе.

— Как сте днес?

— Добре, благодаря.

Не личеше да е променил отношението си към нея, нито имаше и сянка от подозрение в погледа му. Лора реши, че вчера в „Удридж“ не я е познал. Е, при това положение можеше да бъде спокойна. Стори ѝ се, че днес той изглежда по-тъжен. Но си каза, че най-вероятно така си внушава тя самата, защото знае за тежкото заболяване на сина му.

— Получих резултатите от амниоцентезата — съобщи той.

Лора наостри уши, цялата се напрегна. Това изследване може да разкрие дали плодът в нея носи генетични аномалии. Дали ще прилича на Джереми Нифейр... Вдигна очи към Чайлз и неспокойно зачака думите му.

— Всичко изглежда напълно нормално — рече той. — Ще си имате здраво бебе.

Лора въздъхна дълбоко, с облекчение. Дори не бе усетила, че е спряла да диша. Засмя се нервно и каза:

— Но това са прекрасни новини, доктор Чайлз.

— Разбира се. Сега относно пола... Вие искахте да научите заедно, когато съпругът ви е тук, нали?

— Да. Дан идва тази вечер. Утре ще дойдем с него. Може ли тогава да ни кажете?

— Естествено. Няма никакъв проблем.

Чайлз преслуша сърцето, дробовете и корема ѝ, после ѝ помогна да легне на гинекологическия стол и пристъпи към преглед. Както винаги досега, Лора извърна глава и впери очи във фотографията над бюрото. Това ѝ помагаше да се разсее и успокои.

Беше гледала снимката десетки пъти, познаваше сюжета наизуст: сивкав дъжд над скалисто крайбрежие. Не я харесваше особено, но отчиташе, че внушението е силно и всеки път грабва вниманието ѝ. Днес обаче с шокираща яснота снимката придоби нови измерения.

Чайлз имаше доста подобни фотографии — и в клиниката, и в къщата си: каменисти крайбрежия, скали, плажове, вълни. Спомни си, че лекарят и Дан бяха обсъждали техниките на снимане. Тогава не бе обърнала сериозно внимание на разговора им. Пък и не бе мислила за него повече. До днес. И тази сутрин внезапно той нахлу в главата ѝ.

Неспокойно отмести очи от снимката и погледна към лекаря. Той също я гледаше. Странно, не бе усетила погледа му. Откога ли се взира в нея? Леки тръпки пробягаха по гърба ѝ. Почувства се като гузно дете, което е гледало забранена картина. Имаше усещането, че Чайлз надниква в мислите ѝ.

Той извърна глава и продължи прегледа. След около десетина секунди тя възвърна самообладанието си и подхвърли:

— Хубава снимка.

Чайлз погледна към висящата рамка, завъртя глава към нея и се усмихна:

— Благодаря.

— Всъщност вие имате и други подобни.

Той се усмихна пак.

— Обичам морския пейзаж, плажовете.

— Снимките са много добри — рече Лора.

— Вероятно не са с качеството на онези, които прави вашият съпруг, но аз снимам за удоволствие — при свободно време. Но напоследък все съм зает.

— Пък тук наблизко няма и крайбрежие.

— Да, и това е вярно.

— Правилите сте ги, преди да се преместите в тукашния район, нали?

Чайлз кимна с глава и Лора усети внезапна промяна в поведението му. Той някак си притихна, вгълби се в себе си. Отново я

погледна за секунда и пак извърна очи към стола.

До края на прегледа мълчаха и двамата. Лекарят седна на бюрото, за да запише нужното в картоната й. Лора реши да подпита за повече неща, искаше да бъде сигурна.

— Не ми прилича на Флорида — кимна тя с глава към снимката. Надяваше се, че не го прави много явно.

Чайлз престана да пише и вдигна глава от картоната.

— Да, не ви чух, прощавайте?

— Питам за снимката — невинно рече Лора. — Плажовете не ми приличат на флоридските, нали?

— Права сте — отвърна той и пак започна да пише. После, без да спира, добави, сякаш между другото: — Тази снимка е правена в Мейн. Семейството на съпругата ми живее там, в миналото често ходехме на гости. Вече не го правим, но преди ги посещавахме поне няколко пъти годишно.

— О, Мейн — откликна Лора.

— Там брегът е доста по-различен от Флорида. Мисля си, че е много по-подходящ за снимане, поне за моя вид фотографска работа.

Нещо в тона му подсказа на Лора, че лъже. Онова на снимката не бе Мейн. Нямахше нищо общо с Атлантическия океан. Бе сигурна, че е снимал тихоокеанско крайбрежие. И още по-точно — северозападната му част. Където бе Канада и Ванкувър. Градът на Ерин Аршембо. Там, където бе ходила Джени. Там, където бе открила нещо, от което се бе уплашила много сериозно.

Лора си спомни думите на свекървата на Ерин. Че снаха й е ходила в клиника в Барнаби, където и да се намира това място. Жената бе сигурна, че Ерин не е била в Алабама или Флорида, изобщо не е търсила услугите на специалист по безплодието в САЩ. Обаче на празненството през лятото Чайлз бе заявил, че напразно се е опитвал да помогне на Ерин да зачене. А това би било вярно единствено ако той е практикувал в Канада. Но пък твърдеше, че преди да дойде тук, е работил само във Флорида. Значи лъже или за едното, или за другото.

Лора го погледна. Той довършваше бележките в картоната й. Помисли да го попита за Канада, но някакъв дълбок вътрешен страх я предупреди да си премълчи. Защото едва ли разбира нещата в тяхната цялост.

Сега Чайлз я изгледа.

— Тъкмо мислех — започна той — за пола на вашето бебе и за това, че искате да го научите заедно със съпруга си.

— Да, смятаме, че така ще направим този важен за нас случай още по-специален.

— Съгласен съм, но вместо да ви карам да чакате чак до утре, предлагам нещо друго — по-добро. Казахте, че мъжът ви пристига довечера, нали?

— Да, така е.

— Вижте сега какво възнамерявам да направя.

Той отвори чекмеджето на бюрото и извади пощенски плик с адреса на център „Нов живот“. Взе лист от папката с медицинското досие и картоната ѝ, сгъна го и го сложи в плика. На него написа името на Дан, после го запечата и подаде на Лора.

— Дайте му го, когато пристигне. Вътре са резултатите. Отворете го заедно довечера. Може да се почерпите по чаша шампанско — безалкохолно, естествено. Смятам, че ще ви бъде приятно да го направите по този начин.

— Наистина звучи много романтично — каза Лора.

Поразена бе от чисто човешката отзивчивост на Чайлз. Трудно ѝ бе да повярва, че един толкова чувствителен, посветен на работата си лекар може да лъже. Вече бе сигурна, че той определено я мами — за Канада, за името си, може би и за други неща. И въпреки всичко пак има някаква вероятност накрая най-вече да излязат логични и напълно невинни обяснения за онова, което сега изглежда като лъжа, каза си Лора.

Чайлз подготвяше инжекциите. Проби с иглата тапата на малко шише и изсмука съдържанието му със спринцовка. Лора леко потрепери. Представи си, че плодът в нея се раздвижва и изведнъж дишането ѝ се затрудни.

Ами ако тези инжекции увреждат бебетата? — помисли тя. Но нали бе решила, че не е така. И все пак — дали е вярно? Може ли да бъде напълно сигурна?

В съзнанието ѝ изникна образът на Джереми Нифейр.

С готова спринцовка в ръка Чайлз пристъпи към нея, разтри ръката ѝ с памук и спирт.

— Добре ли се чувствате? — попита той. — Май малко пребледняхте?

Тя се взря в иглата за миг, после го погледна. Изглеждаше ѝ напълно естествен. Внимателен, загрижен за пациента лекар. Напълно безвреден.

— Просто малко съм уморена — отвърна тя.

— Настоявам днес да си починете, да се отпуснете. Никакво натоварване. Носите дете, нуждаете се от много почивка.

— Да, да, зная. Ще почивам.

Заби иглата в ръката ѝ. Тя примигна, стори ѝ се, че днес болката е по-силна от предишни случаи. Докато той вкарваше течността, Лора изпита странно усещане — като че чувства серума да тече по тялото ѝ и бавно да приближава утробата. Затвори очи и си представи бебето — треперещо в нея, а хормоните на Чайлз го нападат.

Отвори очи и замига, фантомният образ я бе изплашил истински. Чайлз забеляза.

— Какво ви има, Лора?

Тя дълбоко пое дъх, после тихо отвърна:

— Малко ме заболя.

— Съжалявам. Ето, вече привършваме.

Но имаше още една инжекция. При нея болката бе минимална, но отново в съзнанието ѝ се появи образът на бебето, което се дави в киселина. Това видение я затормози ужасно. Започна да ѝ се повдига. Пое дълбоко дъх няколко пъти и успя да превъзмогне гаденето. *Само си въобразявам, повтаряше си тя. Бебето е добре. Тези инжекции не му вредят, напротив — те поддържат живота му.*

— Много заета ли бяхте вчера? — ненадейно попита Чайлз, като все още натискаше буталото на спринцовката.

Въпросът я стресна.

— Моля?

— Интересувам се за вчерашния ви ден. Да не сте работили нещо? Да не сте се напругнали извънредно, това ви питам?

Дали подозира, че е била в „Удридж“? Погледна го право в очите, но там не можа да прочете нищо.

— Май че да — рече тя. — Работих по едни данъчни декларации на клиенти.

Той кимна с глава и не попита нищо повече.

След малко изтегли иглата.

— Ето че свършихме. Не беше толкова страшно, нали?

Лора успя да се усмихне насила.

— Да, лекарите винаги така казват, но я да си сменим местата.

Той се засмя.

— Добре, сега запомнете какво ви казах за днес. Никаква работа, никакви усилия. Трябва да си почивате много.

Посочи с пръст към плика, който ѝ бе дал преди няколко минути.

— Изненадата довечера. Приятно прекарване!

Лора последва съвета на Чайлз. На път за у дома се отби в специализиран магазин и купи бутилка безалкохолно шампанско. Влезе и в съседния супермаркет и взе половин кило телешко и пресни аспержи.

Все още я глождеха множеството въпроси без отговор, но реши, че те могат да почакаат. Ще седнат с Дан довечера и ще ги обсъдят най-внимателно. Може би е по-добре дори да ги оставят за следващия ден. Вечерта трябва да бъде специална, ще отпразнуват новината за бебето, ще научат какво ще си имат: момченце или момиченце. Не бива такъв случай да се разваля с неприятни разговори.

Преди да се прибере, се отби до обществената библиотека в Колиър. Потърси медицинска енциклопедия. Искаше, когато говорят с Дан, да разполага с цялата странична информация във връзка с наученото за Чайлз и сина му. Затова потърси заболяването, което бе споменал администраторът в Монтгомъри. Ето какво прочете:

СИНДРОМ НА ХЪРЛЪР

(Известен още като гаргоилизъм или мукополизахаридоза)

Наследствено заболяване, при което е налице дефект в метаболизма на мукополизахаридите. Причинява се от недостатъчност на ензима на алфа-идуронидаза. Предава се по наследство, по автозомно-рецесивен начин. Появява се обичайно до двегодишна възраст, еднакво често и при двата пола. Важни симптоми: изразява се в тежки форми на забавяне на умственото развитие, екстремни телесни и костни изменения. При болните се наблюдават дефекти на сърдечносъдовата система, увеличен черен дроб и далак, ставни контрактори, помътняване на роговицата, глухота,

тежки смущения в растежа, ненормални изкривявания на пръстите, увеличено междуочно разстояние, изпъкване на лицеви кости, увеличаване на междузъбното разстояние и окосмяване (виж Хирзутизъм). Заболелите се нуждаят от лечение в специализирана болнична обстановка. Чест летален изход в ранна детска възраст, обикновено от сърдечна недостатъчност.

Лора затвори дебелия том и известно време остана като вцепенена, на място. Току-що прочетеното силно я развълнува и натъжи. Мислите ѝ отлетяха към Джереми Нифейр и неимоверните му страдания. Вероятно не по-малко страда и баща му, рече си тя. И изпита огромна симпатия към доктор Чайлз. Колко ли е трудно да се грижи за дете в това състояние? Как ли поддържа надеждата в себе си, просто не можеше да си представи. А винаги в клиниката изглежда приветлив и любезен. И колко много прави за бездетните семейства. Просто е срамота, че на него няма кой да му помогне.

Излезе от библиотеката направо съсипана. При това всичките ѝ тревоги за нейното собствено бъдещо бебе си оставаха налице.

У дома котаракът я пресрещна на чардака, сякаш я поздравяваше. Това донякъде разсея тежките ѝ мисли.

— Хайде, ще похапнеш рано и ще излезеш на нощна разходка — рече му тя.

Не бе казвала нищо на Дан за появяването на „новия“ Филикс след смъртта на „близнака“. А пък тази вечер едва ли бе най-подходящото време за подобна тема.

Котката я последва в кухнята, но едвам опита от консервираната котешка храна. Седна пред купичката и започна да се облизва, като я наблюдаваше да готви телешкото.

— О, не — поклати глава Лора. — Не е за теб месо по двадесетина долара кило. Или си яж от твоята храна, или си стой гладен. Твоя воля!

Котакът не хапна нищо повече, затова Лора извади купичката на задния чардак и го пусна навън.

Тогава иззвъня телефонът. Боже, рече си тя, дано да не е Дан сега с лошата новина, че не може да дойде или че ще закъснее. Вдигна

слушалката със страх и нежелание.

— Ало?

— С Лора Филдинг ли говоря?

— Да, моля?

— Здравейте, тук е Катърин Маккей от „Конър и Липман“ в Сиатъл. Нали вчера ми се обаждяхте за справка във връзка с едни хора във Ванкувър?

— Да, да, разбира се. Не очаквах толкова бързо да свършите работа.

— Получих информацията, която ви е нужна. Разполагате ли с малко време?

— Да. Какво открихте?

— Е, не аз, а нашият частен детектив във Ванкувър е направил необходимото във връзка със семейство Аршембо. Току-що ми изпрати данните по факса. Не зная дали те са онова, което сте очаквали?

— Можете ли накратко да ми ги предадете?

— Естествено.

Лора чу шумолене на хартия.

— Да, Елиът и Тайлър Аршембо. Елиът е бащата, Тайлър — синът. И двамата са починали на 12 март тази година. Момчето е било на три години.

— При какви обстоятелства са починали? — веднага попита Лора.

— Не е много ясно. Къщата им се е запалила, това поне е известно. Според доклада на детектива двамата са били сами в нея. Пожарът е започнал в кухнята. Инспекторите от пожарната команда са намерили тубичка от бензин за запалки близо до телата им. Те са на мнение, че бензинът е причина за пожара.

— А кой според тях го е причинил?

— Не знаят. Нашият човек не е имал достатъчно време да се поразрови по-сериозно. Пък и не бях сигурна колко точно пари сте готови да изхарчите за разследването.

— И аз не зная на този етап. Кажете ми още какво имате?

— Неофициалната версия на някои от пожарните инспектори е, че бащата е подпалил кухнята. Смятат, че става въпрос за самоубийство/убийство.

Лора си спомни думите на свекървата на Ерин Аршембо: „Моят син не е убивал Тайлър. Не ме интересува какво говорят разни типове. Той го обичаше това момче. Няма начин той да го е убил“.

И Лора по-скоро ѝ вярваше, отколкото не. Ако Ерин и съпругът ѝ бяха ходили при специалист по безплодието за помощ, значи отчаяно са искали да си имат дете. Това ѝ бе познато до болка. Не ѝ се струваше вероятно после бащата да убие сина си.

— А защо са на това мнение?

— Предимно хипотеза, работни версии и предположения. Официално случаят още не е приключен, а причината за пожара е неизяснена.

— Разбирам. Моля, продължете.

— Първо, специалистите не могат да изяснят защо бащата и синът не са напуснали къщата веднага след започването на пожара. Освен, разбира се, ако бащата е подпалвачът и не е искал да излязат. Това е станало преди обед, по светло време. И двамата са били будни. В къщата е имало доста врати и прозорци, през които е било напълно възможно да се измъкнат. Били са на приземния етаж. Би трябвало бащата да изведе сина.

— Освен ако се е задушил от дима.

— Телата са намерени на няколко метра от кухненската врата. Момчето е било на столчето за хранене, вързано с колан. Имали са време да излязат, при желание. Но има още нещо. Хора, които познават семейството, твърдят, че бащата се е държал странно. При това почти цялата година преди произшествието.

— Какво трябва да разбираме под думата „странно“?

— На първо място, напуснал си работата. Няколко месеца преди самия пожар просто престанал да се явява на работа. Казал на един от колегите си, че сега има нужда да обръща много повече внимание на сина си. И след това вече почти не излизал от къщи. Говорим за човек, който бил много общителен, дружелюбен, поне така приятелите му са го описали пред инспекторите и журналистите. Редовно играел голф, софтбол, ходел на боулинг. Заедно със съпругата си редовно посещавали официалните мероприятия и празненства, отзовавали се на всички покани. А след като се родило бебето, практически изчезнали от полезрението на близки и познати. Особено бащата.

— Не е необичайно за едни родители да предпочетат да си останат у дома при наличието на новородено, особено след като толкова дълго време са го чакали да се роди. Напълно разбирам подобно отношение.

— Предавам ви само мненията на техни приятели и познати. За бащата твърдят, че се променил видимо. Започнал да се държи чудато. И синът бил такъв — чудат.

— Това пък какво би трябвало да означава?

— Наложило се един от съседите да вика полиция да озаптява детето.

— Как така? Заради детето? Полицаи да озаптяват дете на три години ли? Хайде бе! Кой прави такива неща днес?

— Съседът твърди, че детето убило кучето му.

— Но това звучи невероятно! — не се сдържа Лора.

— И моята реакция бе абсолютно същата, когато го прочетох, но това са проверени неща. Не става дума за слухове, а за официално заведено оплакване. В полицейския доклад е записано, че техни служители били повикани от тъжителя, чието куче е убито от съседско дете.

— Едва ли е възможно физически.

— Е, било е кутре, малко пуделче, а и при тази уговорка, пак звучи невероятно. Освен това има двама свидетели и ако не бяха техните показания, и аз не бих повярвала. Две по-големи деца са го видели. Твърди се още, че момчето имало пристъпи на ярост: внезапно ставало извънредно агресивно и буйно, после пак така изневиделица се успокоявало. Най-често било лишено от всякакви емоции за продължителни периоди от време.

При тези думи Лора мигновено си представи сцената в колата със сина на Шарлот: как Майкъл внезапно полудя и одраска гърдата ѝ, когато тя се опита да го отбие. А иначе бе пасивен и сякаш вдървен.

Също като момчето на празненството у Чайлзови. Или Алиса, според думите на баща ѝ.

— Съседите разказват, че детето най-често си седяло кротко и дори не помръдвало — продължи Катърин. — Мълчало. Всъщност не можело да говори добре. Дори и на тригодишна възраст знаело много малко думи. Но всички съседи се кълнат, че детето наистина е убило кученцето.

— И по какъв начин го е убило според тях?

— Удушило го. Някои твърдят, че се опитало да го разкъса и изяде, но един от вестниците характеризира твърдението като глупост и аз съм склонна да се съглася с тази оценка. Подобни неща се раздухват от мълвата много бързо. Има и още — добави Катърин. — Още един инцидент, в детски дом, където родителите го водели известно време.

— Какъв е той? Пак ли с куче?

— Не. С друго дете.

— Какво се е случило там?

— Намерили едно момченце мъртво.

Катърин изрече тези думи някак безцеремонно и Лора направо се потресе:

— Мъртво? Боже мой!

— Тайлър го ударил по някакъв начин по главата. Родителите обвинили персонала и го дали под съд. Но жените от персонала заявили пред съда, че Тайлър ударил другото дете с камионче. Никой не е присъствал на самия инцидент, но двамата били сами в едно и също помещение. Когато намерили мъртвото момче, Тайлър седял до него, сякаш нищо не се било случило.

— Е, наистина ли той го е направил?

— Никой не може да бъде стопроцентово сигурен. Във всеки случай детският дом загубил делото и бил затворен. На детето на семейство Аршембо никой не могъл да направи нищо. Защото и нищо не било доказано. Но тук пък има една необичайна подробност.

Лора усети тръпки по гърба.

— За какво говорите този път?

— Мъртвото момче имало по тялото си следи от ухапване — по ръцете и лицето. Да, да. На няколко места. Достатъчно дълбоки — колкото да пробият кожата.

— Откъде са се получили?

— Служители от детския дом твърдят, че ги е оставил самият Тайлър Аршембо. Ухапал го няколко пъти. След настъпването на смъртта.

— Сериозно ли говорите?

— Предавам ви техните твърдения. Родителите на Тайлър ги отхвърлили като абсурдни. Настоявали, че куче е ухапало другото дете.

Една от служителките в детския дом имала кученце, което често водела в дома и разрешавала на децата да си играят с него. Според следователя ухапването не било от куче, но пък не отговаряло и на характеристиките на човешка ухапка, затова този въпрос останал висящ.

— А вие самата уверена ли сте във верността на всички тези данни?

— Нашият детектив е извадил копия от всички полицейски доклади. Там са отразени и фактите. Трудно е за вярване, напълно ви разбирам. И за мен включително, но аз само цитирам. Във всеки случай бащата очевидно взел мерки. След тези случки не пускал детето извън къщата, самият той напуснал работата си. Съпругата — Ерин — е трябвало да работи, за да ги изхранва и тримата. И тогава, хм, избухва пожарът.

Лора се поколеба за миг, мислите ѝ препусаха от дете на дете: от Тайлър Аршембо до Майкъл Уилър, до Алиса Кинкейд, до момченцето на празненството.

— Изпратил ли е снимка на момчето? — попита тя.

— Да. Само че е вестникарска.

— Забелязвате ли нещо необичайно?

— В какъв смисъл?

— Е, как изглежда например. Нещо да ви прави впечатление — нещо странно, ненормално...

— Не, не забелязвам нищо необичайно в снимката. Защо питате?

— Опитвам се да направя връзка.

— Връзка с кого?

— С друго дете, което познавам.

— Знаете ли, сега като се загледах отново... — Катърин Маккей направи кратка пауза, — ... наистина има нещо необичайно. Мисля си, че ми се струва *различно*.

— Моля ви, обяснете ми какво влагате в тази дума?

— Доста ми е трудно. Може да се дължи на самата снимка, тя не е особено качествена. Имам чувството, че лицето му е някак вдървено, безизразно, ако това ви говори нещо.

— О, да, сега ви разбирам — почти прошепна Лора.

— Знаете, струва ми се, че пред мен е лошокачествена рисунка, а не снимка. Лицето е лишено от всякакъв израз и емоции, очите му

изглеждат празни. Като че е почти... как да ви кажа... като бавноразвиващо се дете... и пак не зная дали съм точна...

Катърин се запъна. Търсеше подходящи думи.

— Вижте, есе едно, че нещо му липсва, губи се нещо важно от човешката цялост, ако мога така да си изразя. Не знам дали ще ме разберете.

— Напълно ви разбирам — глухо рече Лора.

И наистина — чудесно разбираше описанието на Маккей. Плюс това то пасваше идеално на вече известните характеристики на другите деца. *Нещо се губи. Нещо важно от човешката цялост.* Точно така. Подобни чувства бе изпитала, когато се бе загледала повнимателно в момчето на рождения ден или в снимката на Алиса Кинкейд, или когато бе сменяла пелените на Майкъл Уилър. Техният недъг не бе толкова очевиден, колкото този на Джереми Нифейр, но си бе налице...

— Знаете ли, струва ми се, че зад това лице няма нищо — изведнъж добави Катърин Маккей.

Лора почувства леко помръдване в утробата и цялата се разтрепери. *Ами моето бебе? То ще прилича ли на тези деца?*

— Ще ви помоля да направите за мен още нещо, ако обичате — каза тя, вече мобилизирана. — Да проверите дали в Барнаби има някаква клиника или репродуктивен център на име „Нероус Пойнт“. Не зная дори къде точно се намира Барнаби.

— Аз зная. Близко е до Ванкувър.

— Вижте какво можете да научите за тази институция. Мисля, че там специализират лечение в помощ на безплодието. И дали там е работил лекар на име Норман Чайлз. Норман Чайлз. Може би е свързан именно с въпросната клиника.

— Вероятно и това го искате за вчера? — засмя се Катърин.

— Моля ви. Много е важно — колкото е възможно по-бързо.

— Но ще трябва да изчакаме след уикенда. Във всеки случай ще се опитам да свърша тази работа и да ви се обадя преди Деня на благодарността. Става ли?

— Да, благодаря ви. Просто колкото се може по-спешно. Когато имате нещо, изпратете ми го по факса. — Лора продиктува номера и добави: — О, имам още една молба. Да проверите още едно име. Знаем само фамилията. Нифейр. Доктор Нифейр.

Лора стоеше до прозореца и постоянно поглеждаше навън. Чакаше Дан да дойде. И ето! На завоя на шосето се появиха светлини, автомобилът зави и тръгна по алеята към къщата. Часът бе шест и петнадесет минути. Смрачаваше се. Стъклата на прозорците леко звънтяха на вятъра. Лора забърза да го посрещне на чардака. Помъкнал куфар по стълбите към нея, Дан изглеждаше уморен. Тя направо падна в обятията му.

— Толкова се радвам, че си тук — рече задъхано.

— Добре ли си, миличка? Какво се е случило?

— И аз не зная.

Той я прегърна здраво и усети, че тя трепери.

— Сега всичко ще е наред. Щом аз съм тук. Каквото и да има, веднага ще го оправим. Край на проблемите, нали така. Гореве главата!

Топлината на тялото и увереността в гласа му до голяма степен успокоиха тревогите на Лора. Вече не бе сама, нито пък объркана. Заедно ще обсъдят положението, ще вземат решение как да постъпят. Дан е прав: всичко ще бъде наред!

Тя вдигна очи към лицето му и успя да се усмихне.

— Ето така те обичам, моето момиче — ухили се Дан и я целуна.

— Ама ти си станала още по-хубава! Мехлем за многострадалната ми душа!

— Стига бе, Дан! Да не си сляп. Толкова съм надебеляла, че просто ме е срам.

— Нито си дебела, нито има нещо за срамуване. Ти носиш моето бебе и аз просто не мога да си представя нещо по-прекрасно от това.

Пак се целунаха и влязоха в къщата. Дан се качи в банята на горния етаж за бърз душ, а Лора довърши приготовленията си за вечерята. Нареди масата, запали две свещи, наля чашите с безалкохолно шампанско. После извади от чантата дадения ѝ от Чайлз плик и го постави в чинията на Дан.

Той слезе след малко, облякъл джинси и фланелка, ухаещ приятно на шампоан и сапун. Лора включи радиото и намери местна станция, която предаваше лек джаз. Загаси светлините и като го хвана за ръката, го поведе към столовата. Подаде му едната чаша, взе другата за себе си.

— Хей, какво става тук, а? — възкликна Дан. — Какъв е поводът?

Тя му посочи плика.

— Поводът е отварянето на ето онова там.

— А какво има в него?

— Резултатите от амниоцентезата. Е, не всичките. Повечето ми ги съобщи доктор Чайлз днес сутринта. Според него всички прогнози са добри. А в плика е отговорът на въпроса дали спалнята на бебето да е в синьо или в розово. Хайде познай сега де!

— Значи не ти каза дали е момче или момиче?

— Не бе, Дан! Аз не поисках. Нали си пожелахме да го научим, когато сме заедно с теб!

Той я целуна и рече:

— Никак не е чудно, че те обичам толкова много.

— Хайде, отвори плика! Умирам да науча какво ще е детето ни.

Дан взе плика и ѝ го подаде.

— Ти го отвори.

Тя отблъсна ръката му.

— Нали виждаш, че на него е написано твоето име. Ти трябва да го отвориш.

— Сигурна ли си?

— Хайде млъквай и го отваряй!

Той се засмя щастливо, остави чашата си на масата и разкъса плика.

— Чувствам се като водещ на Академичните награди — с апломб заяви Дан и бавно, тържествено задърпа листа, който бе вътре. Той бе сгънат три пъти, затова в момента не можеше да се прочете нищо.

Дан вдигна ръка и започна:

— А носителят на Оскар за...

Разгъна хартията и внимателно зачете. Бе доста тъмно и очевидно се затрудняваше. Затова се наведе към свещта. Лора трепереше от нетърпение. Много бавно действа този Дан. Тя пристъпи

напред и се опита да надникне над рамото му. Видя само, че написаният текст е доста дълъг.

Дан мълчеше. Изражението на лицето му започна да се променя. Но какво означаваше то? Сърцето на Лора затуптя силно. Не може да се сдържи повече и запита:

— Кажи ми, моля те, какво пише там?

Той извърна глава през рамо и я погледна. В мрака очите му не се виждаха добре, но на нея ѝ се стори, че в тях долавя нещо като гняв.

— Искаш ли да ти го прочета на глас? — запита той, а гласът му бе тих, равен.

И Лора изведнъж разбра, че нещо определено не е наред. Наведе се към листа в ръцете му. Отгоре бе напечатано името и адресът на клиниката. Под него пишеше: АМБУЛАТОРНИ ПАЦИЕНТИ.

Бе готова бланка с оставени празни места за резултатите от съответните изследвания, информация за пациента и заключения на лекаря. В долното поле ясно личеше почеркът на доктор Чайлз.

— Добре, прочети го — глухо издума Лора. — Но какво има, Дан? Кажи ми какво пише там.

Дан пое дъх и започна да чете.

— Пациент: Лора Филдинг. Двадесета седмица. Жизненоважни органи: БО. Тегло: наддава в рамките на допустимото.

Гласът на Дан постепенно затихна. Четеше все по-тихо и видимо се разгневяваше. Лора не можеше да разбере какъв е проблемът и това я изплаши.

— Прегледът не показва индикации за инфекция или неправилно разположение на плацентата — четеше Дан. — Плодът се развива нормално. Пациентът е в добро състояние, с изключение на оплаквания от умора.

Тук той направи пауза и погледна Лора. Нещо в очите му я уплаши ужасно. Пламъкът на свещта им придаваше червеникав оттенък. Гневът, който бе усетила преди малко, сега бе извънредно подчертан и някак си злокобен. Той я изгледа страшно, после наведе очи и продължи да чете:

— Няма... видими... усложнения... — продължаваше Дан, като нарочно наблягаше на всяка дума, остро, грубо: — ... в резултат на направен в миналото аборт по хирургичен път.

Тук спря.

А думите му сякаш още кънтяха в смълчаната стая.

Лора се почувства като заловен на местопрестъплението злодей. Дори по-лошо — сякаш някой я бе ударил силно по лицето. Мозъкът ѝ напълно се парализира, всичко в нея се обърка. И я хвана срам, а след малко и страх — страх, че Дан няма да я разбере. Не знаеше как да започне, как да му обясни. Той продължаваше да се взира в листа. Накрая вдигна очи към нея и сурово каза:

— Тук пише, че си правила аборт. Вярно ли е?

Тя отбягна погледа му и замълча.

— Вярно ли е? — повтори той.

Лора вдигна очи към него, но пак не каза нищо.

— *Вярно ли е или не, те питам?* — почти изрева той.

Тя успя да кимне с глава.

— Кога?

С мъка пристъпи до най-близкия стол. Движеше се тромаво, седна като пребитата.

Дан остана прав, гневно вперил очи в нея.

— Кога е било това? — попита той, този път по-тихо, но гневът в гласа му бе повече от явен.

— Година след като завърших правния университет.

— *След като...?* След университета?

Тя кимна и остана неподвижна, загледана в масата. Не смееше да погледне пълните му с гняв и болка очи.

— Значи след като се бяхме оженили?

Тя кимна.

— И кой... — заекна той, спря да поеме дъх и се опита да овладее гнева си. — Кой бе бащата?

— Ти, разбира се — незабавно отвърна тя с надеждата, че признанието ѝ може да оправдае постъпката ѝ донякъде. Но много бързо разбра, че би го наранила по-малко, ако бе излъгала, че е забременяла от друг. Защото сега лицето му съвсем почервеня и тя интуитивно усети, че наред с гнева го заболя още повече.

— Аз, а? — прошепна той с треперещ глас.

— Дан, но не помниш ли, че тогава решихме да не бързаме?

— Да не бързаме, но докато следваш, да! Но не и после! Решихме да изчакаме, докато завършиш и се оженим! И нищо повече не сме говорили, нито решавали по-късно! Никога след това!

— Но то се разбира от само себе си...

— Какво да се разбира — че ако забременееш, ще направиш аборт ли? И то без да се допитаеш до мен, без изобщо да ми кажеш ли? Това е недопустимо!

— Никой от нас тогава не искаше дете. Знаеш, че беше така. Не бяхме готови още. Аз не бях, а и ти също.

— Не ми говори тези глупости!

— Но помниш, че е вярно, нали? И двамата бяхме в началото на кариерите си и няхмахме достатъчно време за дете — онова време, което всеки родител е длъжен да му посвети. Ти самият си казвал множество пъти, че за момента не можем да си позволим бебе.

— Но никога — *никога* — не съм казвал да направиш аборт! То е било и мое дете — толкова мое, колкото и твое! Как си могла да го направиш? Дявол да го вземе, Лора, как си могла!

— Направих онова, което мислех, че е най-правилно за момента.

— А аз да вървя по дяволите, нали! И аз, и моето мнение не са важни! Така ли?

— Не, Дан, не съм разсъждавала така.

— Е, да! А защо не ме попита?

— Ами аз бях бременната, а не ти.

— Не ми пробутвай тези феминистки приказки, еманципации някакви! Пълни глупости! Бебето е било колкото твое, толкова и мое. Аз да не съм някакъв тип за една вечер, срещнала си ме в бара, хайде в леглото и чао! Така ли е? Аз, твоят шибан съпруг! Имам право да зная тези неща. Имам право на глас дали искам да запазиш детето или не! Била си длъжна да ми съобщиш! За бога, оттогава са минали тринадесет години и ти никога не си ми казала дори една дума по този въпрос! Ако не бях прочел тази болнична бланка, вероятно никога и нямаше да науча. Или щеше да ме открехнеш, а? Вятър работа!

— Опитай се да разбереш в какво положение съм била аз тогава.

— Не, не желая да се опитвам. Не мога да разбера! Иначе отлично разбирам, че ти си пратила бебето на кино и пет пари не си дала нито за мен, нито за моето мнение. При това си ме излъгала. И Чайлз ме излъга. Той през цялото време е знаел, но си е мълчал. Ти си го помолила да не ми казва, нали?

— Не, не съм искала нищо подобно от него!

— Да, да, не си искала! Гледаш ме и ме лъжеш!

— Дан, моля те да ми повярваш! Моля ти се. Съжалявам, че съм го направила. Наистина съжалявам. Виждам, че не съм постъпила по най-добрия възможен начин, но бях млада и мислех, че постъпвам правилно. Най-малкото съм искала да те нараня. Поне това ми повярвай.

— И колко още пъти се е случвало?

— Сега пък за какво говориш?

— За аборти говоря. Колко още си правила?

— Изобщо не е имало друг. Знаеш това!

— Откъде да знаая? Направила си един и аз не съм научил. Откъде да съм сигурен, че не е имало и още няколко други? Откъде да знаая, че и сега няма да абортираш?

— Сега вече говориш глупости.

— Не мисля така. Ти, изглежда, смяташ, че веднъж като забременееш, бебето вече си е твое, а не и мое. Откъде да знаая, че няма да решиш същото: сега не е най-доброто време да раждам? И да отидеш някъде другаде и пак да абортираш?

— Дори няма да отговарям на тези ти думи — изведнъж рече тя. Изправи се рязко и се наложи да се опре на масата, да изчака да премине пристъпът на световъртеж, който неочаквано я замая.

— Не мога да повярвам, че си постъпила по този начин с мен, Лора. Честно пред Бога ти казвам, направо не ми се вярва.

— Очевидно е, че сега не можеш да разсъждаваш рационално, затова няма и да се опитвам да ти обяснявам.

След няколко секунди главата ѝ се избистри, замайването премина и тя успя да отиде в кухнята. Изключи фурната. Нямаше вече нито апетит, нито желание за някаква си романтична вечеря.

— Когато си готов да обсъдим всичко станало дотук като възрастен и разумен човек, ела горе и ми кажи. Междувременно ще полежа — рече тя и тръгна бавно по стълбите.

— Междувременно върви по дяволите! — изрева бясно Дан.

— Не, ти върви по дяволите!

Бесен, Дан грабна връзката с ключовете си от масата в гостната.

— Няма повече да остана тук! Можеш да си дяволски сигурна в това!

— Къде отиваш?

— Връщам се в Ню Орлиънс.

— Не ставай дете. Не може сега да шофираш толкова дълго отново. За бога, че ти току-що пристигна.

— Не ми казвай какво да правя или да не правя!

— Толкова ли ти се кара обратно, а? Добре тогава. Хайде! Тръгвай! Дръж се като хлапе!

— Искаш да ме разкараш, както си направила с онова бебе, нали? Тези думи я удариха право в сърцето. Лора едва удържа сълзите си.

— Копеле такова! — извика тя и прехапа устни, за да не се разплаче. Втурна се по стълбите нагоре към стаята си, тръшна вратата и се хвърли на леглото.

Чу къщната врата долу също да се затръшва, после стъпките на Дан силно изтрополиха по чардака. След малко вратата на колата му се отвори и затвори. Двигателят заработи и колелата изскърцаха върху чакъла. Гумите още по-силно засвириха, когато Дан настъпи газта и подгони автомобила по алеята към пътя.

Лора бе почти сигурна, че Дан ще се върне след няколко часа. Ще покара, гневът му ще премине и ще се върне. Но това не стана и тя си легна, като очакваше той да ѝ се обади от Ню Орлиънс на сутринта. Дан обаче не позвъни, докато тя се готвеше да отиде до клиниката, не се обади и след завръщането ѝ. Питаше се дали ще го направи до края на уикенда — поне да се извини за казаното. Тогава ще могат да обсъдят онзи аборт като възрастни, разумни хора.

Съботата почти мина, дойде вечерта, телефонът мълчеше. Лора смяташе, че е редно той пръв да вдигне телефона и да се извини. Не бе нейна грешката за грубите му думи и гневното и демонстративно потегляне. Бе готова да обясни всичко около аборта и дори да се извини за него. Но първо той трябва да коригира поведението си и да каже, че съжالياва за петъчните си грубости. Не бяха пострадали само неговите чувства. Дан не разбира едно — пък и не ѝ бе дал възможност да му обясни, а именно, че абортът се бе оказал извънредно мъчителен и физически, и психически. Поне толкова, колкото го бе заболяло да научи за него, а може би и повече. Ако имаше някакъв начин да върне времето назад и да промени събитията от преди десетилетие, Лора би го направила. Но не можеше да промени миналото. А това я караше да страда все повече. Бе си получила достатъчно наказание, едва ли имаше нужда и Дан да добавя нещо от себе си.

Надяваше се, че бременността ще изкупи част от вината ѝ, а и ще премахне малко от болката, останала след аборта. Бе оптимистка, че след раждането на бебето и Дан ще се успокои, ще прости и ще забрави обидата си. Сега вече се нуждаеха от свое дете повече от всякога преди.

Тези мисли пак събудиха старите тревоги за здравословното състояние на родените в клиниката на Чайлз деца. За съжаление, не бе успяла да ги сподели с Дан. И сега се налагаше да разсъждава сама.

От друга страна, я гнетеше и въпросът защо Чайлз бе добавил информацията за аборта към заключенията в онази бланка? Чудесно

схващаше, че въобще не е било наложително. Значи го е направил нарочно? Защо? Може би се досеща, че тя е ходила в „Удридж“. И се бе опитал да внесе напрежение в тяхното семейство, за да я отвлече от неговия син и онзи приют? Възможно ли е това? Той толкова фалшив човек ли е? А може би това е негово предупреждение? Ако продължаваш да се ровиш, може и нещо друго...

В понеделник сутринта все още нямаше отговор на нито един от всичките тези въпроси. Седеше в чакалнята и чакаше реда си за изследванията на кръвта и инжекциите. Случайно дочу разговор между сестрата и друга бременна: стана дума, че доктор Чайлз е бил спешно извикан за раждане. И няма да може да преглежда записаните за тази сутрин пациентки.

Сега, когато той бе зает и на друго място, Лора реши, че има добър шанс да потърси някои отговори. Щеше да се насочи към проблемите около родените тук и евентуално двете лица на доктор Чайлз.

Тогава ѝ дойде редът. Гейл започна редовните прегледи и измервания, а Лора ужким между другото попита дали клиниката е асоциирана с други болнични заведения.

— Не е — отвърна ѝ Гейл, — нашата е напълно независима институция.

— Не е ли в някаква връзка с други репродуктивни центрове, да речем... някои в Канада? — невинно подхвърли Лора пак, като внимателно избра няколкото ключови думи.

— Канада ли? О, не, за бога! Тяхната система е напълно различна от нашата. Здравеопазването е под егидата на държавата: обществено обслужване на хората. За всичко плаща правителството и нещата се управляват доста по-различно. В Канада едно семейство трябва да чака доста време, за да отиде на преглед и лечение в клиника като нашата. Не, не, не сме свързани с никой канадски център или пък с който и да е друг в трета страна. Защо питате? Да не възнамерявате да ни напускате?

— А, не. Питам заради една приятелка.

— Тя да не би да живее в Канада? Знаете, много пациенти идват тук от доста далечни места. Защо не посъветвате вашата приятелка да го направи?

— Не може да пътува толкова надалеч. Има много ангажименти у дома, няма как да отсъства за дълго време.

— Е, да, това е неприятно. Но могат да се намерят и други подходящи места. Искате ли да попитам доктор Чайлз? Той да я насочи към някоя клиника?

— Не, не, недейте да го правите.

Лора се изпусна — изтърси думите си прекалено бързо и категорично. Гейл я изгледа по особен начин.

— Питам просто от любопитство — опита се да заглади Лора. — Не е чак толкова важно.

Сестрата кимна с разбиране и пак насочи вниманието си към подготовката на спринцовките.

— Да сте чували за някой си Нифейр? — попита Лора. Веднага ѝ стана неловко, защото въпросът не прозвуча невинно, както тя искаше.

— Нифейр ли? Да не е пациентка?

— Не. Може би е някой, който работи тук?

Гейл помисли известно време и поклати глава.

— Не, нямаме колега с това име.

— А случайно да сте виждали тази фамилия на получени тук плик или пощенска пратка?

— Не съм. Но пък аз нямам достъп до пощата — тя отива направо в пощенската кутия на клиниката, откъдето писмата се разпределят обичайно от доктор Чайлз или доктор Ейсър. Защо питате?

— Струва ми се, че чух името да се споменава във връзка с клиниката.

— Възможно е да е пациентка. Ако не е била хоспитализирана за изкуствено оплождане или за пълния курс на терапия, няма и откъде да я познавам. Това е най-вероятно.

После Гейл пристъпи към първата инжекция. Лора почувства убождането на иглата особено болезнено. Изобщо от инжекциите я болеше последните няколко дни. И не можеше да се отърве от мисли за бъдещото бебе при всяко влизане на иглата. Както и от мрачните разсъждения за онези *недъгави* деца.

— Тук дали е имало бебета, родени с... — започна Лора, но думите излязоха от устата ѝ неловко, увиснаха във въздуха — ... с някакви проблеми?

— Какви проблеми имате предвид?

— Ами не знам точно. Просто проблеми. Забелязвали ли сте деца, при които да има основания за загриженост... за бъдещото им развитие, да кажем?

— Не ми се е случвало. Но аз съм в предродилното отделение — обясни Гейл. — За това, което питате, би трябвало да се обърнете към персонала на родилното. Там ще знаят повече по тези въпроси. Защо питате?

— Хм, просто така. Нямам никакви особени основания.

— Тази сутрин просто сте пълна с въпроси, госпожо Филдинг.

Лора се усмихна насила:

— Най-вероятно се обаждат нервите и опасенията на бъдещата майка.

— Е, да. Напълно в реда на нещата си е. Но при вас няма основания за тревога. Резултатите от амниоцентезата бяха много добри. Бременността си протича напълно нормално.

Сестрата стисна ръката ѝ окуражително и добави:

— Вижте, миличка, говори ви опитен медицински работник. През ръцете ми са минали десетки бъдещи майки. Вие и вашето бебе ще бъдете в отлична форма.

Гейл привърши и излезе, като остави Лора да се облича. Тя бързо навлече дрехите и надникна през вратата. Наоколо не се виждаха нито сестри, нито който и да е друг от персонала. Чуваха се откъслечи от различни разговори от амбулаториите и приемното отделение. Някаква сестра убеждаваше за нещо си пациентката в недалечна стая, но самият коридор бе пуст.

Лора хвърли поглед към неговия край, където бе кабинетът на Чайлз. Нужен ѝ бе само миг, за да вземе решение. И като се огледа още веднъж, тя бързо закрачи към неговата стая. Вратата бе затворена, но не и заключена. Извърна се през рамо и отново огледа коридора, но наблизо нямаше никой. Тогава влезе.

В помещението съвсем леко дъхтеше на одеколona на Чайлз. Сякаш да напомни на Лора, че тук тя няма работа. Трябваше да действа извънредно бързо, да намери онова, което търсеше, и да се измъкна, преди някой да я е засякъл тук.

В кабинета, за разлика от другите стаи, цареше пълна тишина. Веднага я усети като нещо много осезаемо и то усили безпокойството

й. Първото нещо, което провери, бе вратата зад бюрото. Може би там имаше стенен шкаф, а в него — медицински досиета? Но когато я отвори, видя, че отзад се намира тоалетна и малка баня. Отсреща, покрай мивката, имаше още една врата. Вероятно води към коридора, рече си Лора. Значи там няма нищо интересно.

Обърна се към бюрото и започна да отваря чекмеджетата поред. Най-долното отдясно бе пълно с папки, които носеха имена на пациентки, подредени по азбучен ред. Разрови ги, намери своята и я извади, за да я прегледа. Обаче й бе трудно да се съсредоточи. На всеки няколко секунди поглеждаше към вратата, а същевременно прелистваше закрепените вътре листа и се мъчеше да схване същността на написаното.

Но не разбираше по-голямата му част. Попадаше на множество специализирани медицински термини и кодови номера, обозначения и дявол знае още какво. Изведнъж зърна нещо, което бе доволно ясно: „7 юли, на пациента внесени две зиготи“. Същият брой, който й бе казала и сестрата. Върна се назад и намери датата 2 юли. Там пишеше, че тогава от нея са взети 2 яйцеклетки.

А тя бе сигурна, че е била само една. Напрегна се да си припомни какво бе станало през онзи юлски ден, когато й бяха направили процедурата. Тогава бе малко замаяна от пълната упойка, но споменът за прозореца на лабораторията и те двамата с Дан, застанали пред него, бе съвсем ясен в съзнанието й. Доколкото си спомняше, и ембриологът, и доктор Чайлз бяха споменали, че яйцеклетката е само една. Какво става тук? Сега вече не можеше да бъде сигурна в нищо. Една или две?

Отново хвърли светкавичен поглед към вратата. И пак запрелиства страниците. Почти нищо не разбираше, но пък не можа да намери и нещо необичайно или тревожно. Само броят на зиготите... Прибра своята папка и бързо затърси на буква „К“, след малко намери името на Пола Кинкейд, сестрата на Джени.

Там направи същата проверка. Яйцеклетките бяха общо три, но само две използвани. Броят на имплантираните зиготи бе 2. Нормално може би. Прибра папката на Пола и започна да търси тази на Шарлот Уилър. В нея Чайлз бе отбелязал, че е извадил две, имплантирал две. Лора извади още една папка, наслуки, без да гледа

името. Пак същото: две извадени, две внесени. В следващата: три получени — две имплантирани. Всички се движеха около тези цифри.

Значи Гейл е била права: според нея Чайлз бе имплантирал две зиготи на Лора Филдинг в опит за изкуствено оплождане.

Отвън се чува стъпки. Приближаваха се насам. Лора се уплаши. Затвори чекмеджето и клекна зад бюрото. Спомни си, че има и друг изход от стаята — през тоалетната. Тъкмо се канеше да се промъкне натам, когато човекът отвън отмина вратата, а стъпките му заглъхнаха някъде по коридора. Отново настъпи тишина.

Лора се отпусна на пода и се запита: какво, по дяволите, правя аз тук? Постъпваше доста глупаво.

Вече не бе така напрегната. Изправи се и се нареди да излезе от кабинета, но в същия миг погледът ѝ попадна върху компютъра до бюрото. Спомни си как с огромна надежда бе търсила някаква информация в компютъра на Джени. В онзи всичко се бе оказало изтрито, но в този тук може би има някакво обяснение защо ѝ бяха имплантирали само една зигота, а в досието ѝ пише, че са били две? Ще отнеме само минутка, рече си тя и пристъпи напред. Дошла бе чак дотук...

Включи компютъра. Изчака нормалното зареждане. Стори ѝ се безкрайно. Накрая на екрана се появиха различни иконки. Лора хвана мишката и щракна на „Отворете файловете“. Появи се карето с въпроса за паролата.

Е, ясно... който иска да влезе, трябва да знае паролата. Но защо му е тази защита за медицински досиета, попита се Лора, след като чекмеджето с папките е отворено и в негово отсъствие всеки може да надникне там. Защо компютърът има защита, а вратата е отключена?

На екрана продължаваше да святка надписът „Напишете паролата“.

Лора погледна към вратата, послуша се — май че никой не идваше. Тогава, все още изправена пред бюрото, написа „Чайлз“.

Появи се ново каре с надпис „Паролата е невалидна“.

Лора написа „НЧайлз“.

Пак се появи „Паролата е невалидна“.

Погледна към вратата, написа „Норман“.

„Паролата е невалидна“ — същият отговор.

Отстъпи и се загледа в монитора. Каква ли ще да е тази парола? Опита се да си спомни дали лекарят има куче. Но как ли се казва пък то? Много хора използват името на домашния любимец за парола на персоналния си компютър. Не бе забелязала куче през лятото, когато бяха посетили рождения ден в къщата на Чайлз. Там май изобщо не бе усетила и типичната миризма на дом с домашни животни. Кой ли бе рожденият му ден? И това не става. Възможностите за избор на дума бяха милиарди... Нямахше почти никаква надежда.

Тогава получи вдъхновение. Издърпа кожата стол по-близо и седна. С влажни от пот пръсти бавно и целенасочено написа:

Н-И-Ф-Е-Й-Р.

И натисна клавиша „ентер“.

Пак излезе „Паролата е невалидна“.

— Дявол да го вземе!

Някакъв вътрешен глас ѝ повтаряше, че паролата е тази! Но компютърът не ѝ разрешаваше достъп до файловете. Е, няма как. Въздъхна и се пресегна да го изключи. Я чакай за миг! Бързо натрака на клавиатурата „ДЖЕРЕМИ“ и пак чукна „ентер“.

На екрана се появи директорията със списъка на файловете.

Победа!

Вече бе влязла. Очите ѝ пробягаха по имената на файловете. Ето! „Филдинг.ДБФ“. Маркира го с мишката и щракна два пъти. Документът се отвори и на екрана се изписа нещо като бланка с множество бележки, които приличаха на онези в папката. Задвижи текста нагоре и започна да търси графата, която я интересуваше — там, където бе записан броят на яйцеклетките и зиготите: получени и имплантирани.

Бързо намери тази информация и след като я прегледа, остана доста озадачена. Тук пишеше, че на 27 юли е получена една яйцеклетка. Тя бе отбелязана с E1. А отдолу бе отбелязан броят на имплантираните шест дни по-късно зиготи: две. Те бяха маркирани с E1a и E1b.

— Но това не е възможно — прошепна тя.

Математически погледнато, Чайлз бе имплантирал два пъти повече зиготи от първоначалния продукт — единствената яйцеклетка. Прочете същия параграф от документа отново и отново. Може би не

разбираше нещо правилно? Но логиката бе проста. Едно се превръща в две.

Задвижи текста до края. Надяваше се, че там има друго обяснение, но нищо подобно нямаше. Намери само схема, която практически означаваше същото нещо: от E1 две отделни стрелки водеха съответно към E1a и E1b. Тя бе демонстрация на гореописаната процедура. Съвсем нищо не разбираше.

Замисли се, като гледаше схемата. Излизаше, че E1 се превръща в E1a и E1b или, с други думи, първоначалната яйцеклетка се разделя или разцепва на две части, които се оплождат едновременно, за да станат две зиготи. Без да знае защо думата „разцепвам“ се задържа повече от всичко останало в съзнанието ѝ... и изведнъж дойде прозрението!

Дъхът ѝ почти спря. Не ѝ се вярваше да е така! Може би неправилно е разбрала казаното от Джени. Не онова, за което бяха говорили последния път по телефона, а преди месеци, когато бяха обядвали заедно в Колиър. Тогава Джени бе употребила същата дума — *разцепвам*. Във връзка с двамата учени от университета „Джордж Вашингтон“, които успешно бяха...

— ... още половин час — говореше Чайлз. Гласът му долиташе от коридора. Лора чу шума от стъпките му, които се приближаваха към вратата. — Дотогава, моля, никой да не ме безпокои.

Замръзна, парализирана от паника. След малко успя да излезе от вцепенението и единствената мисъл, която я завладя, бе да се измъкне оттук максимално бързо, преди Чайлз да я е видял. Изключи компютъра и се втурна към тоалетната. Успя да затвори вратата ѝ след себе си миг преди лекарят да влезе в кабинета.

Допряла ухо на вратата, Лора слушаше отвътре, без да смее да помръдне. Чу, че Чайлз се приближава до бюрото. Стори ѝ се, че е спокоен и методичен, ако се съди по стъпките му, а не ядосан и забързан. Изглежда, не я бе нито видял, нито чул. По шумовете заключи, че сяда на кожения стол.

Боже, ами ако той е запазил топлината на тялото ѝ? Или ако е отместен повече от позицията, в която обичайно го оставя лекарят? След малко се чу изщракване: бе включил компютъра. Тихо забръмча и охладителното вентилаторче в централния процесор.

Значи ще остане в кабинета за известно време, реши Лора. Пък и нали преди да влезе, бе казал никой да не го безпокои поне половин час. Ами ако се наложи да използва тоалетната през това време? Трябва да се маха оттук час по-скоро!

Крадешком запристъпва, крачка по крачка, към другата врата. Тихо, тихичко... внимателно хвана топката на бравата и я завъртя.

Очакваше да излезе в коридора, който водеше към лекарските кабинети, но попадна в пълен мрак. Отначало реши, че е в друг стенов шкаф и се разтрепери. Бе попаднала в капан! После забеляза, че тъмнината е съвсем непроницаема. Нямаше я обичайната цепка светлина, която би се процеждала под вратата на обикновения шкаф. Очите ѝ постепенно привикнаха с мрака и тя се ориентира. Бе в нещо като коридор, но малко по-различен от другите в клиниката. Всъщност имаше някаква светлина. Е, не точно светлина, а мъгливо сияние, което идваше отдясно, близо до пода. Напегна очи и забеляза водещи надолу стълби. Сиянието идеше оттам. И единственият път водеше нагам.

Заслиза бавно, като спираше на всяко стъпало и се заслушваше за евентуални шумове отдолу. Дали там има някой? Нищо не чуваше, но долавяше особена миризма. Във въздуха се носеше лек мирис на химикали. И на още нещо. Стори ѝ се, че е на нещо органично, но не бе сигурна на какво точно. Зави ѝ се свят. Спря и се опита да се

съвземе. Какво ли я чака долу? Каквото и да бе то, Лора изпитваше силно безпокойство.

Но трябваше да избяга, преди Чайлз да я намери. И оттук, изглежда, бе единственият начин да го направи. Слезе до дъното. Тук започваше нов, доста по-тесен коридор. Можеше да върви само на право. Оттам идваше и слабото сияние. Пак се ослуша. Нищо. Тогава закричи напред.

Подът бе застлан с бели плочки, стените бяха от масивни бетонни блокове, прясно боядисани в бяло и много чисти. Помисли, че е редно тук да има водопроводна и електроинсталация, монтирани по стените, но обстановката бе като в хола и коридорите на клиниката. Не приличаше на мазе, нито пък на локална електроцентрала, каквато имат повечето болници. Тук би трябвало да има и персонал, рече си тя, но не се замисли повече над това. Главната ѝ цел бе да намери изход. Изход. Веднъж като излезе от клиниката, ще седне и ще помисли, ще реши какво да прави в бъдеще в светлината на намерената в компютъра информация.

Коридорът свиваше рязко надясно и изведнъж, силно изненадана, Лора застана на прага на добре осветено помещение. То бе лаборатория, по-малка от горната, където бе извършена процедурата на оплождането, но изглеждаше също много добре обзаведена. На тавана висяха флуоресцентни лампи. Силната им светлина падаше върху блестящи стоманени маси с множество инструменти върху тях. Изглежда, всичко бе стерилно.

По стените имаше широки лавици, а по тях бяха наредени множество термофорни съдове — стъкленици. Някои съдържаха тъмночервена течност, прилична на разрежена кръв. В други пък течността бе жълта на цвят. Почти навсякъде в нея плаваше нещо, но разстоянието бе сравнително голямо и Лора не виждаше достатъчно добре.

Пристъпи напред. Видя, че има още две врати, отворени към коридори зад тях. Логично бе поне едната от тях да бъде изход. Сега обаче бе решила, че не бърза толкова много. Любопитството се оказваше по-силно. Трябваше да разбере що за място е това. Защо лабораторията е в мазето?

Приблужи се до съдовете и отблизо надникна в тях. Секунди ѝ бяха необходими да разпознае плаващите вътре неща. И тогава я обзе

нечовешки страх, краката ѝ омекнаха, стана ѝ лошо.

С мъка си пое дъх. За минута не можа дори да помръдне, мислите ѝ сякаш се парализираха. След малко се посъвзе и се опита отново да погледне в съдовете. Знаеше вече какво е съдържанието им, каква е носещата се във въздуха миризма. Сега ѝ се стори, че тя затруднява дишането. Повече от смелост ѝ бе нужна отново да отправи поглед към висящите в течността мънички телесни органи. *Детски органи.*

Почувства помръдване в утробата си. Леден ужас я обхвана. Откъде са се взели тези органи тук? Никаква логика не можеше да даде отговор на този въпрос. Дали пък не можеше? Но, не, не това означават онези цифри в компютъра на Чайлз, нали, мили боже! Мисълта бе направо убийствена. Не, не можеше да е това! В никакъв случай! Или пък бе именно то...

Мъртвешката тишина я ужасяваше още повече. Откъде пък ѝ хрумна тази дума — мъртвешка?! Бе съвсем сама в това помещение с толкова много части от човешки тела. Бебешки тела... Не можеше да остане повече тук. Трябваше да се маха! Тук бе ужасно студено.

Избра да тръгне по по-добре осветения коридор. В отсрещния му край имаше силна светлина. Може би е слънцето, зарадва се Лора. Докато крачеше напред, мина покрай няколко врати. Някои бяха отворени, но пространството отвъд бе тъмно.

Зад една от затворените тихо бръмчеше някаква инсталация, може би хладилна. Поколеба се дали да отвори, но почти бе сигурна, че тук изход няма. Отмина и продължи. Тук вече миризмата бе много по-силна от тази в лабораторията, но естеството ѝ бе друго. Вонеше на животни и животински изпражнения. Огледа се. Да, миризмата идваше от следващото помещение.

Надникна предпазливо. Имаше усещането, че в него има нещо или някой. Долови леко движение, но бе невъзможно да се различи източникът му. Сега отново силно желяеше да излезе от тази проклета сграда, преди някой да я залови. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Закрачи към светлината на края на коридора. Оказа се, че е флуоресцентна лампа, а не слънчевите лъчи. Приблужи вратата, забави ход и внимателно надникна.

И тук имаше множество маси от неръждаема стомана и инструменти, инструменти. Но това не бе лаборатория. Помещението

приличаше на операционна. Миришеше на химикали, както в лабораторията. И все пак тук имаше някаква особеност. Първо миризмата не бе така силна, а по-скоро специфична. Не бе консервант, а нещо по така... каква е думата, блъскаше си главата Лора. Да, миришеше ѝ на нещо живо.

От мястото, където стоеше, се виждаше само част от помещението. Понечи да пристъпи малко настрани и тогава чу звук на метал, удрящ се в друг метал. Обърна глава в посока на звука и с изненада забеляза застанал до една от масите човек.

Той гледаше надолу и въобще не я забеляза. Бе облечен в хирургически дрехи, с маска и ръкавици и бе прекалено зает с нещо, което правеше на масата. Лора забеляза, че остави скалпел върху близкия поднос. Светлината попадна върху плоската му част и тя с ужас констатира, че по острието има кръв.

Човекът се помести, макар и да продължи работата си. И тогава Лора го разпозна. Не бе мъж, а жена — доктор Ейсър, съпругата на Чайлз.

Когато тя се отмести, Лора успя да види предмета, върху който лекарката работеше. И с мъка успя да потисне ужасената си реакция.

Инстинктивно запуши уста с длан, после бързо отстъпи назад и намери опора в хладната бетонна стена. Затвори очи и заклати глава в надежда да разсее образа в съзнанието си. Не вярваше на очите си. В действителния свят ли се намира, или в някакъв кошмар? Това просто не бе възможно.

Усети смущения в стомаха и разбра, че ще повърне. Трябваше незабавно да излезе оттук. Преди да са я видели, преди да са разбрали, че тя е научила ужасната им тайна.

Тръгна обратно по коридора, като залиташе. Някъде недалеч напред чу шума на отваряща и после затваряща се врата. Там, където бе кабинетът на доктор Чайлз. Някой идваше към нея и стъпките му звучаха все по-наблизо.

До този момент Лора не се бе страхувала от Чайлз истински. Не бе вярвала, че той би могъл да навреди някому физически. Но сега вече — след разкритията си — бе убедена, че лекарят е опасен човек.

Бързо се вмъкна в една от отворените неосветени стаи. Остави вратата, както си беше. Тъй като почти всички останали бяха отворени, може би по-добре бе така, за да не привлече вниманието на идващия. Най-вероятно това бе самият Чайлз.

Чу стъпките му в лабораторията. Той прекоси помещението и тръгна по коридора към операционната, където работеше Ейсър. Тихичко и предпазливо Лора пристъпваше все по-навътре в мрака. Все по-силно усещаше вонята на животни. Лора почти се задави, а гаденето се превърна в остра стомашна болка. Под краката си усещаше, че джапа в нещо. А острата, почти нетърпима смрад напомняше на урина.

В осветения правоъгълник на входа се мярна сянка. След секунди се появи и Чайлз. Също като съпругата си и той бе облечен в хирургическо облекло. Лора си припомни думите на сестрата, че е бил извикан за спешно раждане. Вероятно направо оттам е отишъл в кабинета, а Ейсър е слязла тук. Вероятно тя е донесла новороденото.

Разтреперана в мрака, Лора отново видя образа на голото бебе върху операционната маса, покритата му с кръв сивкава кожа, провисналата пъпна връв. Очите на новороденото бяха отворени, но иначе тялото изглеждаше безжизнено. Лора бе решила, че то е мъртво. Искеше й се да е мъртво. Дано да е било мъртво, преди Ейсър да е използвала скалпела, отчаяно мислеше тя.

Защото през кратката секунда, докато бе имала възможност да го зърне, съвсем ясно бе забелязала разреза в черепа и бялата мозъчна тъкан в процепа.

Дали всичко това става наистина? Не, казваше си тя, не може да бъде. Не е възможно. Сигурно сънувам. Но сънищата нямат миризми, в тях студените стени не са така осезателни на допир, в сънищата на

човек не му се повръща. Не, не сънувам! Нещата са напълно реални. Колкото и невероятни да изглеждат, те са самата действителност.

Чайлз мина пред входа и изчезна. Стъпките му закънтяха в посока на операционната, където работеше жена му. Работеше ли? Какво...? Правеше дисекции на новородено. Какво друго?

Ами ако греша, изведнъж реши Лора. Може би просто правят някаква спешна, наложителна операция. Помагат му в действителност. Ако е родено например с някакъв мозъчен дефект. Правят му операция, за да отстранят аномалията?

Но защо ще оперират в мазето? Нали горе има чудесни операционни, обзаведени по последната дума на медицинската техника? Какъв е смисълът да извършват такива деликатни процедури в мазето? Пък и не е логично да работят само двамата, без асистенти, без сестри и друг персонал. Безсмислица някаква се получава...

Да, но истината е друга! Те не се опитват да спасят това дете. Кожата му бе сива, значи то е било вече мъртво. Всичко в Лора се бунтуваше и настояваше случаят да е друг — то да е починало, преди да го свалят тук, долу.

Мъртвородено, изведнъж се досети тя. Ами разбира се! Родено е мъртво, а двамата лекари правят аутопсия, за да намерят причината. А това на свой ред ще помогне при други случаи да бъдат спасени други деца. Напълно естествено обяснение. Тук е патологията, съответната лаборатория. Нали и горе има същата. Да, разбира се. Край на кошмара. Нищо ужасно няма, напротив. В крайна сметка светът се движи напред, жените раждат. А тук помагат на онези, които не могат да заченат лесно. Шарлот бе напълно права — тук се правят само добрини.

В този миг чу гласа на Чайлз.

— Докъде стигна? — попита той съпругата си.

— Готова съм за екстрахиране.

— Добре тогава, хайде давай.

Лора чу тракане на инструменти. Двамата се раздвижиха, гумените им обувки заскърцаха по плочките на пода.

Ето, сега ми е време да изчезвам, реши Лора. Започна да пристъпва към вратата и тогава усети дишането около себе си. Това я ужаси. Значи тук някъде има живо същество. То диша същия въздух като нея... В съзнанието ѝ се завъртяха какви ли не образи. Напрегна

очи, които вече бяха почти привикнали с тъмата. И различни клетките. Те бяха почти навсякъде, множество, натрупани една върху друга — от пода до тавана. Ето откъде идеше миризмата на животни. Огледа се и една по една техните форми изпъкнаха въпреки мрака.

В най-близката клетка имаше няколко кученца. Бяха още голи, без козина. Изглеждаха току-що родени. В съседната лежеше по-голямо куче — безучастно, притиснато в тясното пространство. Гледаше я, но Лора остана с впечатлението, че то фактически не я вижда. Този поглед ѝ бе вече добре познат. Бе същият като на котарака Филикс.

Обърна се към другите клетки. Първата отляво незабавно привлече вниманието ѝ. Боже мой! В тъмата проблясваха чифт червеникави очи на фона на бяла козина. Нямахше нужда да се вглежда повече, бе сигурна, че оранжевите петна са си на място. Ето още един чифт подобни очи и трети, четвърти... Всичките бяха еднакви — сякаш изпразнени от живот, безжизнени. Познати до болка. Също като дупки в мрака.

Лора успя да различи и формата на главите им: обли, гладки, котешки — до една без уши.

Досущ котката в нейната къща. Идентични с онази, която Дан неволно прегази преди месеци. И с онази, която срещнаха, когато за пръв път пристигнаха в клиниката.

Клонирани! Сега Лора се досети за смисъла на схемата в компютъра на Чайлз. Ембрионът е бил „разцепен“, както Джени бе описала дейността на онези двамина учени от университета „Джордж Вашингтон“. Нали те успешно бяха клонирали човешки ембриони?

Значи Чайлз клонира животни. Това бе единственото обяснение за видяното тук. Напълно шокирана и трепереща от страх Лора се запита: ами ако клонира и бебета?

Но нямаше нужда да пита — вече знаеше отговора.

Ето ти причината за операцията на края на коридора отвън, където Ейсър правеше дисекция на сивкавото, бездиханно телце. Изглежда, не само клонират ембриони, изглежда, убиват и новородени.

В съзнанието ѝ проехтяха думите на Ейсър от преди малко: готова съм за екстрахиране... Значи вадят нещо, отделят нещо от мозъка на бебето. Какво? Защо? Изглежда, че...

Мислите ѝ мигом секнаха, когато от операционната долетя бръмчащият звук на операционен трион, или не?! — това бе бормашина, подобна на зъболекарските. После чу противния шум на металната бургия, проникваща в костта. Представи си какво правят Чайлз и Ейсър и отново усети световъртеж. Образите бяха толкова отблъскващи, че с мъка устояваше. Преви се от внезапна болка и залитна към клетките, като повърна на пода.

Тогава кучетата залаяха силно, заскачаха в клетките, заблъскаха се в решетките. През цялата тази дандания Лора смътно долови промяната в операционната: там настъпи тишина, някой бе изключил бормашината. С други думи, вече знаеха, че имат неканен гостенин.

Лора бягаше по коридора, стомахът я превиваше. Светлината бе оскъдна, но тя бе вече привикнала с мрака и виждаше достатъчно. Насреща ѝ имаше стълбище. Опита се да тича още по-бързо, препъна се на два пъти, ожули длани и колене. Стигна до горната площадка и зърна тънката ивичка светлина под затворената врата отпред. С последни сили се хвърли към нея, спъна се и залитна, съвсем задъхана. Цялата трепереше от страх. Замря за миг, заслушана за стъпките на евентуални преследвачи отзад. Да! По плочките трополяха стъпките на някой, който я гонеше.

Сграби топката на бравата. Боже, молеше се вътрешно тя, нека да не е заключено! Топката се завъртя и вратата се отвори. Тя залитна навън, силна светлина я удари в очите. Тук миришеше само на дезинфекционни средства — рай в сравнение с долната воня. Отлично разбираше, че съвсем не се е спасила. Не и докато не напусне тази сграда и се озове нейде доста по-далеч от нея.

Огледа се — бе в коридора пред родилните отделения на клиниката. Специфичен шум зад нея я стресна. Обърна се — вратата се затваряше автоматично. Надписът на нея гласеше: „ПАТОЛОГИЯ: САМО ЛЕКАРИ“.

Изведнъж си спомни! Бе видяла доктор Ейсър да влиза тук след раждането на Шарлот. Тогава лекарката носеше поднос с нещо завито. Сигурно на подноса е имало бебе — завитото нещо, което бе видяла, отговаряше по големина и форма.

Дали е бил Майкъл? Възможно ли е тогава да са му направили нещо? Дали затова сега той е такъв... аномален? Но тя бе виждала бебето скоро след това и не помнеше по черепа или другаде да е имало белези. Не може да не са останали следи, ако с него е било извършено нещо подобно на онова, което бе зърнала в мазето.

Но колкото повече се напрягаше да разреши загадката, толкова по-малко стигаше до логично обяснение. Всъщност тя час по-скоро трябва да изчезва оттук. По-късно ще разсъждава. Сега трябва да бяга,

преди да са я... Какво да са я...? — попита се тя. Какво могат да ѝ направят тук? Но отлично съзнаваше, че те са много опасни.

Забърза към двойната врата на коридора пред родилните отделения. Отвъд имаше друг коридор, който водеше към фоайето. От съседна врата излязоха две сестри. Изгледаха я с любопитство, а едната ѝ каза:

— Извинете ме, но тук е забранено за пациенти.

— Съжалявам, обърках се — едвам рече Лора и бързо ги задмина.

— Госпожо... госпожо! — викна сестрата зад нея. — Добре ли се чувствате?

Лора сякаш бе загубила дар слово. Продължи напред, без да се обръща, вдигна ръка и само им махна леко. За щастие стигна до двойните врати и ги отвори. В дъното на започващия тук коридор зърна фигурата на Рой, човека от охраната. Говореше по закачен на стената сив телефон за вътрешна връзка. Рой закачи слушалката и се огледа внимателно. После тръгна по коридора към нея с целенасочени стъпки, сякаш търсеше някого. Ами да — търси *нея*! Но да бяга вече бе късно. Той я бе видял, освен това бе съвсем наблизо.

— Госпожо Филдинг! — повика я по име той.

Лора замръзна на място. Какво да прави? Нямаше как да се върне назад. Чайлз вече сигурно бе излязъл от мазето. Спасението бе само напред — към фоайето. Трябваше да излезе от сградата и да се качи на колата. Да бяга!

— Радвам се, че ви намерих — каза Рой. — Току-що говорих с доктор Ейсър по телефона. Търсят ви с доктор Чайлз за нещо спешно.

Рой съвсем не бе враждебно настроен, нито се държеше застрашително. Естествено, той не знае за какво става дума. Просто му бяха наредили да я задържи. Дали други хора от персонала знаят с какво се занимават Ейсър и Чайлз? Но Рой изглеждаше напълно добронамерен. Лора пое дъх и се опита да се съсредоточи. Може би все пак ще успее да се измъкне? Нямаше начин да му разказва какво е видяла долу. Щеше да я вземе за луда. Сега трябваше да го заблуди по някакъв начин и да се измъкне. После ще решава какво да прави, на кого да разкаже видяното.

— Искат да говорят с вас за нещо — повтори Рой, вече стигнал до нея.

— Да, да — отвърна Лора, — току-що го уредихме със сестрата.
— Мина покрай него и тръгна към фоайето, като подхвърли през рамо.
— Всичко е направено, сестрата знае.

Чувстваше погледа му в гърба си, но продължаваше да върви напред, като с мъка се удържаше да не побегне.

— Госпожо Филдинг! — извика Рой внезапно.

Лора продължи да върви.

— Госпожо *Филдинг*, почакайте за миг!

Сега Лора вече чу тежките му стъпки. Бе тръгнал след нея. Погледна през рамо — бе готова да хукне, ако той се затича.

— Значи говорихте със сестрата за онова, за което ви търсят доктор Ейсър и доктор Чайлз? Така ли? Не ви разбрах? — попита той.

— Да, да — преди секунда.

Гласът ѝ потрепери от страх, но охраната явно не усети.

— Значи е уредено? Каквото искат, нали?

— Естествено. — Този път Лора успя да се усмихне. —
Благодаря ви.

— Няма защо. Приятен ден, госпожо Филдинг — рече Рой и видимо се успокои.

Лора с мъка успя да продължи с нормални крачки. Стигна до завоя, където коридорът се пресичаше с фоайето. И вече извън полезрението на охраната, хукна към изхода. Излезе от сградата и продължи да тича към паркинга.

Стигна до колата, пъкна се в нея, затръшна вратата. Опита се да я заключи отвътре няколко пъти — все неуспешно. Накрая треперещите ѝ пръсти уцелиха ключалката. Дишаше тежко, давеше се, поемаше въздух на къси, бързи глътки. Главата я заболя, като че ще се пръсне. Пот я обля цялата.

Извади ключовете от чантата и се опита да запали двигателя. Но ги изпусна и те тупнаха на пода. Ръцете ѝ бяха потни и трепереха. Извърна глава и погледна към входа на клиниката. През стъклените врати зърна фигурата на Чайлз. Той пресичаше фоайето тичешком, а Рой бързаше зад него.

Наведе се и започна да опипва пода с пръсти. Търсеше ключовете пипнешком, защото коремът ѝ вече бе много голям и не позволяваше нормално навеждане. Накрая ги намери. И докато с мъка се опитваше да уцели ключалката на запалването, пак хвърли бърз и

уплашен поглед към сградата. Чайлз бе вече навън и трескаво оглеждаше паркинга. Явно не познаваше колата ѝ. В същия миг застаналият на крачка зад него Рой посочи автомобила ѝ с ръка. Чайлз се затича към нея.

Чак сега Лора разбра, че е обърнала ключа наопаки. Постави го както трябва и завъртя. Двигателят запали от първия път. Слава богу! Натисна газта още преди да е включила на скорост. Но след още секунда-две мъки колата потегли и гумите изскърцаха по чакъла. Лора едвам избягна сблъсъка с двете най-близки лимузини, но излезе на широката алея и незабавно ускори.

Когато за последен път погледна в огледалото за задно виждане, Чайлз стоеше на паркинга и гледаше след нея. Въпреки значителното разстояние Лора отлично разпозна отчаяното изражение на лицето му.

Влезе в къщата почти тичешком, спъна се в котката и се блъсна в стената. Филикс измяука пронизително и я стресна допълнително. Сърцето ѝ биеше бясно. Едвам успяваше да си поеме дъх. Усети, че бебето в утробата ѝ помръдва и се уплаши още повече.

Огледа се, объркана, като че се намираще в мъгла. Не бе сигурна как да постъпи. Погледна през прозореца. Навън нямаше никой, но този факт не я успокои. Тук е съвсем изолирана, с уплаха мислеше Лора и отчаяно напрягаше ум. Към кого да се обърне за помощ? На това отдалечено място може да се случи всичко, никой няма да види нищо.

Хукна към бюрото, вдигна телефонната слушалка. С несигурна ръка набра номера. На втория сигнал се обади телефонният секретар. Дан не си беше у дома.

— Ох, по дяволите, Дан, къде ходиш!

Секретарят отсреща забибипка.

— Дан! Аз съм! — Думите ѝ потекоха като водопад от устата. — Имам проблем — бебето — клиниката — трябва да бягам. Обади ми се — не, не — аз се прибирам. Тръгвам веднага. Ще ти се обадя...

И се разплака.

— Боже мили... — шепнеше тя в слушалката. — Дан, страх ме е!

Успя да събере сили и да се отърси от страха. Избърса сълзите, нос.

— Не зная какво да правя — рече тя, този път по-трезво и разсъдително. — Трябва да направим нещо. Когато се прибера, ще го решим. Сега не зная, но довечера като се прибера...

Затвори телефона и тръгна по стълбите към горния етаж. Краката я боляха, а трябваше да си събира багажа. Отново почувства световъртеж, но стомахът ѝ бе празен. Вече нямаше какво да повърне — след онази сцена в мазето на клиниката... А в утробата ѝ бе бъдещото дете. Усещаше го много осезателно. То помръдваше често, сякаш в отговор на гаденето.

Куфарът бе в дъното на гардероба в спалнята. Издърпа го. Заедно с него от закачалките се изхлузиха няколко рокли и се свлякоха в краката ѝ. Захвърли ги настрана и домъкна куфара до леглото. Опита се да го отвори, оказа се заключен. Ръцете ѝ бяха влажни и отново трепереха. Набра комбинацията на ключалката, но пак не можа да го отвори.

— Дявол да го вземе!

Пак опита и отново палците ѝ безрезултатно се плъзнаха по гладкия метал. Накрая го избута от леглото и се върна при гардероба. На горната лавица имаше пазарска чанта, с която бе пазарувала дрехи за бременни в Монтгомъри. Започна да бута вътре дрехи и бельо, без да внимава какво точно слага и дали е подредено както се полага. Даваше си сметка, че се намира в опасност. Всяка секунда ѝ бе ценна. Трябваше да бяга. А цялото ѝ тяло вече се тресеше от страх.

Набута отгоре още няколко неща и се обърна да вземе чифт обувки. Но когато повдигна чантата, дъното ѝ се проби и всичко се изсипа на килима. Тогава емоциите надделяха отново и тя зариде. Падна на колене и започна да прибира дрехите. Но схвана, че губи време. В момента те не ѝ трябваша, нужно бе да се спасява, да изчезне максимално бързо оттук. Заряза всичко на пода и се опита да се изправи.

Пречеше ѝ коремът. Хвана се за дръжката на вратата на близкия шкаф и се напъна да стане. На път към вратата отново усети бебето да шава. Тъкмо тръгваше по стълбите, когато на площадката долу застана доктор Чайлз.

За миг двамата се изгледаха втренчено, без да проговорят. Лора бе ужасена, объркана, не знаеше какво да направи. Чайлз я гледаше спокойно.

— Трябва да поговорим, Лора — каза той.

— Стойте по-далеч от мен!

Обзета от дива паника, тя извърна глава назад. Бе само на няколко крачки от спалнята. Напълно бе възможно да се върне там и да заключи вратата отвътре, преди Чайлз да е успял да се качи горе.

— Махайте се! Не се приближавайте до мен! Ще викам! Кълна се, ще извикам полицията! — изкрещя тя.

И в същия миг си даде сметка, че той най-вероятно е вдигнал слушалката на долния телефон, за да не може тя да се обади отгоре.

Тогава се сети за нещо друго и извика с надежда да го изплаши:

— Вече се обадох на Дан. Той тръгна насам.

— Нищо няма да ви направя, Лора. Нищо, което може да ви навреди. Само искам да поговорим — повтори Чайлз.

— Аз не искам да говоря с вас!

— Струва ми се, че искате, Лора.

— Казах, че не желая!

— Днес видяхте нещо, нали, Лора?

Говореше спокойно, прекалено спокойно, повтаряше името ѝ във всяко изречение в някакъв хипнотичен напев. Това ѝ се стори подозрително, всъщност ужасно обезпокоително. По същия начин бе говорил с нея още от началото, от пристигането ѝ в клиниката. Така бе разсейвал страховете и опасенията, често я бе уверявал, че всичко е наред. Сега схвана какво всъщност бе правил с нея: бе я манипулирал, бе я заблуждавал, лъгал, както впрочем и всички останали пациентки. В сегашния момент се опитваше отново да я заблуди — да я накара да му вярва, че няма никакви проблеми. Дебнеше тя да се успокои, да приспи вниманието ѝ и после да нанесе удара си.

— Вървете си! — рече тя малко по-спокойно. — Предупреждавам ви.

— Вие не разбирате онова, което сте видели, Лора. Само искам да ви го обясня. Може би по този начин ще се успокоите.

Тя поклати глава. Не, този път няма да я излъже.

— Не! Не желая да ви слушам. Искам да се махнете оттук. Още сега ще повикам полицията.

— Няма нужда да правите това, Лора.

— Ще я повикам! Кълна се в Бога, че ще го направя, ако не си тръгнете веднага!

— Добре, тръгвам си. Обещавам ви. Но знайте, че няма да ви направя нищо. С какво всъщност мога да ви навреда? Аз съм лекар, Лора. Животът ми е посветен на каузата да помагам, да служа на хората, да нося нов живот в този свят. Нали аз ви помогнах да заченете — затова сега очаквате дете? Направил съм същото и за множество други жени. Как можете да смятате моята дейност за опасна? Не зная какво си мислите в момента, но аз не съм лош човек, Лора. Не мога да направя нищо лошо нито на вас, нито на който и да е друг.

— Просто си тръгнете. Дан идва. Ще бъде тук всеки момент. Аз го извиках.

— Току-що го повикахте и щял да дойде всеки момент, така ли?
— Чайлз се усмихна приятелски, предразполагащо. — Хайде сега, Лора, той не може да стигне толкова бързо чак от Ню Орлиънс до тук, нали?

— Той не е в Ню Орлиънс. Той е в тукашния град. В Колиър. В ресторанта. Там му се обадох и той незабавно тръгна. Сега ще дойде и по-добре е да си тръгвате.

Чайлз въздъхна. Имаше вид на родител, чието дете е непослушно.

— Добре, добре. Където и да се намира... Няма значение. Ние просто си говорим, Лора. Нали? В това няма нищо лошо, нищо опасно?

— Искам незабавно да си тръгват! Веднага! *Моля ви!*

— Сигурен съм, че не желаете да навредите на никого — рече Чайлз. — Не желаете да застрашите всички онези чудесни неща, които правим за толкова много хора в нашата клиника, нали? Вие просто сте мъничко уплашена поради факта, че не разбирате видяното от вас днес. И това е напълно разбираемо. Аз просто искам да ви помогна да го разберете.

— Много добре го разбирам. Всичко, което видях.

— Не мисля, че е така, Лора. Нещата са много по-сложни, отколкото изглеждат.

— Нали видях онова бебе!

Чайлз се поколеба. Леко пристъпи напред към най-долното стъпало.

— *Спрете!* — неистово изкрещя Лора, готова да побегне към спалнята. — Спрете или викам полицията!

— Успокойте се, Лора. Просто ще поседна ей тук.

Лекарят бавно се отпусна на стъпалото, като уморено въздъхна.

— Доста съм изтощен — сякаш между другото рече Чайлз и донякъде успя да успокои страха ѝ. После се засмя приятелски. — Беше много напрегната сутрин, да не казвам по-силна дума, нали ще се съгласите с мен, а, Лора?

Тя премълча.

Той пое дъх, продължи:

— Значи вие сте били при Джереми миналата седмица, нали?

Лора се замисли: дали да отрече? Реши, че няма никакъв смисъл. Той се е досетил. Онзи тип — Соренсън — вероятно я е описал достатъчно добре. Или Чайлз е разпознал колата ѝ. Може и да не е, след като я търсеше с поглед тази сутрин в паркинга. Но така или иначе вече знае. Но пък и тя знае доста неща за него и сега ще му ги каже! Нека го разбере.

— Научих всичко за вас, доктор Нифейр — рече тя. Произнесе името му, сякаш набляга на злокобно проклятие. — Зная всичко и за Ерин Аршембо, и за клонирането. Всичко знам.

Той кимна с глава и я погледна, сякаш приветства достоен съперник във важен шахматен двубой.

— Вие наистина сте в течение на ужасно много неща, Лора — рече той спокойно. — Но далеч не и на всичко.

— Зная достатъчно.

— А знаете ли, че Джереми би трябвало да е мъртъв? — Чайлз я погледна многозначително и замълча, за да изчака, докато тя проумее истинския смисъл на казаното. После добави: — Децата, които страдат от неговото заболяване, обичайно не живеят толкова дълго. Това знаехте ли го?

Лора кимна. Соренсън бе ѝ го обяснил.

— Тогава знаете ли защо Джереми е още жив? — продължи Чайлз.

Лора го погледна продължително, но замълча. Сега не ѝ се струваше толкова страшен — след като бе седнал там долу. Напрежението в гърдите бе я поотпуснало. Но непрекъснато си повтаряше, че не бива да се оставя той да я прелъже с нещо. Приличаше ѝ на кобра, която приспивно люлее глава над жертвата си, хипнотизира я и се готви да я налапа. Но тя няма да го допусне. Повтаряше си да бъде нащрек, да бъде готова да побегне на секундата към спалнята — ако той се помръдне дори на сантиметър-два.

— Той е жив днес — започна Чайлз — и непрекъснато състоянието му се подобрява поради работата, която върша в център „Нов живот“. Това не го знаете, нали?

Но логиката му не стигаше до нея. Какви ги говори? Та той клонира бебета! Все още е трудно да бъде сто на сто сигурна, но всичко видяно говори за този факт. *Той клонира бебета!* И тя не

разбира какво общо има клонирането с удължаването на нечий живот, та бил той и на сина му.

— Е, разбирам, че няма откъде да научите тези неща — пак се обади Чайлз, сякаш прочете мислите й. — Искате ли да ви разкажа как моята работа в клиниката помогна на Джереми? Как го задържа жив толкова дълго време.

Лора не отговори, но всъщност бе наострила уши. Защо пък да не научи причината?

— Експериментирам специално лечение върху него — започна Чайлз.

— Соренсън спомена някакви процедури — каза Лора.

Чайлз се усмихна и кимна. Тя бе влязла в диалог: това даваше надежда, че може да я убеди в полезността на научните си изследвания.

— Да, точно така, Лора. Правя процедури на Джереми. Знаете ли какви са те?

Тя поклати отрицателно глава. Изглежда, и Соренсън не знаеше.

— Почакайте сега да видя... дааа. Как да ви го обясня по най-добрия начин? — Чайлз видимо се замисли. Искаше да намери най-точните думи, за да може тя да разбере по-лесно. — Чували ли сте за ембрионално-тъканни изследвания, Лора?

Тя бе слушала за този вид научна дейност, но не достатъчно. Помнеше нещо, четено някъде си. Ставаше дума за учени, използващи тъкани от абортирани зародиши с цел намиране лечение на широка гама от заболявания. Но този вид дейност бе доста противоречива, тя провокираше възмущението на някои среди и от няколко години насам правителството бе спряло финансирането й. Напоследък за този вид изследвания, изглежда, пак бяха отпуснати пари, но Лора не бе сигурна относно подробностите.

— Без да влизам в много детайли — заяви Чайлз, — ще кажа коя е базата ни: успяхме да установим, че при инжектиране на мозъчни клетки от зародиши в мозъка на страдащи от някои генетични аномалии пациенти, най-вече ензимна недостатъчност, често се наблюдава обратимост на болестта. Зародишните клетки продължават да се делят, развиват и растат там, където зрелите клетки са спрели поради заболяването. Този растеж на нови клетки компенсира недостатъчността у болния. Всъщност нещата са доста по-сложни, но

основният принцип на терапията е повече или по-малко такъв. А в действителност успехите на това лечение са направо поразителни, дори чудотворни, бих казал. Изненадващи, Лора. Мисля, че доброто, което успяваме да направим по този начин, е направо впечатляващо. Мисля още, че и вие бихте разсъждавали като мен. Вярвам го искрено, защото все пак ви познавам донякъде. Вие сте интелигентен, добър и състрадателен човек. Смятам, че бихте подкрепили подобен прогрес, защото той помага на толкова много страдащи деца.

Направи пауза, за да може тя напълно да проумее казаното, после продължи:

— При Джереми недостатъчността е на база ензим алфа-идуронидаза. Сама сте видяла нейния ефект върху външния му вид, говоря за физическата страна на болестта. Не може да не се съгласите с мен, че положението е трагично. Ужасно е едно човешко същество да живее по такъв начин. Не по-малко страшно е да се умре по същата причина. В същото време налице са още множество други симптоми, които не се забелязват на повърхността — тези свързани с черния дроб и далака. Ако тези два органа не получават достатъчни количества от въпросния ензим, те биха се увеличили до размери, несъвместими с тялото. Само по себе си това е достатъчно да убие пациента. Ако, разбира се, уврежданията не стигнат първо до сърцето. Видяхте ли очите му?

Лора поклати глава.

— Той спеше — обясни тя.

— Иска ми се да го бяхте видели буден. Щяхте да се уверите, че той е едно чудесно дете. Ако го опознаете отблизо, незабавно ще го обикнете.

Гласът му се задави. Помълча известно време. После, изглежда, успя да превъзмогне чувствата си.

— От липсата на ензима очите му помътняват. Когато започнахме процедурите, той бе на път да ослепее. След това зрението му се оправи, но не толкова, колкото би ми се искало. Смятам, че ще има още по-голямо подобрене, но ще трябва да мине известно време. Все още е напълно глух и не зная дали ще успеем да направим нещо в тази насока. Но никога не губим надежда. Най-тежкото е забавеното умствено развитие. — Чайлз видимо говореше с болка. — Е, все пак е много рано да правим заключение за него. Не знаем със сигурност

дали в тази област ще има обратимост на болестта. Но да го бяхте видели преди година! Тогава бе така зле! Трудно е днес да дадете точна оценка до каква степен са помогнали процедурите, ако не помните предишното му състояние.

Сега, когато той отново заговори за въпросните процедури, Лора изведнъж се сети за другата му дейност. И се възмути.

— Вие взимате мозъчна тъкан от новородени, за да я използвате за лечението на Джереми, нали? — избухна тя гневно. — Затова синът на Шарлот не изглежда нормален. Затова племенницата на Джени е в същото състояние. Вие сте им бъркали в мозъците!

— Не! Не е така! Разбира се, че не е така! — Той изглеждаше направо зашеметен от обвинението ѝ. — Боже мой, Лора! За какъв ме имате? Никога не бих направил нищо подобно!

Лора истински се обърка. Шокираното изражение на лицето му изглеждаше напълно искрено и неподправено. В този миг тя повярва, че той говори истината за Майкъл и Алиса. После пак изплава съмнението. Добре де, рече си тя, ако не е правил нищо подобно, тогава каква е дейността му в мазето?

— Аз ви видях със съпругата ви и онова бебе днес преди обед — подхвърли тя язвително.

— Но то е нещо съвсем друго, Лора. Тук правите голяма грешка. Сега наистина съм доволен, че разговаряме по този начин, за да мога да разсея съмненията ви. И недоразуменията, разбира се.

— Вижте, докторе, *аз ви видях!* — Тя пак изкрещя, силно възмутена от увъртанията му. И сама си даде сметка, че е много объркана, в главата ѝ бе пълен хаос. — *Видях* съпругата ви да реже черепа на онова бебе. То е нечие дете, а вие вземате част от мозъка му. Не е ли така? Сигурна съм, че го правите!

— Бъркате, Лора!

— Но аз ви *видях!*

— Вярно е, че сте видели нещо, Лора, но не разбирате какво е било то. Нека се опитам да ви обясня. На първо място, то не е „нечие дете“, както се изразихте.

— Значи мислите, че съм глупачка, така ли? Видях всичко. И бебето включително.

— Но не и бебето на родилката. Не него сте видели. То напусна родилното заедно с майката. Бе изкърпано, премерено, претеглено,

прегледано, за да сме сигурни, че е напълно здраво, и след това предадено в ръцете на майка му. Не сте видели него.

— Чудесно разбирам какво съм видяла. То беше!

— Вижте... — Чайлз се запъна в опит да намери най-точните думи, — вие говорите за вторичен родилен продукт.

— Какви са тези думи, доктор Чайлз? Вторичен продукт? Това са някакви си двусмислици. Криете се зад думи!

— Опитвам се да ви обясня, Лора, че жената, която роди днес сутринта, дори и в този миг държи детето си в ръцете си. Можете да отидете в клиниката и да се уверите. Давам ви честната си дума, че е така и че бебето се радва на отлично здраве. То е невредимо. Ние задържахме резултата от вторичното израждане.

— Какво е това вторично израждане? Второ бебе ли имате предвид?

— Помните ли първата ни среща с вас и съпруга ви? Тогава ви обясних, че понякога се налага да приспим пациента с пълна упойка, за да извадим безболезнено плацентата.

— Да, но в онзи случай не бе плацентата. Онова бе бебе.

— В известен смисъл да.

— Онази жена е имала близначета, а вие сте взели едното, нали?

— Не. Не говорим за близнаци.

Накрая Лора успя да оформи някаква идея в главата си на базата на думите на Чайлз, видяното в мазето и на екрана на компютърния монитор.

— Да нямате предвид клонирано бебе?

Чайлз мълчаливо кимна с глава.

Настъпи тишина, която лекарят наруши след малко:

— Видите ли, пациентът си има бебе, нейното желание е реализирано. А за Джереми се осигурява мозъчната тъкан. Печелят всички заинтересовани страни. Сега разбирате ли моята теза?

— Вие сте луд! — изведнъж извика Лора. — Болезнено луд. Смахнат! Вие убихте онова бебе.

— Лора, но то е ничие.

— Как така! То принадлежи на жената, която го е родила! За бога, говорим за живо човешко същество!

— Не, тя си получи бебето. Вече ви обясних. Идете да я попитате. Ще ви каже, че нейното бебе си е при нея. Тя не е искала две

деца.

— Но тя е родила две бебета! А вие убихте едното!

Чайлз я изгледа продължително и после тихо, но твърдо рече:

— По същия начин постъпихте и вие, Лора.

Думите му я озадачиха. Замълча, просто не разбираше. После откликна:

— За какво говорите? Никакви бебета не съм убивала.

— Мисля, че отлично знаете за какво ви говоря.

— Не е вярно! Не зная! Кога съм убивала бебета?

— Наистина ли не сте?

— Не! И не възнамерявам повече да...

Внезапно схвана за какво намеква Чайлз.

А той усети, че тя е разбрала и кимна:

— Да, говорим за онзи аборт.

— Да, но един аборт няма нищо общо с вашата дейност — рече тя, но самата не бе убедена в правотата на думите си.

— Защо да няма, Лора? Вие сте унищожили едно нежелано бебе шест месеца преди то да бъде родено. С какво вашата постъпка е различна от моята дейност тук? Двете са абсолютно равностойни, като се изключи разликата във времето.

— Именно времето — възрази Лора. — Разликата е във времето. Бебето във вашия случай е било живо, когато сте го убили!

— Много се заблуждавате, ако си мислите, че вашето бебе не е било живо, когато *вие* сте го убили, Лора. Нали видяхте ехографския образ на сегашното ви бебе? Не туптеше ли сърцето му? Сърцето на плода започва да бие още когато той е само на шест седмици. Тогава започва и да помръдва. Вашето сега не мърда ли във вас? Да, сърцата им бият, те се опитват да се движат. Това не е ли достатъчно доказателство, че са живи, Лора?

— Говорим за напълно различни неща. Плодът не може да съществува самостоятелно, той се храни и съществува благодарение на майчиния организъм. След раждането детето вече придобива известна независимост — извън майката.

— Така ли? А според мен това не е вярно. Бебето продължава да е напълно зависимо от майката. То зависи от млякото ѝ или от друга храна, която трябва да бъде осигурена, поднесена от някой. Както и да е — бебето не може да оцелее самостоятелно. Истината е, че всяко

новородено се нуждае от майка си доста време след раждането, така както и през деветте месеца, когато тя го носи. Затова кажете ми, моля, кой ви дава право да пожертвате този живот в името на бъдещата си кариера? И защо аз да нямам правото да постъпвам по същия начин, с цел да спася живота на сина си? Чия кауза е по-благородна? Хайде, кажете ми?

— О, доктор Чайлз! Та вие изопачавате нещата! Играете си с думите...

— Не, Лора. Не, не си играя с нищо. Сигурен съм, че дълбоко в себе си сте напълно съгласна с моята теза.

— Не съм убедена, че е така. Не, дори изобщо не ми се вярва.

— Значи тогава смятате, че Джереми трябва да умре? Така ли?

— Не съм казвала подобно нещо.

— Животът му не струва и пукната пара, тъй като има множество умствени и физически недъзи, така ли? Не е достатъчно ценен и не си заслужава усилията да бъде спасен? Не струва дори и колкото абортиран зародиш?

— Не съм казвала нищо подобно! Освен това нашият разговор съвсем не е за вашия син! И вие съвсем не използвате абортирани зародиши. Вие работите с новородени, с живи бебета.

— А Джереми не е ли жив?

— Едното няма нищо общо с другото!

— Така ли? Значи това пък ви оправдава да го осъдите на смърт?

— Защо аз да го осъждам? Аз нямам отношение към него.

— Защото ще умре, ако не му осигуря мозъчните клетки. Нещата са толкова прости. Единственият начин, по който мога да ги осигуря и да му помогна, е да ги взема от зародиши.

— А не можете ли наистина да използвате абортирани зародиши?

— Налага се да взимам клетките от плод, който е узрял поне до края на третото тримесечие. Да не влизам сега в технически подробности, но в човешкия мозък се извършват важни генетични промени именно през третото тримесечие. Изследванията ми сочат, че взетите от този период на развитие клетки са най-ефективни за лечението на Джереми. Няма друг начин да поддържам живота му. Това са фактите, Лора. Клетките, които използвам, са от зародиши, създадени лично от мен. Въпросните бебета не биха съществували, ако

не са моите знания и умения в областта на клонирането. Затова и не виждам основания за твърдения, че ги отнемам от някого. Ако не го правя, Джереми ще умре. А вие влизате в ролята на съдия какво мога да правя и какво не. Хайде, обадете се по телефона.

— Няма да се обаждам.

— О, само така говорите... Животът на Джереми сега е във вашите ръце. От вас зависи дали ще му го дадете, или ще му го отнемете. Ако повикате полицията, по-добре е да спестите малко време и да се обадите и на Джереми. Кажете му сама, че се каните да го убиете.

— Вие сте този, който убива, не аз.

— Добре, повтаряйте си го, ако това ви помага. Но и вие, и аз отлично знаем, че вашите действия ще доведат до смъртта на Джереми. Не разбирате ли, че единственото, което желая, за което моля, е да поддържам живота на сина си, а и да го подобрявам до известна степен, разбира се с надеждата, че един ден той може напълно да оздравее и да бъде щастлив? С какво се различават моите чувства от тези, които вие изпитвате спрямо бъдещото си дете? Аз ви помогнах да заченете. Сега ви моля за равностойна услуга. Помогнете ми да запазя сина си. Това е всичко. Не убивайте моето момче.

Лора изпитваше неимоверна умора. Освен това бе напълно объркана. Краката вече не я държаха и се наложи и тя да седне. Отпусна се на най-горното стъпало.

— Ами другите деца... — започна тя неуверено. — Синът на Шарлот, племенницата на моята приятелка Джени, онова бебе, което видях на рождения ден у вас? На тях всичките им има нещо, нали? Не ми казвайте, че всичко им е наред, защото съм ги виждала. И съм убедена, че те не са нормални.

Чайлз въздъхна и кимна с глава.

— Да, така е — призна той. — Първородното невинаги е пълноценен продукт на оригиналния зародиш. Забелязал съм, че в някои случаи тези деца се развиват малко по-бавно от нормалното. Но това се отнася само до първите няколко месеца. С течение на времето този недостатък изчезва от само себе си. Детето компенсира във всяко едно отношение.

— Бебето на рождения ден бе на една година.

— Говорете с родителите му сега. Ще ви дам техния телефон. Ще се убедите, че днес то се развива съвсем пълноценно.

— Става дума за нещо повече от забавяне на развитието. Тези деца имат някакъв друг недъг. Те, изглежда, са... не зная как да го нарека... на тях им липсва емоционалност, човешка топлина... Те някак не са нормални човешки същества... не са пълноценни — изтърси последните думи, без да се замисли, и потрепери от смисъла им.

— Не съм съгласен с мнението ви, Лора.

— Нали съм ги виждала! Със собствените си очи!

— Не желая да спорим, Лора. Ако настоявате, тогава съм съгласен.

— Но говорим за нещо извънредно важно!

Чайлз замълча.

— Вероятно са такива, защото са клонирани, нали? — попита го тя след малко. — Може ли да се клонира човешката същност, самата личност? Може ли да се клонират емоции? Вие сте помогнали на Пола и Шарлот да родят деца, които не са деца в истинския смисъл на думата. Не е ли така? Те не чувстват нищо, нали? В тях няма нищо. В какво ще се превърнат, когато пораснат? Боже мой, просто не вярвам, че всичко това е истина...

— Има начин да се разбере.

— Какво да се разбира? То се вижда с просто око, след като ги наблюдавате, като влезете в елементарен човешки контакт с тях.

— Искам да кажа, че веднага след раждането има начин да се разбере кой е първичният и кой вторичният...

Изчака малко, за да може Лора да схване мисълта му.

— Винаги мога да направя един специфичен хромозомен тест — продължи след малко Чайлз. — Той показва кой е вторичният зародиш. В миналото нямах възможността да правя това изследване, защото трябваше да бъде извънредно дискретен. Но при вашето бебе — направи пауза, за да се увери, че Лора го слуша внимателно и разбира какво ѝ предлага, — при вашето бебе можем да бъдем напълно сигурни.

— При моето ли?

— Да, Лора. И вие носите вторичен зародиш.

Тя така се изплаши, че с мъка успя да реагира. Макар и истината да не бе далеч от логиката. С усилие прошепна:

— И моето дете ли ще бъде като... — не можа да завърши от страх.

— Не и ако направим онзи тест, за който споменах — отвърна Чайлз. — Ще вземем всички мерки да сме сигурни, че ще получите онова, което трябва.

— И моето бебе ли искате да вземете?

— Само клонираното. Но ако желаете и двете, нямам възражения. Ще кажем, че не сме разбрали за второто, докато не сме направили още една ехография. А когато завърши раждането...

— Чакайте, чакайте. Вие си мислите, че аз ще остана тук ли? Смятате, че ще продължа да ходя във вашата клиника ли? Няма начин. Напускам още сега. Тръгвам си за Ню Орлиънс. Още днес!

— Ако си тръгнете, ще загубите и двете бебета.

— Защо? За какво говорите пък сега?

— Няма да можете да ги задържите без хормонната терапия, която прилагаме сега — всеки ден. Това е един от страничните ефекти на процедурата на клонирането.

— Не ви вярвам.

— Вие сте бременна само благодарение на моята помощ. Ако си тръгнете и преустановите инжекциите, ще пометнете. Това е най-просто казано. И още: ако се обадите на полицията и те ми направят нещо, в резултат на което няма да мога да продължа работата си, вие ще загубите вашето дете, а аз — Джереми. Пък и останалите бременни в клиниката също ще пометнат. Сама виждате, Лора — не само животът на Джереми е поставен на карта. Животът на много повече създания зависи от вашето решение, Лора, включително и този на вашето дете...

Лора хукна към телефона в мига, в който Чайлз напусна къщата. Първо се обади в справочната служба на обществената библиотека в Колиър и попита дали имат телефонен указател на Монтгомъри. Имаме, каза жената и се съгласи да изпълни молбата ѝ. Лора търсеше акушери. Жената ѝ продиктува цял списък от четиринадесет имена заедно с телефоните им. Лора започна да ги набира поред, докато един от тях се съгласи да я приеме още същия следобед. Лекарят се казваше Морис Екълс.

После позвъни и на своята лекарка в Ню Орлиънс. Даде номера на Екълс и я помоли да му изпрати по факса цялото ѝ медицинско досие.

— Вие нали сте при доктор Чайлз в център „Нов живот“? — учуди се гинеколожката.

— Ще ходя на преглед при Екълс за друго нещо — уклончиво рече Лора. — Той има нужда да види всички подробности, изследвания и прочее. И то днес. Много е важно. Можете ли да му ги изпратите веднага? Благодаря ви.

— Разбира се, госпожо Филдинг. Но не смятате ли, че...

Лора побърза да затвори, преди лекарката отсреща да е довършила. Имаше си достатъчно свои въпроси, и то все без отговори.

Дойде време да тръгва за Монтгомъри. Дан все още не се бе обаждал. Дали още се сърди за аборта? Може би пък не иска да разговаря с нея, тревожно помисли Лора. Но нямаше как. Толкова ли е ядосан, че чак да не иска да я вижда? При положение, че бе изразила тревогата си съвсем ясно?

Наложи се да чака в приемната цял час и половина. Влезе за преглед чак в пет часа. Екълс внимателно разгледа цялото медицинско досие, а Лора мълчеше. Отговаряше кратко с „да“ или „не“, когато той я питаше нещо. Бе дошла тук да слуша, а не да говори.

Прегледа я, после направи ехография. И потвърди, че тя носи две бебета. Лора си спомни ясно първия си преглед на ехографа при Чайлз.

Тогава ѝ се бе сторило, че вижда второ бебе, но Чайлз бе казал, че тя бърка плацентата с второ дете. Защо ли е била толкова наивна?

Сега гледаше в ясният образ на монитора и трепереше. Даваше си сметка, че бебето е в утробата ѝ заедно с едно... какво едно? — попита се сама. Какво бе това — другото? Не знаеше. Същевременно смяташе, че не е дете, както другото. Но и двете са там — в утробата ѝ. А кое е истинското? За секунда си представи, че двете се борят на живот и смърт. И ѝ стана ужасно лошо, догади ѝ се силно.

Доктор Екълс привърши прегледа. Лора се облече и той я отведе в съседния кабинет.

— Е, госпожо, всичко ми изглежда напълно нормално — рече той, като продължаваше да чете медицинската документация.

— Сигурен ли сте? — попита го тя.

— Разбира се. Не намирам нищо съмнително. Вие самата сте в отлично състояние. Както и бебетата.

— Ще си доизнося ли бебето нормално до края на термина, докторе?

— Бебетата искате да кажете, нали? Вижте, това е доста сложен въпрос, който трудно може да получи категоричен отговор и при най-доброто състояние на бъдещата родилка. Но като отчетем, че досега сте се чувствали напълно добре, не виждам основания за песимизъм. Бих ви отговорил с „да“, като изключим евентуални непредвидими усложнения. Вярвам, че ще си доизносите бебетата безпроблемно.

Думите му прозвучаха повече от успокоително. Сякаш тежък товар падна от плещите ѝ.

— Значи няма нужда от нещо специално, никакви процедури, за всеки случай? — попита тя с все още известно съмнение.

— Не, не мисля.

— Това е за мен чудесна новина — издума Лора и се опита да се усмихне.

И тогава той добави:

— Но каквото сте правили досега, каквото сте вземали — този курс изцяло трябва да продължи, разбира се.

Лора потрепери.

— Защо, к-к-каково имате п-п-предвид? — заекна тя.

— Казвам, че трябва да продължите да спазвате медикаментозния курс, които сте следвали през последните пет

месеца. Бил е подходящ досега и аз не се наемам да го променям. Нямам тук документацията на сегашния ви лекар, така че не зная той какво лечение е прилагал, но по всичко личи, че е било напълно сполучливо.

— Но ако преустановя, какво може да се случи?

— Какво да преустановите?

— Сегашният ми лекар ми прави инжекции с хормони. Ако ги спра, може ли да загубя бебето? Процавайте... бебетата исках да кажа.

— Но защо да ги спирате? Да не би да не ви понасят?

— Хм... н-н-не, не зная. Просто ми се иска да ги спра. Струва ми се, че трябва да ги прекъсна. Какво може да се случи, ако го направя?

— Не мога да прогнозирам такова нещо. Просто не зная. Първо, не зная какви хормони приемате, но пак ми се струва, че се налага да потвърдя предишните си думи: щом нещата досега са вървели гладко, нищо в курса на лечение не бива да се променя. Желаете ли да поговоря с вашия лекар? Може би ще успеем да...

— Не, не, не — бързо заговори Лора. — Не! — Чайлз никога не би разкрил на този лекар какво точно е правил. Освен това се страхуваше, че той може да направи нещо, с което да навреди на бебетата, ако разбере, че тя е била на преглед при Екълс. Наложих си да изглежда спокойна и добави: — Няма смисъл да говорите с него. Всъщност с тези инжекции няма никакъв проблем.

— Е, всичко, което мога да кажа, е, че досегашното лечение, изглежда, ви действа чудесно. Много сериозно препоръчвам то да не се променя, освен ако имате някакви проблеми или оплаквания, а при този случай незабавно...

— Не, не, нямам — успя да каже тихо Лора.

Сега вече разбираше, че няма начин да провери дали Чайлз е лъгал, когато я бе предупредил да не напуска клиниката и да не спира инжекциите, защото ще загуби плода — или плодовете.

Но май пък има още една възможност, помисли си изведнъж тя.

— Нека ви питам още нещо, докторе — помоли Лора. Пое си дъх дълбоко, за да събере смелост, и изтърси: — А може ли да родя веднага?

Екълс май бе доста слисан от въпроса.

— Какво... какво казахте?

— Да родя сега. Може ли да ги родя и двете сега? Бебетата, искам да кажа? Днес например?

Екълс я изгледа и се усмихна.

— Шегувате се навярно, нали, госпожо Филдинг?

— Питам само дали е възможно? Само това искам да зная?

Екълс стана, заобиколи бюрото и седна на съседния стол.

— Госпожо Филдинг — рече той почти с покровителствен тон, — едва ли сте първата бъдеща майка, която губи търпение и пожелава да роди преди края на термина си. Но аз, със силата на дългогодишен опит, ви уверявам, че времето ще мине много по-бързо, отколкото очаквате, а после дори е възможно да желаете да преживеете тези чудесни мигове отново и отново. Моят съвет към вас е да се опитате да не мислите за известното неудобство в сегашния момент, за вашето нетърпение спрямо раждането, и напълно да изживеете удоволствието на това уникално преживяване — на бременността, искам да кажа.

— Но аз просто питам дали е възможно да родя сега — „да“ или „не“? Ще оцелеят ли бебетата? Само това ми кажете, моля ви!

— Отговорът е „не“.

— Но какво точно се крие зад вашето „не“? Не — не може, или не — не бива?

— Не — не можете, и не — не бива да го правите. Опитвам се да ви обясня, че сега изпитвате нещо, което е напълно нормално и обичайно за всяка родилка.

— Не, не е така!

— Но, госпожо Филдинг...

— Вие не знаете какво изживявам аз сега, не можете дори да си представите, затова не ми говорете какво изпитвам!

Екълс се отдръпна леко, изненадан от избухването ѝ. Лора напрегна воля да укроти изблика си и каза:

— Моля да ме извините. Само исках да зная дали бебетата ще оцелеят. Извън утробата. Ако ги родя днес — ще оцелеят ли?

— Не можете да раждате сега, госпожо Филдинг.

— Просто ми отговорете с „да“ или „не“! — Тя пое дъх, пак се опита да се успокои. — Моля ви! Кажете ми. Ако родя сега, те ще останат ли живи? Нека говорим хипотетично.

— Ако разсъждаваме хипотетично — започна той и явно говореше насила и с неудобство, — ако родите сега и имайте предвид,

че това е едно огромно „ако“, за което трябва да направим много уговорки... но да речем, че родите... добре, нека да помисля.

Той стана, взе изследванията и цялата документация и се замисли дълбоко.

— Сега сте в двадесет и третата си седмица, почти на средата на бременността и малко повече от нея. На сегашния етап бебетата тежат по-малко от половин килограм всяко. Ако се намирате в болница със специализирано интензивно отделение за родилна помощ с модерна техника за недоносени новородени, тогава има вероятност вашите бебета да оцелеят. Но дори и в такъв случай шансовете са малки. Много малки. Рискът ще бъде огромен. В най-добрите подобни случаи оцеляват едва двадесет на сто от родените.

Думите стигнаха до съзнанието ѝ със силата на удар — тя се хвана за стола, за да не падне.

— Сигурен ли сте? — с мъка попита тя.

— Да, сигурен съм. Но на вас не ви се налага да раждате днес, госпожо Филдинг. Пък няма да се наложи и през следващите седмици, затова и не бива да мислите на тази тема и ненужно да се безпокоите.

Лора загуби дар слово. Не можеше дори да го погледне в очите.

— Вие се опасявате, че можете да загубите бебетата. Така ли е, госпожо Филдинг? — любезно и внимателно попита Екълс.

Съзнанието ѝ просто бе задръстено от толкова много мисли и емоции, че ѝ бе невъзможно да реагира адекватно. Чувстваше се като попаднала в лабиринт.

— Струва ми се, че ако проблемът е този, нямате никакво основание да се тревожите. Нека ви уверя, че децата ще се родят нормално, поне като разсъждавам от позицията на онова, което зная. Вие ще си ги донесите до края на термина напълно безпроблемно.

— Не е така — прошепна Лора.

— Госпожо Филдинг, не ме разбирайте погрешно, но може би ще ви е още по-полезно да разговаряте със специалист по психологическите аспекти на бременността.

Чайлз ме е притиснал до стената и напълно ме контролира — изведнъж с ужас си каза Лора. Нямахше друг изход, освен да се върне при него. И да продължи лечението в клиниката му. Ако не го направи, почти сигурно е, че ще загуби детето си, а тя не можеше и нямаше сила да се откаже от него. Беше изпадала в подобна ситуация преди 13

години — тогава се бе отказала от детето, което носеше. Не биваше да го прави отново. Ако сега спре инжекциите, все едно сама да пожелае да пометне — нещата стояха така. Дан се бе разстроил неимоверно, когато бе научил за тогавашния аборт. Какво ли би направил сега — ако по нейна вина се получи същият ефект? Не, не бива да рискува. Трябва да пожертва каквото се изисква от нея сега. Каквото и да й струва то.

— Госпожо Филдинг, чувате ли ме? — Това бе гласът на Екълс.

Лора излезе от омагьосания кръг на мислите си. Той й говореше, но тя не бе чула нищо. Бе нейде далеч от тук. И в същия миг реши, че има само едно друго решение.

Погледна го и попита:

— Колко... — и спря, защото сърцето й биеше лудо. Преглътна с мъка и продължи: — На колко месеца трябва да бъдат бебетата, за да могат да оцелеят? Има ли критична граница?

Екълс въздъхна и поклати глава. Тази жена бе безнадеждна. Не му се искаше да продължава този безсмислен разговор.

— Госпожо Филдинг...

— *Моля ви! Кажете ми!*

— Убеден съм, че този разговор е нездравословен за вас.

— Само това ми кажете! *Моля ви!* — Лора се опита да се стегне. — Преди малко рекохте, че при деца на двадесет и три седмици процентът на оцеляване е около двадесет на сто. Той увеличава ли се с възрастта?

— Да.

— Кажете ми ги... кажете ми процентите. — Лора работеше с твърди цифри в своята професия. И разбираше от тях. Би могла да прецени, ако нещата се сведат до цифрови величини.

— Но не е толкова лесно, нито пък те са точно фиксирани. Зависи от...

— Но вие имате представа кое къде е. Защо цитирахте тези 20 на сто. Значи знаете и другите, поне приблизително — с напредване на бременността.

— Само приблизително — неохотно рече Екълс.

— Добре, добре. Просто трябва да ги зная.

Лекарят въздъхна с примирение и тихо започна:

— Нека да си припомня... на двадесет и пет седмици едно бебе тежи около половин килограм. На този етап биха оцелели около 50 на сто може би.

— Значи половината? — Това, преведено на нейния език, значеше, че поне едното би оцеляло. Тази появила се внезапно надежда я ободри. Значи *нейното* бебе би оцеляло. А клонираното от Чайлз ще загине. Така би трябвало да стане. Така е редно — и справедливо.

Но след малко се сепна. Какви глупости говори? Ами ако оцелее клонираното от Чайлз? Ако ми се падне безжизненото, като онова на Шарлот? — мислеше и главата ѝ сякаш се пръскаше. Самата мисъл бе непоносима.

— Не, не! — извика високо на глас и се стресна. Поклати глава. Погледна към Екълс. — Ами по-нататък?

— На двадесет и осем, двадесет и девет седмици бебетата вече са значително по-едри. И тогава процентът се качва до 75, дори до 90 на сто. Но шансовете определено се подобряват след тридесет и втората седмица...

— Двадесет и осем ли казахте? — прекъсна го Лора. Бе чула онова, което ѝ бе нужно, и искаше да бъде сигурна. — На двадесет и осем седмици шансовете са много добри, нали? — повтори тя.

— Всъщност да. На 28 седмици вече повечето новородени остават живи. Обаче...

Но Лора въобще не слушаше. Още пет седмици, повтаряше си тя. Ще продължи да посещава клиниката още само пет седмици. Те ще са достатъчни, за да може детето да оцелее, нейното дете, истинското. Обаче ще трябва да намери друг лекар, който да се съгласи да направи израждането. Но за това пък имаше на разположение цели пет седмици. В началото на януари всичко ще бъде вече зад гърба ѝ, тя ще си бъде у дома — в Ню Орлиънс, с Дан ще си имат бебе.

Бебета, поправи се мислено.

Нейното. *И другото*. Все още бе объркана в това отношение. В известен смисъл и то е нейно бебе. Защо да не е? Пък защо да е? То не е истинско, поне не напълно. Помисли за сина на Шарлот, за племенницата на Джени, за третото бебе. О, не, ако ще е като тях, не бе сигурна дали го иска. Не бе сигурна, че ще може да го обича. На момченцето на Шарлот почти не му личи, че е живо. Лора не

преставаше да си задава въпроса за тези деца — дали те са пълноценни човешки същества в обикновения смисъл на думата? А в тази категория попада и онова, което е в утробата ѝ сега...

Никой не може да клонира човешката душа, рече си тя. Никой не може да пресъздаде в лаборатория същността на онова, което ни издига много над обикновените биологични видове, неимоверно много над растителния живот или бактериите...

И все пак в утробата ѝ сега расте същество, което Чайлз нарича вторичен продукт. Заедно с онова, което бяха създали заедно с Дан. Не може да каже, че то не е част от нея. Не може просто да го убие. Дори съжали, че мислено е пожелала то да се роди мъртво, за да може да си реши проблема по този прост начин. Или да го прехвърли в Божиите ръце, за да се освободи от всякаква отговорност.

Да, то също бе нейно. Оттук и произлиза трудността на решението: какво да прави с него? Все пак на сегашния етап знае как да постъпи.

— Благодаря ви, докторе — обърна се тя към Екълс и се изправи.
— Благодаря ви за огромната помощ.

— Вижте, госпожо Филдинг, наистина смятам, че трябва да поговорите и с психолог.

— Разбира се. Непременно ще го направя. Дори се досещам при кого трябва да отида.

Върна се в Колиър някъде около осем часа вечерта. Обади се в клиниката, но амбулаториите бяха вече затворени. Телефонният секретар записа името и болничния ѝ номер. Не минаха и пет минути и телефонът в къщата иззвъня. Обаждаше се доктор Чайлз.

— Да — просто рече тя без добавъчни обяснения.

— Постъпвате съвсем правилно, Лора. И за себе си, и за Дан, и за Джереми.

— Можете да направите онзи тест, нали? Да определите кое е истинското?

— Да, мога. Вие едното ли само ще вземете или и двете?

— Боже мили — запъна се Лора и изведнъж се задъха. Не вярваше на ушите си, че обсъждат този въпрос така безчувствено. — Не съм решила още — едвам издума последното.

— Добре, както решите — рече Чайлз. — Ще го уредим така, че никой да не задава излишни въпроси. Обаче трябва да ми кажете нещо: съпругът ви знае ли?

— Защо ме питате? — сопна се Лора и в гласа ѝ прозвуча неприязън. Не му вярваше на този Чайлз.

— Защото вие го познавате много по-добре от мен. Той дали ще прояви разбиране?

— Това си е моя грижа — отвърна тя троснато и затвори.

Телефонът иззвъня отново в единадесет без пет. Лора седеше във всекидневната, свита, прегърнала колене, и трепереше. Знаеше, усещаше, че се обажда Дан. През последните три часа непрекъснато бе мислила какво точно да му каже. Е, дошъл бе моментът.

Вдигна слушалката.

— Ало?

— Лора, добре ли си? — попита Дан. Гласът му бе тревожен.

— Добре съм — прошепна тя.

— Току-що прослушах съобщението ти. Какво става при теб? Какво изобщо се е случило? Казваш, че има проблем с бебето? Кажи

ми какво има?

Тя пое дъх и заяви:

— Бебето е наред.

— Сигурна ли си? Уверена ли си?

— Да.

— А *ти* как си?

— И аз съм добре.

— Тогава какво се е случило? Какъв е проблемът? Твоите думи ме изплашиха до смърт! Помислих, че става нещо нередно с детето!

— Не, не, то е добре. И аз също.

— Нищо не разбирам. Оставяш съобщение, че тръгваш насам. Говориш неща, от които нищо не става ясно. А днес се обади и твоята лекарка — тукашната, от Ню Орлиънс. Каза ми, че си поискала цялата си документация — да бъде изпратена по факса на друг лекар в Монтгомъри. Е, какво да мисля? Реших, че има сериозен проблем. Какво се е случило там?

— Много се извинявам за това съобщение. В момента бях съвсем откачила. Но сега съм добре. Просто имах нужда да поговоря с теб.

Той замълча за малко, после заговори и в гласа му звучаха извинителни нотки.

— За петъка ли намекваш? Ако него имаш предвид... бих искал да кажа — запъна се, търсеше думи. — Сбърках, нямах право да постъпя по онзи начин, Лора. Не биваше да го правя. Не биваше да си тръгвам, въобще не биваше да вдигам толкова много шум...

— Изобщо не те обвинявам — рече тихо Лора.

— Аз сам се коря. Лошо постъпих. Изпуснах си нервите, а не биваше. Но ти се опитваш да ми простиш, нали?

— Напълно те разбирам, Дан.

— Съвсем не искам да се оправдавам, но ужасно ме заболя и в гнева си пожелах и теб да те заболи... и нали знаеш? Грешка от моя страна, груба грешка. Напълно го разбирам сега. От петък си мисля и ужасно ми тежи... — Въздъхна и продължи: — Може ли да забравим онзи случай, а? Да го оставим зад нас, все едно е било преди много, много време? Днес да няма значение дали е било грешка или не? Все пак разбирам, че нещата не могат да се върнат и поправят изцяло...

— Бих искала да могат, Дан.

— Виж, в момента случилото се няма значение. Важното е, че ще си имаме дете. То е най-същественото. Искам да сме заедно, да бъдем истинско семейство. Не желая да разрушавам това прекрасно нещо. Виж, Лора, опитвам се да ти кажа, че ужасно много съжалявам. Наистина.

— И аз съжалявам, Дан. За всичко.

— Обичам те. Нека забравим миналото, то е без значение. Все едно се е случило много отдавна. И е отшумяло. Сега чакаме бебе и що се отнася до мен, само то е важно. То ще бъде нашият живот от сега нататък. Ние тримата — искам да сме много щастливи заедно.

— И аз желая същото. И аз те обичам, Дан — откликна Лора. — Не се тревожи за нищо, няма да позволя нищо лошо да се случи с бебето. Ще си го родим.

— Сега си добре, нали?

— Добре съм.

— Няма да се връщаш у дома, нали?

— Няма.

— Хубаво, защото щеше да ми е мъчно да дойда там, а теб да те няма.

— Ама ще идваш ли тук? — оживи се Лора.

— Чакай да видя — Денят на благодарността се пада в четвъртък, нали? Всичко, което за мен е свързано с благодарност, се намира при теб. Значи идвам! Само се опитай да ме спреш! Утре сутрин тръгвам, чакай ме! И ще остана чак до следващия уикенд.

— Чудесно ще бъде, ако можеш да останеш толкова време.

— През последните два-три дни схванах, че за мен няма нищо по-важно от това, да бъда с теб. Какво ли бих правил без моята Лора? Дори не ми се мисли за такава възможност. Пазиш ли онова шампанско?

— Вероятно вече е изветряло.

— Голяма работа. Сложи го в хладилника. Ще празнуваме, като дойда утре. И поискай от Чайлз информацията — момче ли ще бъде или момиче. Кажи му този път да попълни онази бланка както се полага! Умирам да науча какво ще е нашето дете — като теб или като мен! Ако ме питаш, иска ми се да бъде красиво като майка си. От това по-прекрасно не мога да си пожелая!

Лора се разсмя щастливо и се пошегува:

— Аз пък се надявам да не е така буйно като баща си!

Започваше да се чувства по-силна, по-уверена. И по-смела. Колко хубаво ще бъде, когато Дан пристигне тук. Той ще ѝ помогне във всяко отношение. Тогава може би ще му обясни как стоят нещата. Но не и по телефона.

— Ела по-рано — настоя Лора. — За да имаме повече време да говорим.

— Надявам се да пристигна при теб около един-два часа. Ще обядваме заедно, ако нямаш нищо против да ме изчакаш.

— Ще те чакам.

— Обичам те — повтори Дан и тези думи сякаш сгряха изтерзаната ѝ душа.

— И аз те обичам, Дан!

На следващата утрин не ѝ се ходеше в клиниката. Още по-малко ѝ се искаше да се среща с доктор Чайлз. Но се страхуваше от евентуалните последици за бебето. Не можеше да си позволи риска да го загуби. Още повече след снощния разговор с Дан. Вярваше, че бракът им ще оцелее въпреки онзи аборт от преди 13 години. Но ако сега с детето стане нещо, едва ли любовта на Дан ще издържи и на това изпитание.

Когато влезе, клиниката ѝ се стори обезпокояващо пуста. Сигурно си е така винаги, но днес въображението ми работи на високи обороти, рече си Лора. Фоайето бе празно, по коридорите нямаше пациенти, не се мяркаха вечно забързаните по спешните си задачи сестри. Чуваше се само тихият съсък на вятъра отвън.

Тръгна към амбулаториите, но спря и погледна към родилното. Имаше на разположение няколко минути до уречения час. И възможност да се увери в нещо.

Закрачи по коридора и на ъгъла, откъдето се отиваше към кафенето и ресторанта, срещна охраната. Рой носеше димяща чаша кафе.

— Добро утро, госпожо Филдинг — поздрави той.

— Добро утро.

— Свързахте ли се с доктор Чайлз? Вчера, след като говорихме с вас, той пак ви търсеше.

— Да, видяхме се.

— Е, хубаво. Защото да ви кажа откровено, беше ми много ядосан, че не съм ви спрял. Така се бе напушил, че се уплаших да не му стане нещо. Трябва да ви е търсил по много важен въпрос.

Лора кимна неопределено и го отмина. Продължи към родилното отделение. Когато наближи сестринските стаи, усети, че трепери. Беше от нерви. Дали ще се получи?

— С какво мога да ви помогна? — попита я сестрата, която я пресрещна.

— Хм, вчера тук нали роди една пациентка?

— Да, имате предвид госпожа Паркър. Шърли Паркър. Тя е единствената, която ражда тази седмица.

— О, да. Госпожа Паркър. Бихте ли ми казали в коя стая е сега?

— Разбира се — в четири-А — и сестрата посочи към другия край на коридора.

— Дали е будна сега?

— Будна е. Тъкмо идвам оттам. Занесох бебето, защото пристигна господин Паркър.

— А то как е?

— Добре е, много добре. Момиченце е.

Лора се упъти към стаята на Паркър. Вратата бе полуотворена. Надникна вътре — родилката лежеше. Съпругът седеше на дюшека до нея, а бебето бе между тях двамата.

Момиченцето бе завито в бяло одеяло, но от вратата Лора чудесно виждаше лицето му. То розовееше, а живите очички любознателно шареха насам-натам. Дори от сравнително голямото разстояние Лора бе сигурна, че то си е напълно добре. Явно не беше от онези „продукти“ на Чайлз. Бе истинското...

Личеше си, че майката и бащата са много щастливи. Те говореха и закачаха бебето, а мъничкото същество весело махаше с ръчички. По бузите на Лора потекоха сълзи. Боже, как ѝ се искаше тя и Дан да са на мястото на онази двойка вътре! С тяхното — истинското — бебе. Каза си, че нещата пък може и да се наредят. Ако си го вземат, всичко ще се нареди.

Ами другото? — запита се Лора.

Досега не бе успяла да вземе твърдо отношение по този въпрос. Чувствата ѝ бяха смесени, недостатъчно определени. Не можеше да отрече, че и то е нейно дете, и то щеше да дойде от нея. Същевременно пък не можеше да забрави, че то не е заченато по нормален път. А може да има и отклонения...

В амбулаторията сестрата отметна Лора в болничния дневник, взе ѝ кръв и излезе. Докато чакаше за инжекциите, тя се загледа в познатата снимка на стената с морския пейзаж някъде около Ванкувър. И така мислите ѝ се насочиха към Ерин Аршембо.

Според Катърин Маккей, адвокатката от Сиатъл, тригодишното дете на Ерин бе убило кученце. Съседите твърдели, че детето не е напълно нормално и Лора можеше да го повярва. Обаче пък да убие кученце? Трудно бе да преглътне това като факт.

Не можеше да си представи Майкъл или Алиса да убиват куче. Но пък синът на Ерин е бил по-голям, нали? Чайлз се бе опитал да я убеди, че клонираните деца изостават в развитието си, но после, в течение на месеци, напълно компенсират. И ако синът на Ерин е типичен клониран пример, вече сравнително пораснал, що за компенсация е неговата? Лора се питаше какво ли би станало с него тепърва?

Опита се да си представи как ще изглеждат тези деца, когато пораснат — след 20 години например — и потрепери.

На вратата се почука. Влезе Чайлз. Лора никак не се изненада да го види, макар че той трябваше да я прегледа чак след седмица.

— Добро утро, Лора — поздрави той учтиво.

Тя кимна само.

Чайлз носеше спринцовките и разтвора за инжекциите. Остави ги на масата и седна, за да я прегледа. И двамата мълчаха, а Лора избягваше погледа му. Когато свърши с прегледа, лекарят започна да приготвя първата спринцовка и тогава заговори:

— Радвам се, че направихте избора си по този начин.

— Аз пък не знаех, че изобщо съм имала избор. — Този път гласът ѝ се разтрепери от гняв. — За какъв избор подмятате? Изобщо не съм имала такъв!

Той премълча.

С мисълта за сина на Ерин все още в главата си Лора попита след малко:

— Убеден ли сте, че ще можете да различите бебетата?

— Определено.

— И със сигурност да ни дадете това, което трябва?

— Тестът е съвсем прост. Не може да създаде проблем. Вие решихте да вземете само едното ли?

— Тази вечер ще обсъдим с Дан този въпрос.

— Значи още не сте разговаряли с него, така ли?

Тя поклати глава, засрамена донякъде, че наистина не го е направила. Но все пак смяташе, че е постъпила правилно. Невъзможно

бе да се говори по телефона за подобни неща. Важните неща се обсъждат лице в лице. Когато седнат днес следобед, ще вземат решението, така или иначе.

— Мислите ли, че ще е добра идея да му кажете? Дали ще иска да разбере?

— Грижата си е моя — рече тя троснато, ядосана, че Чайлз пак се бърка в тези изключително лични работи. — Вие се постарайте моите бебета да бъдат добре, а със съпруга си аз ще говоря.

Докато той правеше инжекциите, Лора почувства силна болка в ръката. Но реши, че тя е по-скоро продукт на въображението ѝ. А ръката ѝ гореше. Примигна и затвори очи. Не ѝ се искаше да гледа седналия толкова близо Чайлз. В съзнанието ѝ изплува образът на истинското бебе, давящо се в киселина. Малката му уста се отваряше в безмълвна болка, то жалостиво махаше към нея с ръчички за помощ.

* * *

Минаваше дванадесет и половина. Лора чистеше пиле в кухнята и се канеше да го пече на грил за обед. Дан щеше да дойде до час-два. Тя все по-често поглеждаше към часовника. Ужасно ѝ се искаше Дан вече да е тук, да е научил всичко и огромното бреме на отговорността да не бъде само нейно.

Котакът задраска по задната врата — искаше да влезе. Лора отиде да му отвори и в същото време почувства тъпа болка в корема. Не бе типичната за ритащо бебе — с нея Лора бе вече добре запозната. Нямаше нищо общо и с гаденето, което я бе измъчвало преди месеци. Бе нещо ново и по-различно. Сегашното усещане на дискомфорт бе непознато за нея.

Не си го въобразяваше, бе сигурна — както бе ставало често преди, дори и днес при инжекциите. Усещането бе съвсем истинско. Не знаеше на що се дължи, не разбираше откъде идва болката и се тревожеше още повече именно затова. За щастие болките преминаха и тя се успокои. Може би не е нещо важно.

Но като се върна при мивката, където чистеше пилето, почувства силно замайване. Трябваше да се хване за крановете, за да не падне назад. Всичко премина след десетина секунди, но се появи силно

главоболие, което особено болезнено усещаше зад очите. На всичкото отгоре започна и сърцебиене.

Опита се да продължи домакинската работа, но главоболието се изостри още повече, появиха се болки и в гръдния кош. Реши да поседне и почине. Имаше достатъчно време за готвене до идването на Дан. Няколко минути отдих вероятно ще ми се отразят добре, рече си Лора.

Влезе във всекидневната и седна до прозореца. Загледа се в къщата отсреща и в същия миг на алеята пред нея пристигна камион. Той бе с флоридски регистрация и номера. Принадлежеше на съпруга на живеещото там семейство. Мъжът слезе и заобиколи от другата страна, за да помогне на съпругата си да излезе. Лора знаеше, че жената е в първите си три месеца. Бременността ѝ още не личеше, но май я понасяше тежко, защото изглеждаше изморена и безсилна. А може и да е от инжекциите — сутрешното гадене. Скоро ще привикне и ще ѝ мине, рече Лора и се усмихна тъжно. Ако само знаеха истината!

Пак в главата ѝ се завъртяха образите на онези деца: Майкъл и Алиса. Изглежда, от тях главоболието ѝ се влоши, сърцебиенето се усили. Потрепери при мисълта за второто дете в нея. Защо всичко се бе объркало по този жесток и несправедлив начин? Защо не можеше да носи само едно-единствено, нормално и здраво бебе?

Но Дан ще измисли нещо. Той ще знае как да постъпи. Заедно ще вземат решение, ще оправят нещата. Само дано той пристигне по-скоро. Вече сигурно е в Алабама. Вероятно е оставил зад себе си Мобайл още преди час. Пак погледна навън, към улицата, с надеждата да зърне задаващата му се кола. Но улицата бе пуста, както и трябваше да се очаква. Все още бе рано.

Двамата отсреща вече се бяха прибрали в къщата. Отвън тя изглеждаше занемарена. Тревата наоколо бе придобила кафеникав оттенък. Листата по дърветата бяха опаднали. Слънцето се бе скрило, вятърът гонеше мъртвите листа и един разкъсан вестник по улицата.

Лора се почувства самотна и уязвима. Внезапно, като мразовит повей, в съзнанието ѝ се завъртя страшна мисъл. Чайлз винаги може да прави с нея каквото си поиска. Ако рече, ще ѝ затвори устата завинаги. Няма кой да го спре!

Извърна се от прозореца и разклати глава в опит да разсее тези черни мисли. Самонавиваш се, Лора! — каза си. Пресилваш нещата,

ставаш параноичка! Повтори си няколко пъти, че никой не може да я ликвидира така, за едното нищо. После Чайлз е лекар, а не гангстер, не и убиец, който „очиства“ научилите подробности за работата му пациенти.

Може би не пациенти, а техните бебета! Тази мисъл я стресна още повече. Ами да! Той има тази огромна власт над пациентките си. И затова не се страхува, че някоя от тях може да разкрие истината за тайните му експерименти в мазето!

Погледна нагоре по улицата. Нямахте я колата на Дан. Ставаше извънредно мъчително да седи тук и да продължава да чака. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Стана и се върна в кухнята. Наля си чаша вода. Отпи. Световъртежът се появи отново — точно когато бе застанала над мивката. Започна и гадене, сърцето ѝ затупа така яростно, че се уплаши не на шега. Да не започва инфаркт? Седна до масата, опря лакти на нея, затвори очи, отпусна глава. Постепенно неразположението отшумя.

Реши, че няма опасност от инфаркт. Но оставаха опасенията, че става нещо странно и ненормално: тези пристъпи се повтарят вече два пъти за сравнително съвсем кратко време! Досега подобно нещо не ѝ се бе случвало. Изведнъж усети, че се затруднява в дишането. Обля се в пот. Въпреки че температурите бяха ниски, къщата направо мразовита, тя се потеше изобилно. Да не би да е хванала грип? Или някаква инфлуенца?

Стана и погледна навън. Дан вече не идва ли? Не, на алеята отпред имаше само жълти листа. Тогава усети, че ѝ се вие свят. Болката в гръдния кош стана нетърпима, пронизителна, така жестока, че я прегъна на две. И остана в тази поза — почти не можеше да си поеме дъх, хвана се за стола и замръзна на място.

Напрегната ужасно, с мъка успя да поеме дъх след малко. Въздухът бе хладен и сякаш я ужили, когато влезе в дробовете. Погледна нагоре — стаята се клатеше, сякаш бе в лодка в морето, сред бурни, разлютени вълни, досущ като онези в снимките на Чайлз.

И внезапно разбра.

Чайлз.

Инжекциите.

Той ми е дал нещо!

Обзе я неистова паника. Вероятно я е отровил. *Какво ти вероятно! Със сигурност я е отровил!* Тези симптоми не са случайни. Нито нормални. Усещанията не са като на бременна. Сутрешните инжекции трябва да са съдържали нещо повече от хормоните.

Опитва се да ме убие!

Не, не, едва ли, каза ѝ другата Лора. Нали се бяха договорили, сключили споразумение? Тя ще си мълчи, в замяна той ще ѝ помогне бебето да е здраво.

Стоеше прегъната до стола, объркана, замаяна. Държеше се за облегалката му, опитваше се да повярва, че е сбъркала, че има някакво логично обяснение. Но колкото повече се мъчеше да си внуши това, колкото повече неубедителни извинения намираще, толкова повече се усилваше болката, толкова повече се влошаваше световъртежът. Затрудни се и зрението ѝ. След няколко секунди вече почти нямаше сила да се задържа права.

— Боже мой, мили мой Боже — мълвеше тя с последни усилия.

Вече не можеше да отрича истината: той наистина се опитваше да я убие.

Тогава като в мъгла съзря телефона — на стената в отсрещната част на кухнята. Разстоянието до него ѝ се видя безкрайно, далечно... Напъна се да поеме дъх и тръгна към него. Едва не падна — залитна силно, още щом отмести ръце от облегалката на стола. С дясната ръка успя да се залови за мивката. Това я задържа за миг. Повдигаше ѝ се, стори ѝ се, че ще припадне. Краката почти не я държаха.

Съсредоточи вниманието си върху телефона — бе само на около два метра от нея. Застина за миг, за да събере последни сили, и се хвърли към него. Залитна и се удари в стената, събори слушалката и тя увисна на жицата. Подпря се на хладната стена и затвори очи. Главата ѝ се маеше, всичко наоколо се въртеше в някакъв бесен танц.

Сърцето ѝ пак затупа бързо. Симптомите се повтаряха — много прилични на настъпващ инфаркт. Този път потта бе още по-обилна и избя през дрехите ѝ. Дланите ѝ бяха мокри и лепкави. Едва различаваше дългия шнур и слушалката, провиснала почти до пода. Хвана жицата и затегли към себе си. Така малко по малко се добра до слушалката. Беше много тежка, но успя да я задържи. Присви очи и цифрите на бутоните постепенно дойдоха на фокус. Най-лесно се виждаше деветката. Натисна я.

Ужасна болка разкъса стомаха ѝ. Бе съкрушителна и Лора изпищя. Тогава и краката ѝ поддадоха. Хвана се за телефонния апарат в отчаян опит да се задържи, но част от пластмасовата кутия се отчупи и тя се свлече на пода.

Вече дишаше с огромно усилие. Силата я напускате също като течност, която се излива от тялото ѝ. Погледът ѝ попадна върху телефона. Трябва незабавно да повика помощ или я очаква сигурна смърт... и тогава Чайлз ще постигне целта си — ще ѝ затвори устата завинаги!

С последни, върховни усилия се изправи, като се облягаше на стената, и така успя да застане точно пред панела с бутоните. Едва виждаше, затова допря лице в него и с мъка откри единицата. Не усещаше пръстите си, но някак си успя да натисне единицата два пъти. После се отпусна на колене на пода. Слушалката падна до нея. Вече нямаше сили да я поеме.

— Девет-едно-едно — тук Бърза помощ — бодро се обади женски глас.

Но Лора почти не я чу. Бе прекалено слаба дори да говори. Загуби съзнание и падна по очи. Последното нещо, което зърна, преди да потъне в мрака на небитието, бе безухата котешка глава, гледаща я втренчено от ъгъла на стаята.

В два следобед Дан пристигна, зави по алеята и спря до колата на Лора. Пътуването му се бе удължило повече от очакваното, защото западно от Мобайл, на магистрала Ай-10, преобърнат трактор с ремарке бе предизвикал задръстване. Час по-рано бе спрял на бензиностанция да зареди и се бе опитал да говори с Лора, но телефонът в къщата даваше заето. На тръгване се бе обадил отново, пак без резултат. Бе изчакал няколко минути, но телефонът все си бе зает.

Изключи двигателя с надеждата, че Лора не се е притеснила много. Помнеше колко тежко бе преживяла смъртта на Джени. Винаги се безпокоеше, когато близък човек е на дълъг път и шофира. И сега вероятно я измъчват опасения да не е катастрофирал. Дано да не е така. Защо не спрях на друго място да се обадя, мислено се упрекна Дан и си обеща някак си да поправи грешката.

Но тя защо не го посреща? Качи се на чардака и понечи да влезе. Бе заключено. Затърси ключа по джобовете и пак се укори: вече много грешки му се събираха. Пък и петъчното му поведение бе направо некоректно. Тогава бе преминал всякакви граници. Бе мислил много по тези въпроси миналия уикенд и бе стигнал до едно-единствено заключение: в живота му няма нищо по-скъпо и по-важно от Лора и бебето. Не биваше да ги загуби!

Намери ключа и влезе. Вътре бе полутъмно. Не свиреше радио, телевизорът бе изключен. На горния етаж цареше тишина — дъските не скърцаха както обикновено, когато някой се движи там. Никакъв звук, освен тихия шепот на вятъра отвън. Изглежда, нямаше никой, но пък колата на Лора бе пред къщата. Освен това тя нали бе казала, че ще го чака?

Може би спи горе? Предната вечер му се бе сторило, че е извънредно уморена, поне така звучеше гласът ѝ по телефона. Вероятно не спи достатъчно. И пак го налегнаха угризения за петъчната му постъпка.

Тихо се качи горе, но в спалнята нямаше никой. Погледна в банята, но и там я нямаше.

— Лора! — извика. — Лора, къде си, миличка?

Провери в останалите стаи на горния етаж, после слезе долу.

— Лора! Тук съм...

Отговор нямаше.

Влезе в кухнята и веднага забеляза, че телефонът е счупен. Част от пластмасовата му кутия бе сложена на плота до мивката. Слушалката си бе на мястото, виждаше се вътрешността на апарата. Вдигна я — сигнал имаше. Каква ли бе причината линията да бъде заета толкова дълго време? И кой е счупил кутията?

Тъкмо се извъръщаше, когато нещо скочи от прозоречния перваз и го стресна. Той извика и отскочи назад. Котка! Тя прекоси кухнята и задраска по задната врата. Искаше да излезе.

— Дявол го взел! — изруга Дан и няколко пъти дълбоко пое въздух. Сърцето му биеше силно. Взря се и веднага позна онази безуха котка... Я гледай ти! Нали я бе прегазил?

— Че ти не си ли мъртва? — изтърси гласно Дан без да иска и пак се загледа в нея. Може би пък тогава не я бе убил? Нали казват, че котката имала девет живота? Вероятно е била само ударена, реши той. Отвори вратата и животното изтича навън.

— И не си прави илюзии, че ще те вземем в Ню Орлиънс — извика той след нея. — Не ми трябват котки в къщата!

Последва я и огледа двора. Извика Лора по име няколко пъти. Никой не отговори. Бе доста студено и неприветливо, а тишината — странно потискаща. Котката се шмугна във високата трева и изчезна някъде. Дан стана още по-неспокоен. Върна се в кухнята и се замисли. Къде ли би могла да е Лора? Мина във всекидневната, потърси по масата. Дали не му е оставила бележка? Такава нямаше. Пристъпи до прозореца и пак погледна навън. Нейната кола си бе там, грешка нямаше. Тогава къде е тя?

Забеляза къщата отсреща. Тя е единственото място, където Лора би могла да се отбие за малко. Тази мисъл му се стори напълно логична. *Сигурно си бърбят с някоя колежка по бременност*, засмя се Дан и се поуспокои. Реши да я изчака няколко минути — колкото да се отбие до тоалетната и да изпие чаша бира. А тя вероятно ще забележи колата му отпред и ще се прибере. Ако не се върне, ще отиде да я

потърси. Но пък ще трябва да води задължителните учтиви разговори със съседите. Не му се искаше, предпочиташе да бъде насаме със съпругата си. Да ѝ каже колко много я обича, да я прегърне и да ѝ покаже, че на този свят за него няма нищо по-скъпо от нея и бъдещото бебе. Обеща си в нейна чест да превърне Деня на благодарността в много специален празник.

Телефонът иззвъня, докато бе в тоалетната. Сигурно е Лора! Избърза да излезе, но докато стигне до апарата, звъненето престана — още на четвъртия път.

— По дяволите! — изруга Дан.

Тъкмо си миеше ръцете, когато телефонът отново иззвъня. Затича се към него, но когато вдигна слушалката, чу само нормалния сигнал. След секунда чу нов звън, но тогава се включи факсът.

Разочарован, че Лора не се обажда, Дан отиде в кухнята и от хладилника извади кутийка будвайзер. Върна се при апарата, който бе на бюрото на Лора, и погледна първия излязъл от него лист. Междувременно факсът започна да печата втори.

Първият бе заглавна страница. На нея бе указано, че подателят е някоя си Катърин Маккей от „Конър и Липман“. Стори му се, че фирмата е адвокатска. Сигурно е нещо, свързано с Лорината работа, рече си Дан. Адресът бе от Сиатъл. Запита се какъв ли бизнес има нейната фирма в щата Вашингтон. И реши, че най-вероятно е нещо скучно около данъчните облагания.

Отпи от бирата. Гърлото му бе пресъхнало от дългото пътуване. Пак отиде до прозореца да види дали Лора не се прибира вече.

Зад него факсът тихо бръмчеше и продължаваше да печата. Дан се върна при бюрото и го огледа. Дали някъде тук Лора не бе записала телефона на съседите? По-добре е да ѝ се обади, вместо да ходи отсреща. Иначе ще трябва да любезничи с бременната съседка.

На различни хартии намери няколко телефонни номера, но пък не знаеше имената на съседите. Кой ли бе техният? Отказа се от обаждането и се извърна към факса. Така или иначе нямаше какво да прави, докато Лора се прибере.

Вторият лист тъкмо излизаше. Реши, че Лора не би имала нищо против, ако погледне съдържанието му. Взе го и се зачете.

Това бе фотокопие на вестникарска статия. Заглавието бе „МИНИСТЕРСТВОТО НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО РАЗСЛЕДВА

СМЪРТНИ СЛУЧАИ В КЛИНИКА ЗА ЛЕЧЕНИЕ НА БЕЗПЛОДИЕ“.
Думите сякаш го удариха в очите. Задави се и с мъка пое дъх, а
сърцето му заби адски силно.

Лора идваше в съзнание и пак го губеше. Проблясваха мигове на светлина, само за да настъпи отново пълен мрак — досущ развалено осветително реле. Смътно усещаше около себе си хората от екипа на „Бърза помощ“. Те я преместваха, сваляха я от линейката, носеха я някъде, а студеният вятър брулеше лицето ѝ. Чуваше воя на сирени и се молеше някой да ги изключи. Чувстваше се лека, лека — като перце. Изглежда, нямаше контрол върху тялото си. Не можеше да се движи.

Поклатеше ли се носилката, остри болки пронизваха корема и гърдите ѝ. Боже, как ѝ се искаше някой да премахне тези болки! Не съзнаваше дали очите ѝ са отворени, но ѝ се струваше, че вижда сивото небе. Вече влизаха в някаква сграда: небето се скри, а колелцата на носилката подскочиха върху някакъв праг и я раздрусаха. Пак я заболя.

Стори ѝ се, че е вече в болницата. Тук навярно ще разберат какво ѝ е направил Чайлз. Ще знаят как да я лекуват, нали? Почувства известно облекчение, страховете ѝ заглъхнаха, но все мислеше за бебето. Ще знаят ли как да спасят бебето ѝ?

Носилката на колела внезапно спря. Стана ѝ студено. Струваше ѝ се, че вятърът продължава да духа. Може би е близо до вратата?

Някой се приближи и я докосна по ръката, после опипа гърлото ѝ. Усети студения метал на лекарска слушалка на гърдите. Опита се да се обърне и заговори човека, който правеше тези неща. Сигурно е лекар, каза си тя. Но в същия миг носилката пак се задвижи.

Над нея пробягваха флуоресцентни осветителни тела. Почти бе сигурна, че вижда белите панели на окачената таванна конструкция, насечена от светлини. Мярна ѝ се лицето и част от престилката на човека, който дърпаше носилката отпред. Той и другите тичаха по някакъв коридор. Мярна се и лицето на медицинска сестра, която задминаха. Стори ѝ се, че чу женски глас да казва:

— Бедничката!

Тогава загуби съзнание.

Когато дойде на себе си, над нея неприятно и болезнено блестяха силни светлини. Изглежда, бе в операцията. Нечие лице се надвеси над масата — бе жена с дълги коси и зелена хирургическа маска.

— Няма защо да се безпокоите, госпожо Филдинг — рече жената. — Всичко е под контрол. Ще се оправите.

Усети маншета на апарат за кръвно налягане над лакътя. В същия миг игла се заби в другата ѝ ръка — биеха ѝ инжекция. До нея нечия ръка окачи стъкленица с течност — поставяха я на система. Отгоре се появиха повече лица. Зелени маски под внимателни, делови очи. Главата ѝ се въртеше, усещаше се като в мъгла. Губеше чувство на ориентация, а бързите движения над и около нея усилваха този ефект. Болката в гърдите се появи отново, гадеше ѝ се, стомахът я присвиваше.

Гласове бръмчаха наоколо, досущ досадни насекоми. Постепенно започна да различава думи и да разбира смисъла на разговора между хората от екипа.

— Кръвно налягане — 190 на 110.

— Пулс — сто и осем.

— Двадесет милиграма нормодин — поиска авторитетен мъжки глас. — Петдесет — лидокаин.

Стори ѝ се, че долавя нещо далечно познато в гласа, но фразата бе кратка, а самата тя — замаяна, вниманието ѝ — изцяло ангажирано с болката. Може би се лъже? Пък и откъде ще го познава?

Пъшкеше всеки път, когато някой я докоснеше. Болките се усилваха все повече и тялото ѝ започна да се гърчи. Две сестри я притиснаха към масата.

— Десет милиграма морфин — извика лекарят.

След секунда усети пробуждане в дясната ръка и разбра, че ѝ слагат друго лекарство, вероятно за да неутрализират болката. Гласовете около нея бръмчаха все така, но вече почти неразбираеми. Разбираше отлично, че за нея се грижи медицински екип, че се вземат спешни мерки, за да бъде предотвратен ефектът на стореното от Чайлз.

Надяваше се, че не е много късно. От време на време осъзнаваше почти нормално какво става около нея, после пак се унасяше. В един такъв момент усети, че болката почти е изчезнала, тялото ѝ е олекнало и като че тя няма никакъв контрол върху него. В главата имаше

някакво неясно, затъпено усещане. Вероятно е от силните лекарства, помисли Лора. Нямахте нищо против, само да не се връща болката.

По едно време успя да си отвори очите и да различи част от околната обстановка. Същевременно дочу и откъслеци от разговора. Повечето бе специализирана медицинска терминология, която не ѝ казваше много неща. Но две думи се натрапваха често:

— ... акутна токсемия...

Останалото се губеше в общия фон на репликите и типичния за операционна шум с дрънчене на инструменти и работеща апаратура. Думата „токсемия“ обаче ехтеше в съзнанието ѝ. Същата дума бе чула при смъртта на Дейна Ерн.

Опита се да заговори лекарите и сестрите, да им каже какво всъщност става с нея, но от устата ѝ излизаше само неразбираемо мънкане. Силните успокоителни лекарства бяха притъпили функциите на говора.

Вдигна ръка и се опита да хване нечий пръсти или престилка. Лекарят до нея отблъсна ръката ѝ, после повдигна единия ѝ клепач и светна в околото с прилично на писалка, тънко метално фенерче.

— Успокойте се, отпуснете се — внимателно каза той. — Всичко ще се оправи.

Отново ѝ се стори, че познава този глас, но откъде? И вместо този факт да я успокои, Лора се разтревожи.

— Елън, хайде... включете системата... — каза лекарският глас, — искам я приспана.

— Пет милиграма... — някъде отдалече рече женски глас.

— Започваме... двеста милиграма... пентобарбитал...

Опита се да заговори, но силните лекарства в организма ѝ не позволяваха. Другият лекар — той май бе жена или не? — изшътка и притисна ръката ѝ.

— Хайде... побързайте — обади се друг глас.

Пак усети убождане в ръката. Обърна глава и видя сестрата, която слагаше инжекцията. Анестезиологът малко зад нея нагласяше система. Бе жена. Лицето бе скрито зад маската, а очите бяха студени, незаинтересовани.

— Няма проблеми, всичко е под контрол — рече тя, когато усети върху себе си очите на Лора. Но гласът ѝ съвсем не звучеше искрено и успокоително.

И този глас, както и мъжкият, ѝ бе познат отнякъде.

— Ще оперираме. Веднага — кратко нареди лекарят.

Увереността в гласа му ѝ даде надежда. Този човек, изглежда, си знае работата. Бе компетентен и самоуверен. Вероятно е разбрал къде е проблемът. Би трябвало вече да знае какво ѝ е направил Чайлз.

— Петнадесет минути — обади се анестезиоложката. — Може би двадесет... Колкото да се подготвим...

Лекарствата постепенно я завладяваха. Виждаше мъгливо и разлято. Но все пак различаваше двамата лекари над нея с маски върху лицата.

— Трябва да извадим бебето — каза лекарят на двете сестри зад него. — То е причината за това състояние, както и за цялостния стрес на организма.

Лора чу тези думи добре и понечи да ги предупреди, че е още много рано. Дали то ще остане живо? Но пак не успя да проговори. Само пъшкаше. И никой не обръщаше внимание.

Зърна ръцете на лекаря. Той свали ръкавиците и ги захвърли в един леген.

— Да пристъпваме към дезинфекция — нареди той.

Анестезиоложката кимна.

Докато даваше указания на сестрите за операцията, лекарят свали маската. Лора виждаше разлято, а и светлините бяха прекалено силни. Примига няколко пъти и присви очи — така успя да фокусира поглед върху лицето му. И точно преди да излезе, успя да го види ясно.

Тогава и анестезиоложката свали маската. Лора се задъха от ужас: доктор Чайлз и доктор Ейсър отиваха да се подготвят за операцията.

Датата на статията бе 3 август 1993 година. Вестникът бе „Ванкувър Сън“. Дан стоеше пред бюрото на Лора, изцяло погълнат от току-що получения по факса текст.

Барнаби. Във вторник Министерството на здравеопазването на Британска Колумбия и Канадската медицинска асоциация (КМА) започнаха съвместно разследване на дейността на местен репродуктивен център на име „Нероус Пойнт“. Следствието е предизвикано от съмнения и неясноти около два смъртни случая на пациенти на тази клиника, където се лекува безплодие. Те са Мари Бруно и Шарън Касуел, които починаха тази година в резултат на усложнения, свързани с диагностицирана токсемия — опасно повишаване на кръвното налягане при бременност.

Според специалисти по-малко от пет на сто от бременните в Канада страдат от токсемия в някаква степен. Основните симптоми са високо кръвно налягане, извънредно увеличаване на телесното тегло, нарушения в зрението, тежко главоболие и стомашен дискомфорт. В повечето случаи симптомите се изразяват в по-лека форма и се лекуват лесно с подходящи медикаменти и почивка, особено ако навременно се диагностицират. При по-акутните случаи обаче токсемията може да доведе до смърт на плода или инсулт, бъбречни увреждания и дори смърт на майката. Причините за тази болест не са изцяло известни.

Дан отново погледна заглавната страница. Не му бе ясно защо адвокатска кантора от Сиатъл ще изпраща на Лора подобна статия. Ако

е свързана с обичайната ѝ работа, защо не се споменава нищо за данъци?

Значи няма нищо общо с нея, рече си той. Тъй като става дума за бременност, може би Лора се е интересувала от дадени факти по лични причини. Но защо? Какви са тези жени? И защо тази клиника? Какво общо има тук Ванкувър, Канада?

Изведнъж си спомни, че приятелката на Лора, Джени, бе ходила във Ванкувър малко преди да стане онази катастрофа. Лора му бе разказала за пътуването ѝ веднага след погребението. И Лора непрестанно се питаше защо Джени е ходила там? Сега в главата му се въртеше и нещо друго, свързано с това място — май че някой друг също бе пътувал до там преди месеци. Не, май не бе пътувал, а се бе върнал. Точно така — онази жена, която почина при катастрофа близо до къщата на Чайлз! Тя не бе ли от Ванкувър?

Отново извърна глава към факса — той отпечатваше втората страница. Вече силно заинтересуван, Дан я взе.

Представляващите семейства на Бруно и Касуел адвокати обвиняват оглавяващия клиниката „Нероус Пойнт“ доктор Лойд Нифейр, специалист по репродуктивна ендокринология, за смъртта на двете жени. Адвокатите твърдят, че причината е в специфичен хормон, инжектиран от Нифейр на пациентките си в помощ на зачеването и доизносването на плода. Те са на мнение, че този хормон не е безопасен за човешкото здраве.

Лекари от Министерството на здравеопазването започнаха лабораторни изследвания на въпросния хормон, но досега никой не е установил със сигурност какъв точно е той и дали наистина е опасен. Според говорител на министерството доктор Нифейр отказва да сътрудничи на следствието.

Дан започна да се притеснява.

Замисли се за първото им идване с Лора в центъра „Нов живот“ в Колиър. Не помнеше точните думи на доктор Чайлз, но не бяха ли те в смисъл, че лечението обхваща и хормонални добавки под формата на

инжекции? Да не би те да имат нещо общо с използваните от онзи канадски лекар хормони? Същите, които са предизвикали смъртта на двете жени?

Сега вече го нападнаха съмнения. Може би именно за тях се е интересувала Лора? И сигурно затова е била разтревожена, когато говориха по телефона?

Обърна очи към последния параграф.

Неуспешни се оказаха опитите на репортери от вестник „Ванкувър Сън“ да се свържат с доктор Нифейр за негов коментар. Клиниката „Нероус Пойнт“ е била закрыта през юли, а доктор Нифейр вече не практикува в района на Ванкувър.

Сега вече Дан бе разтревожен. Никоя адвокатска кантора не би пращала по факса подобни материали, освен ако не ги е поискал самият получател. Значи Лора ги е поръчала, следователно има причина за това. Какво я интересуват някакъв лекар или пациентите му чак в Канада? Трябва да има нещо общо със самата Лора и бременността ѝ.

Взе следващия лист. На него започваше друга статия с дата 11 януари 1994 година. Заглавието бе: „МИНИСТЕРСТВОТО НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО И КМА ОТНЕМАТ ЛЕКАРСКО РАЗРЕШЕНИЕ ЗА РАБОТА“. Дан започна да чете.

Отава. Канадската медицинска асоциация и Министерството на здравеопазването съобщиха вчера, че отнемат разрешението за лекарска практика на ванкувърски специалист по репродуктивна ендокринология на име доктор Лойд Нифейр. Решението им влиза в сила незабавно и е необратимо.

То е било взето в резултат на споразумение, постигнато между министерството, КМА и самия Нифейр. Експерти на двете институции разследваха преди това Нифейр и дейността на ръководената от него клиника за

лечение на безплодие в района на Барнаби във връзка с два смъртни случая на негови пациенти.

Семействата на починалите твърдят, че предписан от Нифейр хормонален препарат е предизвикал токсемия, довела до смърт от инсулт при Шарън Касуел и до инфаркт при Мари Бруно. Семействата на двете пациентки заведоха граждански дела срещу Нифейр, които бяха прекъснати след постигане на споразумение извън съда. За него не бяха съобщени подробности.

Все още в ход са съдебни иски от няколко други бивши пациенти на същата клиника. Те съдят Нифейр за обезщетения на базата на твърдения, че използвани от него лекарствени средства са предизвикали физическо обезобразяване на техните деца. Едно от тях било родено с осем пръста на двете ръце, друго без очни нерви, т.е. практически сляпо.

Министерството на здравеопазването не е успяло досега да установи със сигурност дали причина за тази уродливост е използваният от Нифейр синтетичен хормон. Препаратът все още е предмет на изследвания. Съдът не е постановил специални наказателни мерки срещу Нифейр. Според някои източници той е напуснал Британска Колумбия и вероятно сега живее или в Европа, или в САЩ.

До статията бе поместена черно-бяла снимка. След изпращането по факса качеството ѝ бе доста влошено. При това, изглежда, снимката бе нощна, а човекът на нея едва се виждаше.

Но въпреки ниското качество Дан го разпозна. Отдолу пишеше ЛОЙД НИФЕЙР, но чертите на лицето безсъмнено принадлежаха на доктор Норман Чайлз.

Лора ясно съзираше капките в пластмасовата тубичка на системата. Като пясъчен часовник, който отмерва последните й минути. Защото постепенно се унасяше. Съзнаваше, че сега е моментът да направи нещо, ако въобще може да се направи каквото и да било. След няколко минути ще бъде прекалено късно.

Успя да завърти глава настрани и се напрегна да огледа операционната. Две сестри наблизко подготвяха хирургически инструменти на висок шкаф. Отначало ги видя ясно, после образите им се размазаха, после отново се изясниха. Едната разклати пластмасова бутилка и каза:

— Май ще трябва да долеем бетадин.

— Аз ще отида — отвърна другата.

— Добре, вземи още кърпи... и от двата размера. Вероятно ще трябва да извикаме и Пейдж. Дано я намериш бързо, че Чайлз иска да оперира веднага.

— Сега тръгвам.

— Аз пък ще сложа тези скалпели в стерилизатора — рече първата и двете тръгнаха към вратата.

Операционната внезапно опустя. Лора с мъка извъртя глава наляво и надясно. Не, други хора нямаше. От движението я заболяха очите. Зави й се свят. Но се увери, че е сама.

Пак извърна очи към системата. Кристални капки се нижеха бързо от прозрачната торбичка в катетъра. С поглед проследи гуменото маркуче до масата, над рамото и до иглата в ръката си. Ейсър бе закрепил иглата с няколко ивици лейкопласт. Лора трябваше да ги отлепи, и то незабавно.

Спеше й се. Хващаше я упойката, вече почти не усещаше дясната си ръка. Опита се да я помръдне — огромни усилия бяха необходими, за да я придвижи на няколко сантиметра. Още веднъж и още веднъж. Губеше последни сили, но успя да я доближи. Пак се напрегна, обля я пот, задъха се.

След няколко секунди силите я напуснаха, ръката ѝ падна върху корема. Спря за миг, за да поеме дъх, преглътна с огромно усилие. Гърлото ѝ гореше, пресъхнало. Отново болки пронизаха гърдите и стомаха ѝ.

Погледна към вратата. Все още нямаше никой. Повтори си, че трябва да бърза. Дали сестрите знаят за дейността на Чайлз? Може би само някои... Но не можеше да вярва на никого тук. Трябваше на всяка цена да стигне до телефон и да повика полицията. На всяка цена.

Продължи да напруга ръка и успя да я прехвърли отляво. С пръстите опипа тръбичката на системата и бавно ги придвижи до иглата. Те бяха почти безчувствени. Напругна сили, задърпа маркучето. Пое въздух, опита пак. Дърпаше с все сила — толкова, колкото ѝ бе останала.

Лейкопластът се отлепи с шум на скъсана тъкан. Но освободи маркучето и след още едно дръпване иглата излезе от вената. Потече кръв, но Лора не обърна внимание. Течеше само тъничка ивица. Не бе опасно.

Но каква ли част от упойката бе влязла в организма ѝ? Спеше ѝ се, силите почти я бяха напуснали. Налагаше се да прави изключителни усилия, за да излезе от подобното на летаргия усещане. Как ли ще се измъкне оттук? Но друг изход нямаше, освен да бяга. Пак си повтори това.

Затрудняваше се и дишането ѝ. Боже, как ѝ се искаше да поспи поне за минутка. Така ще събере сили и после ще тръгне. Обаче непрекъснато си напомняше, че Чайлз ще се върне. Ще се върне може би всеки момент! И тогава ще бъде късно...

Опита се да се изправи до седнало положение — колкото може — с помощта на двете ръце. Придвижи краката настрани и успя да ги провеси над ръба на масата. Надигаше се по-малко, първо рамото, после и главата. От време на време я пронизваха остри болки. В гърдите и стомаха. Тогава спираше, защото агонията я обезсилваше напълно. След малко болката отмина, остави я замаяна, зашеметена. Гадеше ѝ се.

Остана да седи с провесени крака на ръба на масата. Усещаше, че ако слезе веднага, ще падне. И тогава може би ще се нарани или припадне и никога вече няма да излезе оттук. Извърщаше глава към

вратата, която се размазваше и пак идваше на фокус. Но оставаше затворена. Все още нямаше никой. Докога?

Вече нямаше време. Напрегна се въпреки несигурността и внимателно спусна краката, като приплъзна таза над ръба на масата. Стъпалата ѝ се удариха в пода, почувства болка и силно разтърсване, но само за миг. Цялото ѝ тяло омекна, краката се свиха в коленете, но успя да остане права. Плочките бяха студени, а тя — боса. Все едно стъпваше по лед. Пръстите ѝ веднага изтръпнаха.

Хвана се за масата и пак огледа стаята. Стори ѝ се, че до вратата има цял километър разстояние. Въздъхна няколко пъти, поклати глава — дано отмине световъртежът. Но всичко наоколо се люлееше, а вратата остана нейде далече, далече — сякаш на края на дълъг коридор.

Залитна и се отдели от масата. Всичко се клатеше, а тя сякаш бе в лодка по средата на бурно море. Вратата бе точно отсреща, но тя тръгна на зигзаг и няколко пъти се удари в стената. Събори на пода кутия с ръкавици и някакви тампони от една масичка, но успя да остане права.

Съвсем безсилна, накрая се блъсна във вратата. Отвори я съвсем леко и надникна през процепа. Коридорът отвън изглеждаше празен, но не бе сигурна. Знаеше, че не вижда добре, по-далечните предмети се разливаха и мъждееха. Но избор нямаше. Оттук бе единственият изход и пътят към спасението. Трябваше да бяга.

Сега незнайно защо се почувства по-добре. Мозъкът ѝ се проясни малко, замайването и гаденето останаха, но в по-слаба степен. Изглежда, морфинът потискаше болките в гърдите и стомаха. А ръцете и краката започнаха да се подчиняват на получаваните от мозъка команди. Да, главата ѝ определено се проясняваше.

Леко, внимателно откряна вратата. Толкова, колкото да се промъкне навън. Чу гласове. Идваха от стая, която бе някъде встрани. Но в коридора хора нямаше. Поколеба се за миг. Накъде да тръгне? Виждаше водещите към фойето двойни врати. Но от същата посока идваха и гласовете. Не биваше да тръгва натам.

В същия миг вляво от нея с леко съскане — автоматично — се отвориха вратите на хирургическата умивалня. В коридора пристъпи доктор Чайлз. Говореше през рамо със съпругата си. Лора бързо сви вдясно и успя да се вмъкне в първата врата, която стигна. Това бе

патологията с надпис: САМО ЛЕКАРИ. За щастие бе отключена. Бързо затвори след себе си.

Вътре бе тъмно. Веднага усети лека миризма на формалин. Почти незабавно в съзнанието ѝ изплува образ на сивкаво телце, а над него Чайлз и Ейсър, надвесени с блестящи скалпели в ръце.

Не искаше да се връща в мазето, не смееше, то бе символ на нечуван ужас. Изведнъж си спомни, че долният коридор води до кабинета на Чайлз... а там има телефони! Ще се обади в полицията. Там има и изход. Ако успее да стигне до онази част на клиниката, вероятно ще може и да избяга.

Единственият шанс да се измъкне оттук жива...

Облегна се на стената, за да почине и поеме дъх. Дано сърцето ѝ престане да бие с този див ритъм. После с опряна на стената ръка бавно започна да пристъпва в мрака към водещите надолу стълби.

Дан пак се взря през прозореца — навън към отсрещната къща. Лора сигурно е там. Къде другаде да е?

Вече бе доста обезпокоен. Дали е добре? Трябва да провери, да я намери. Налага се да говори с нея, и то веднага. Сериозно се бе разтревожил, след като прочете онези изпратени по факса статии. Трябва час по-скоро да се увери, че с Лора всичко е наред. Потрепери, като отново помисли за починалите жени, за уродливите деца. Боже мой! Ами съобщението, което Лора бе оставила на телефонния секретар вчера!? Думите й звучаха в съзнанието му непрекъснато. Тя говореше за проблем... за бебето, за клиниката. Искаше незабавно да се махне оттук. *Обади ми се... Не, недей... Аз се прибирам, тръгвам веднага. Ще ти се обадя...*

Тогава тези думи му бяха прозвучали странно, безсмислено. Но сега внезапно смисълът им ставаше болезнено ясен. Тя бе научила за Чайлз по някакъв начин. Дори и преди днешните материали по факса.

Боже мой, Дан! — бе шепнала по телефона вчера. *Дан... страх ме е... бебетата...* Зов за помощ бе отправила към него тогава!

Сега пък се замисли върху последната, изречена с явен ужас дума: *бебетата*.

Бебетата... бебетата... бебетата...

Върна се при бюрото. Ще се обади на съседите отсреща. Поне да провери дали тя е там. Видя, че факсът продължава да работи. Отпечатваше следващия лист. Пак бе фотокопие на статия със заглавие „Тригодишно момче убива куче“.

Дан се поколеба. Какви са тези неща? Удивително! Нищо не разбираше. Но нямаше време да чака факса. Трябваше незабавно да намери Лора.

Пак затърси телефонния номер на съседите по бюрото. Не им знаеше фамилията, но си спомни, че Лора бе споменала нещо за филипинци. Или латиноамериканци? Беше ли му казала някакво име? Дори не знае какво да търси...

После изплува някакъв смътен спомен, че жената не е американка, а съпругът е. Да, морски офицер, американец. Добре де, ами ако е от полски произход? Или италиански, или ирландски? Намери някакви листчета с номера по тях. Търсеше име с военен чин отпред. Но не намери.

Отправи поглед към факса. Статията за момчето, убило куче, бе свършила. Сега вървеше друг лист. Дан се зачете. Тук не се споменаваха за същата клиника, нито за лекар на име Нифейр. Имаше ли някаква връзка между тази информация и предишните? Защо ли Лора се е интересувала от това момче? Нямаше отговор на въпроса, но статиите го тревожеха.

Захвърли листа и се върна при прозореца. Дано Лора вече се връща? Но я нямаше. За бога, какво става? Повече не можеше да чака! Излезе, изтича по стълбите на чардака и пробяга по алеята към съседната къща. Коли не минаваха. Пресече улицата, доближи къщата и натисна звънеца. Чу се сложен мелодичен звън, напомнящ стара американска песен.

След мъничко вратата се отвори и на прага застана висок, строен и атлетично сложен мъж с късо подстригана коса и фланелка с емблемата на „Бъфало Билс“.

— Чували ли сте по-идиотски звънец? — пошегува се той.

Дан се усмихна насила и кимна. Този човек бе с нюйоркски акцент. Отзад в къщата кънтеше високо пуснат телевизор.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита мъжът.

— Аз съм Дан Филдинг — посочи Дан назад с ръка. — Съпругата ми Лора живее срещу вас.

Изражението на човека се промени внезапно: от любезна учтивост — в израз на съчувствие и загриженост.

— О, здравейте — рече той. — Как е съпругата ви?

— Добре, благодаря. Случайно да е у вас?

— Тук ли? — Мъжът го загледа със смаяно изражение.

Дан обясни:

— Току-що пристигам от Ню Орлиънс. Колата ѝ е пред къщата, но нея я няма. Не ми е оставила и бележка. Помислих, да не се е отбила при вас на приказки или що ли?

Изсмя се нервно, защото интуитивно започна да усеща, че нещо определено не е наред.

— Та си рекох — къде ли може да бъде? Вие нали сте единствените съседи наблизо?

На вратата се появи и съпругата. Бе стеснителна млада филипинка.

— Миличка, господинът е Дан Филдинг. Съпругът на съседката отсреща.

При тези думи и нейното изражение се промени. Тя също придоби загрижен вид.

— Значи не знаете, така ли? — попита мъжът.

— Какво да зная?

— Ами вашата съпруга... хм, не беше много отдавна... отведоха я с линейка.

— Отведоха ли я? Но кой? Къде? Какво се е случило?

— Не знаем какво точно е станало. Видяхме линейката. „Бърза помощ“. Изглежда, съпругата ви я бе повикала. Прескочих отсреща точно когато екипът я изнасяше на носилка. Беше в безсъзнание.

— А те казаха ли ви нещо? Тя как се чувстваше?

— Наистина не мога да ви отговоря! Тя не бе в съзнание... много съжалявам.

— Но къде я отведоха? Къде е тукашната болница?

— Болницата е в съседния окръг, но не отидоха в нея. Очевидно бе повикан и нейният лекар или той се е обадил... не зная точно как е станало, но той наредил да я откарат в клиниката.

— За доктор Чайлз ли говорите?

— Ами да, предполагам, че за него става дума. Тя нали е негова пациентка? Мисля, че сме я виждали със съпругата ми веднъж или двама в клиниката, нали, миличка?

— А хората от екипа не ви ли казаха какво се е случило с нея? Или какво е състоянието ѝ?

— Някой спомена нещо за токсини, токсично... нещо подобно, не чух добре какво говореха.

— Токсемия? Да не са говорели за токсемия?

— Май че да... Да! Тази дума споменавах. Знаете ли какво означава тя? Аз защото не им разбирам много на тези неща.

— Да, зная какво означава — съкрушено рече Дан. — Значи тя със сигурност е в клиниката, така ли?

— Така ми казаха. Надявам се да се оправи.

— Благодаря — бързо изрече Дан и хукна назад. Още не бе пресякъл улицата, когато в съзнанието му думите на мъжа знаменателно се кръстосаха с информацията от прочетените преди малко статии. И тревогата му се превърна в паника. Затича още по-бързо, влезе в колата и потегли, без дори да заключи къщата. Клиниката бе на десет минути път с превозно средство. Молеше се непрестанно да не закъснее.

Лора слизаше бавно. Ефектът на упойката постепенно минаваше, а тя бе извънредно слаба и изморена. Как само ѝ се искаше да се свие в някое скрито ъгълче и да поспи няколко минути! Но знаеше, че направи ли го, най-вероятно вече никога не ще се събуди. Наложително бе да се пребори и с умората, и с желанието за сън.

Заедно с упойката си отиваха и болкоуспокоителните. Морфинът също губеше сила и болката се връщаше постепенно, с всяка следваща стъпка. Коремът я присвиваше, гърдите ѝ горяха. Тук — долу — миришеше на формалин още по-силно. Опитваше се да не мисли за пълните с детски органи стъкленици, които скоро щеше да зърне отново. Нито пък за жестоката дисекция, на която бе станала неволен свидетел.

Вървеше по същия коридор, по който бе избягала от Чайлз предния ден, само че сега слизаше надолу. Светлината бе по-слаба от вчера. Някъде отпред се виждаше мъждив блясък, но тук той бе безполезен. Затова вървеше пипнешком.

След малко съзря входа на лабораторията. Там нещо светлееше. Поколеба се. Дали вътре има някой? Смяташе, дори бе сигурна, че Чайлз и Ейсър са горе. Възможно ли е някой друг, освен тях да знае за това място? И дали те въобще имат съучастник? Но пък ако има такъв — помощник на Чайлз в убийствата на новородени — то за нея би било опасно да продължава напред.

Застина в мрака и наостри уши: движи ли се някой там, отпред, има ли признаци за нечие присъствие? Изведнъж осъзна, че собственото ѝ дишане е опасно шумно. Чуваше и ударите на сърцето си, макар и не така осезателно.

Мракът и абсолютната тишина я изнервяха. Вероятно в лабораторията нямаше никой, но пък там някъде бяха клонираните животни и плаващите в стъкленици човешки органи. Пак си представи бебето на масата за дисекции и потрепери. Беше я страх.

Внезапно чу приглушен звук — някой отзад току-що бе затворил врата. Обърна се и се взря в тъмата, но нищо не се виждаше — дори и на метър от нея. Отново настъпи тишина. Дали наистина бе чула нещо? Може би не бе затваряща се врата, а вода в тръбите на бойлера или нещо от електроинсталацията? Я реле, я...

И тогава вече по-ясно долови шума на слизаци по стълбите обувки. Някой идваше насам — стъпките бяха леки, равномерни, някак си потайни и злокобни. Приближаваха се... Без да знае защо, бе повече от сигурна, че идва Чайлз.

Забрави страха си от каквото и да я чакаше отпред и забърза към лабораторията и мъгливата светлина. Отзад крачките също забързаха. Всъщност преследвачът я настигаше, защото Лора нямаше сила да тича. Препъна се на прага на лабораторното помещение и за малко щеше да падне. Бе задъхана до крайност и панически изплашена.

Оказа се, че на една от масите бе оставен фенер. Той хвърляше мъжделив светлик към зловещите стъкленици с детските органи. Налагайки си да не гледа към тях, Лора тръгна да прекоси помещението, като залиташе. Бързаше към изхода и коридора зад нея, който пък водеше към кабинета на Чайлз. Но имаше още път до изхода, а стъпките отзад се чуваха вече съвсем силно — струваше ѝ се, че кънтят в празния коридор. Който и да идваше, той вече бе почти пред входа на лабораторията.

Не можеше да стигне до изхода — разстоянието бе значително за умората ѝ. Чайлз щеше да я види! По-близо бе коридорът към операционната. Устреми се натам и сви зад ъгъла точно в мига, когато преследвачът влезе в лабораторията. Да, беше Чайлз!

Лора с мъка се задържа на крака. Мина покрай хладилното помещение, но изведнъж усети, че бърка посоките. Накъде отива? Пред нея нямаше врата... Сега ѝ оставаше да се крие и надява Чайлз да помисли, че му е избягала.

Огледа се трескаво. Къде да се спотаи? В съседство някъде шумът от стъпките на Чайлз секна. Той бе спрял. Отново настъпи мъртва тишина. Лора замръзна — вероятно лекарят се ослушва за нейните стъпки. Бе боса и се движеше почти безшумно, но пак се страхуваше, че той някак си я усеща. Задържа дъх и се напрегна да заглуши и биенето на сърцето си.

Отново заскърца гума върху линолеум — обувките на Чайлз! Той се движеше бавно, може би я търси там? Вече не тича, сега методично преглежда всяко ъгълче, всяко подходящо за скривалище място. Затрепери цялата. Доплака ѝ се — от все сърце желаше да се наплаче на воля, но стисна зъби и се напрегна да победи настъпващата истерия. Трябва да я потисне, ако иска да оцелее.

После се чу шум като от тътрене — Чайлз придвижваше нещо в съседното помещение. Маса? Стол? Вероятно търси навсякъде. Трябва да си намеря по-добро скривалище, рече си Лора панически. Там, където никога да не я открие! Където може да остане, докато той се откаже от търсенето. И тръгна напосоки, като пристъпваше леко — някъде напред...

Дан спря колата точно пред входа на клиниката. Предните гуми се удариха в бордюра, той изскочи, заряза вратата отворена и хукна към вратите. Охраната го пресрещна.

— Не можете да паркирате тук — рече му Рой.

— Къде е съпругата ми?

— Не зная коя е съпругата ви или къде се намира, но тук не се спира, нито паркира. Ще трябва да махнете колата.

Дан го заобиколи и се втурна във фойето. Рой затича след него и завика:

— Хей, вие, върнете се!

Дан спря на средата на просторното преддверие и гневно издума:

— Докарали са я тук спешно, с линейка, преди малко. Казва се Лора Филдинг... трябва да я намеря веднага!

— О, вие сте съпругът на госпожа Филдинг. Вървите в грешна посока. Тя е там — показва Рой към другата част на фойето.

Дан се извърна и закрочи към родилното — където бе посочил Рой.

— Къде точно? — извика през рамо.

— В операционната, но там не бива да влизате. Доктор Чайлз вероятно оперира! — викна охраната след него.

— Извикайте линейка! — тросна се Дан и спря.

— Какво казахте?

— Извикайте линейка. Вземам си съпругата оттук!

И Дан затича към родилното.

— Спрете, господин Филдинг!

Но Дан блъсна двойните врати с предупредителния надпис — СТЕРИЛНО! САМО ЗА МЕДИЦИНСКИ ПЕРСОНАЛ — и влезе. Пред него блеснаха в бяло вратите на двете операционни. Зърна медицинска сестра, която носеше материали към едната от тях, и се затича към нея.

— Хей, сестро! — викна ѝ още от разстояние, като сочеше първата врата. — Къде е съпругата ми? Тук ли е?

Тя го изгледа объркана, без да знае как да постъпи с този разгневен мъж, влязъл в абсолютно забранен за външни хора стерилен район.

— Тя се казва Лора Филдинг. Тук ли е? Слушайте ме внимателно! Кажете на Чайлз, че не желая да оперира жена ми! Чувате ли ме! Извикал съм линейка и незабавно я извеждам оттук!

Рой пристигна няколко секунди след Дан. Бе запъхтян, зачервен и притеснен.

— Слушайте, господин Филдинг! Тук не можете да влизате!

Дан му обърна гръб и пак нареди на сестрата:

— Влезте вътре и кажете на Чайлз да преустанови! Не желая да оперира съпругата ми! Хайде, вървете!

Сестрата се обърка съвсем — не знаеше как да постъпи.

Рой пристъпи напред:

— Господин Филдинг, трябва веднага да излезете оттук!

Дан го изгледа:

— Извикахте ли линейка?

— Налага се незабавно да излезете оттук!

Дан изрева:

— Извикайте ми линейка и ме оставете на мира!

От съседна врата излезе друга сестра, по-възрастна. Имаше авторитетен вид.

— Защо крещите така? — рязко запита тя. — Какво изобщо става тук?

Дан пристъпи към нея:

— Настоявам съпругата ми незабавно да бъде изведена от тази операционна!

— Успокойте се, господине!

— Не ми казвайте какво да правя! Не искам Чайлз да оперира жена ми!

— Тук има и други пациенти и ако продължавате да крещите — властно каза тя и погледна към Рой, — ще бъда принудена да прибегна към...

— Не гледайте него! Мене гледайте! Ще викам, докато започнете да слушате!

— Слушам ви.

— Добре тогава. Чайлз няма да оперира съпругата ми. Сега разбрахте ли ме?

Рой се приближи и понечи да хване Дан за рамото, но той се дръпна.

— Хайде да излезем, господин Филдинг. Нищо няма да постигнем по този начин.

— Оставете ме на мира, за бога! Нали ви казах да извикате линейка!

— Няма да извикам линейка. Настоявам да се успокоите и да дойдете с мен в чакалнята. В противен случай се опасявам, че ще се наложи да...

— Ще се наложи утре сутрин! — ревна Дан и тръгна към вратата на операционната. — Аз извеждам жена си веднага!

— Господин Филдинг!

В този момент от операционната излезе доктор Ейсър.

— Какво става тук? — попита тя и като зърна Дан, веднага рече бързо: — Вие нямате право да влизате тук. Веднага напуснете!

— Няма да напусна — сопна се Дан гневно. — Зная всичко за вас и за съпруга ви. Зная какво сте правили във Ванкувър. Веднага изведете жена ми от операционната или ще извикам полицията.

Ейсър крадешком погледна сестрите, после Рой, после пак Дан. Личеше, че е изплашена. Не каза нищо, само очите ѝ диво стрелкаха ту един, ту друг.

— Предупреждавам ви за последен път! — извика Дан.

Тогава Рой се опита да му приложи задраменна хватка за извеждане. И докато двамата се боричкаха, Ейсър бързо пристъпи напред и измъкна пистолета от кобура на охранителя. Рой усети, пусна Дан и се извърна рязко. Лекарката насочи оръжието към Дан, а Рой се хвърли към нея в опит да избие пистолета от ръката ѝ. Тя стреля в същия миг.

Изстрелът отекна като могъщо ехо в целия коридор. Едната сестра изпищя. Дан се втурна към Ейсър, а Рой изпъшка, хвана се за гърдите и се строполи на пода. Ейсър го гледаше, вцепенена. В следващия миг видя Дан и вдигна пистолета, но той отметна ръката ѝ вдясно и нагоре, изстрелът отиде в тавана. Дан я удари с все сила в брадата с юмрук — в замаха отидоха цялата му ярост и страх.

Челюстта ѝ изхрущя, главата ѝ литна назад и тя се свлече на мозайката в коридора. Черепът ѝ силно изтрополи и Ейсър замря в несвяст. Пистолетът се плъзна по гладката настилка. Дан се наведе и го взе.

— Погрижете се за него — обърна се Дан към сестрите и посочи Рой, който притискаше окървавени ръце към гърдите и тихо стенеше.

— И за бога, извикайте линейка. И полиция!

Прескочи Рой и се втурна към операционната. Там нямаше никой. Върна се тичешком в коридора.

— Къде е жена ми?

Сестрите клечаха около Рой и се опитваха да му помогнат. Не чуха думите на Дан. Той отвори уста, за да изкрещи яростно, но в същия миг забеляза кървава дيريا по светлата мозайка, която водеше от операционната към съседна врата с надпис ПАТОЛОГИЯ: САМО ЛЕКАРИ. Някакъв далечен глас дълбоко в него шепнеше, че това е кръвта на Лора. Обхванат от неистов страх, Дан изтича до вратата и понечи да отвори. Бе отключено, а на самата топка на бравата също имаше кръв. Боже, дано да не е наранена зле! — трескаво се молеше той мислено.

— Мили боже, дано не съм закъснял! — извика на глас и се втурна в мрака, без да забележи водещите надолу тъмни стълби. Спъна се, политна и щеше да падне, но за щастие пипнешком се хвана за парапета и успя да се задържи. Като нищо щеше да се пребие, ако се бе търколил с главата надолу по стръмните стъпала с остри ръбове. Много бе тъмно, нищо не се виждаше. Но някак си бе сигурен, че Лора е там — някъде долу. Тръгна слепешком, като напипваше пътя си с крак.

Хладни тръпки панически полазиха по гърба на Лора: Чайлз се приближаваше. Тя се бе спотаила в една от стаите с клонираните животни. Той вървеше бавно, спираше често, ослушваше се, оглеждаше се... Очите ѝ вече бяха привикнали с мрака — виждаше го да се движи. В ръката си държеше нещо. Не можеше да го различи със сигурност, но ѝ се стори, че е нож.

Тъмният силует направи още крачка напред. Животните наоколо се размърдаха: усещаха движението. Лора бе сигурна, че той не знае точно къде е тя. Ако знаеше, щеше да се втурне право към нея. Най-вероятно предполага, че е слязла в мазето, и сега внимателно търси навсякъде. Лошото е, че времето ѝ изтича.

Изведнъж Чайлз запали осветлението. Светлина заля помещението. Лора притисна гръб към стената. Дано не я забележи тук, приклепнала ниско, сред клетките. Изглежда, планът ѝ не ще успее. Няма и оръжие. Може само да бяга, но в нейното състояние и бягството не е спасение. Няма да му отнеме много време да я настигне. Какво друго може да направи?

Чайлз отиде в центъра на стаята — на същото място, където вчера тя бе повърнала. Лора се сгуши още повече. Боже, молеше се тя, дано не види големия ми корем! Опита се да го прибере. Изглежда, бебето усети усилията ѝ, защото помръдна.

Сега повече от всякога усещаше живота в утробата си. И знаеше, че се бори не само за своя, а и за детския живот в себе си. За бебето! Истинското... но и за другото също. Не бива да го отхвърля с лека ръка. От все сърце ѝ се искаше да го приеме както истинското, но дълбоко в сърцето си признаваше, че не може. Образът на другото в съзнанието ѝ бе против волята ѝ отблъскващ и страшен. Въпреки че е част от нейното тяло, от нейната яйцеклетка и спермата на Дан. Защитата му обаче бе нейно задължение. И докато хладната логика настояваше, че е по-добре то да умре, майчинския инстинкт се бунтуваше срещу тази жестока мисъл.

— Лора? — прошепна Чайлз.

Гласът му прозвуча като съсък на змия.

Лора се стресна и се сви. Стори ѝ се, че името ѝ проехтя в помещението. Сякаш отрова я опръска, сякаш вряла помия заля лицето ѝ.

— Зная, че сте тук — каза гласът.

Пак се притисна към стената в панически и отчаян опит да стане невидима. И тогава усети болката в корема. Не бе другата, старата болка — не, тази носеше всички признаци на родилните болки.

Боже мили, моля те, не сега... не още! — помоли се Лора. Ако сега започнат родилните мъки...

Животните зашумяха. Гласът на Чайлз ги пробуждаше. Той направи крачка напред, Лора се сви колкото може. Сега, на светлината, ясно видя предмета в ръката му и потрепери. Бе скалпел.

Провря дясната си ръка в тясното пространство. Колко ли е тежка? — запита се тя. Дано да не тежи много. Успехът на плана ѝ зависи от това.

Но още е рано. Нека да се приближи повече...

— Нищо лошо няма да ви направя, Лора — говореше Чайлз. — Обещавам. Трябва обаче да извадим бебетата. Налага се да бъдат изродени сега или ще умрат. И двете. И вие ще умрете. Дължна сте да ми помогнете да ги извадим.

С огромно напрежение очите ѝ следяха всяко негово движение. Той отново пристъпи крачка напред. И продължи внимателно да се оглежда. Още стъпка и щеше да я види. Време е...

— Значи искате децата ви да умрат. Така ли, Лора? — почти припяваше той.

Крачка напред.

— Значи сте готова да рискувате...

Лора напрегна всички сили, с тяло и с дясната ръка бутна високата клетка напред, а в същия миг от гърлото ѝ се откъсна пронизителен писък. Чайлз се извърна в посока на шума, но закъсна. Клетката повлече със себе си и долната и тази отгоре. Лора бе отворила резетата на вратичките на повечето клетки още в началото, когато влезе. Сега те се разтвориха и кучетата се втурнаха навън, изненадани и възбудени. Най-горната клетка закачи Чайлз в рамото и го събори, но той успя да се задържи на едното коляно. Кучетата

залаяха, затичаха наоколо, а всички останали животни се размърдаха и настъпи голяма олелия. Животните се заблъскаха в решетките и мрежестите врати и тези, на които резетата бяха махнати, се отвориха. В помещението се заблъскаха двадесетина възбудени кучета и котки.

Лора се провря бързо покрай стената. Стигна зад следващата купчина сложени една върху друга клетки и без особено усилие ги събори върху Чайлз. Две го удариха в гърба и го събориха на пода. Сега кучета имаше буквално навсякъде. Една изплашена до смърт котка скочи към Лора. Ужасена, тя я блъсна с опакото на дланта и я отклони към стената. С мъка се запровира в тесния коридор между стената и другите клетки и като се препъваше постоянно, отчаяно се опита да стигне вратата.

— Бъдете проклета! — извика след нея Чайлз и се опита да се изправи.

Тя се измъкна от стаята и с огромни усилия затича по коридора в посока на лабораторията. Там фенерът все така хвърляше оскъдна светлина към стъклените с детски органи. Насочи се към вратата, която водеше към кабинета на Чайлз. В краката ѝ притичваха животни.

В този миг ясно чу нечии стъпки зад другата врата — там, където бе коридорът със стълбището към операционните. Реши, че е доктор Ейсър, и се опита да тича по-бързо. Спъна се в стол, в ръба на маса и събори няколко епруветки. Те се разбиха в пода, а звукът ѝ се стори силен като изстрел. Зарида от страх и отчаяние. Но адреналинът в кръвта ѝ я подгони напред, макар и краката ѝ да се подгъваха. Удари се странично в касата на вратата, но продължи напред в тъмния коридор.

— Лора, Лора! Спри!

Незабавно позна гласа. Заля я огромна вълна на облекчение и като се извърна, видя Дан да влиза в помещението. Той пристъпваше с мъка поради мотаещите се навсякъде кучета и котки. Държеше пистолет. Като го видя, Лора се предаде изцяло на болките и умората. Свлече се на пода и се разрида неконтролируемо, почти истерично. Дан се устреми към нея, уплашен, същевременно неимоверно облекчен от факта, че я вижда жива.

Не видя другия. Гледаше Лора, освен това внимаваше да не газии дребните животни наоколо. Когато тя вдигна очи към приближаващия се Дан, зрението ѝ отново изневери и очите ѝ различаха само разлят

образ. Затова не можа да го предупреди. Чайлз замахна бързо, това Лора успя някак си да фокусира и изпищя с все сила.

Лекарят удари Дан отзад, раздра ризата и разпра гърба му. Дан се завъртя рязко, за да се защити, а от раната като в забавен кадър изблика и навсякъде запръска кръв. А Чайлз вече замахваше за следващия си удар. Този път острието на скалпела засегна предмишницата на Дан високо, разпра мускули и сухожилия. Ръката му увисна безполезно, наранен. Третият удар на Чайлз бе в гърдите и Дан залитна назад, като изпусна пистолета. Той се плъзна по пода настрани.

Дан падна срещу стената, разчупи и събори лавици, повлече със себе си десетки стъкленици. Те шумно се разпръснаха по пода, силно завоня на формалин. Лора зърна мъничко сърце и парченца от мозък в краката на тичащите безредно животни. Чайлз се втурна към останалия по чудо на крака Дан, който видимо губеше сили. Целият бе в кръв, сякаш раните бяха навсякъде по тялото му. Дан вдигна здравата си ръка, за да се защити, и Чайлз отново замахна. Разсече предмишницата и на тази ръка — кръв запръска на фонтани.

След това го удари в слабините с коляно, Дан падна напред и остана на пода на колене. Изглеждаше свършен, безсилен, неспособен повече да се защитава. Чайлз го сграби за косата и дръпна главата му назад. Тогава замахна със скалпела, за да му пререже гърлото.

Лора реагира почти без да мисли. Нямаше време. Успя само да се надигне и да вземе пистолета, който бе съвсем наблизо. До преди секунди бе напълно парализирана от страх и ужас, а сега изведнъж същият този ужас ѝ помогна да направи чудо, за да помогне на човека, когото обичаше. Вдигна оръжието от пода в мига, когато ръката на Чайлз замахваше към оголеното гърло на Дан. Но Лора натисна спусъка и отново от устата ѝ се изтръгна див писък.

Куршумът влезе в гръдния кош на лекаря и го отхвърли към стената. Чайлз се извърна към Лора и пусна косата на Дан, който се свлече на пода. Закри раната с ръка, скалпелът остана в другата. Задиша тежко, с хрипове и явна болка. При всяко поемане на въздух в белите дробове нахлуваше кръв.

Взря оцъкдени очи в Лора. Лицето му побеля, придоби изражение на мъртвец. От устата му потече тънка струйка кръв. Заклати се, опита се да остане прав и залитна към Лора.

— Не се приближавайте! — изплака Лора неистово, а пистолетът се затресе в ръцете ѝ, все още насочен към Чайлз.

Той я изгледа объркано, сякаш не разбираше какво става. Опита се да каже нещо. Гласът му бе съвсем слаб.

— Аз ви дадох това дете — прошепна Чайлз и в гласа се долавяше укор.

Вдигна ръка със скалпела над главата си, а лицето му се изкриви от усилието. Сякаш вдигаше тон желязо, а не лекия инструмент от неръждаема стомана.

— Недейте! — пак предупреди Лора с истерична нотка в гласа.

Той се наклони и пристъпи, отначало много бавно. Лора помисли, че ще падне, преди да стигне до нея. После залитна, но движението му приличаше на хвърляне в атака. Лицето му се изкриви от омраза и ярост, а ръката му замахна към Лора.

— Няма да позволя да убиете сина ми! — изкрещя Чайлз.

Лора дръпна спусъка. Вторият куршум също попадна в гръдния кош и просто го закова на място. Ръката му падна, но самият той остана на крака. Изгледа я гневно, после на лицето му се изписа изненада и то съвсем побеля. Опита се пак да вдигне ръка, направи немощна стъпка напред. Лора отново стреля. Този път куршумът го събори.

В следващата секунда се опита да лази към нея, все още стиснал скалпела в безкръвни пръсти. Изведнъж потръпна и веднага след това се отпусна и замря. Главата му тупна на пода, ръката му бавно разтвори пръсти — скалпелът се плъзна на пода.

ЕПИЛОГ

Когато Лора се събуди, Дан седеше на стол до прозореца. Ризата му бе разкопчана, всъщност само наметната. Целият му гръден кош бе в бинтове. Лявата ръка бе също бинтована. А дясната, също покрита с дебели превръзки, висеше на превръзка през врата.

Главата ѝ бе замаяна от силните лекарства, които ѝ бяха дали. Устата ѝ бе пресъхнала, гърлото я дращеше болезнено. Чувстваше тъпа болка в тазовата област и тя бе свързана с неприятни спомени, и още по-страшно — с неизвестност...

Дан забеляза, че се е пробудила, стана и се приближи. Отстрани на леглото бе сложено предпазно перило. Той го свали и седна направо на матрака. Нежно пое ръката ѝ, наведе се и я целуна. Топлите му устни я развълнуваха. Домиля ѝ.

— Здравей, миличка — прошепна той. — Как се чувстваш сега?

— Мисля, че съм добре — издума тя с мъка. Трудно ѝ бе да говори. Дан приближи до устните ѝ чаша вода. Лора пое малко от нея през поставената в чашата сламка. — Ох, така е по-добре.

Дан се наведе отново и пак я целуна.

— Ужасно много те обичам — рече той глухо.

Лора почти нямаше сила, но обви ръка около врата му и го притисна към себе си колкото може. Самата му близост ѝ вдъхваше увереност.

— А ти как си? — попита Лора на свой ред.

Той се усмихна и махна с ръка, сякаш му нямаше нищо:

— Супер.

Но изглеждаше, като че дни наред не бе спал. Кожата му бе почти безцветна. Сякаш бе отслабнал с десетина килограма. Лицето му бе издължено, уморено.

— Ужасен вид имаш — загрижено каза Лора.

— А ти пък си прекрасна както винаги — отвърна той с усмивка.

Лора се засмя с удоволствие.

Спогледаха се, хванати за ръка, благодарни на провидението, че са живи, че отново са заедно.

Е, дойде мигът да го попита за онова, от което най-много се страхуваше.

— Какво стана с... раждането?

Дан отвори уста да отговори, но някой почука на вратата. Показа се главата на един лекар.

— Виждам, че вече сте се събудили, госпожо Филдинг. Как се чувствате?

Лора сви рамене. Той влезе, Дан му отстъпи мястото. Лекарят ѝ преслуша сърцето, измери кръвното налягане и пулса. Дан гледаше отстрани със затаен дъх.

— Тя е добре, нали, докторе? — попита той.

— Бих казал, че нещата при нея се развиват нормално — отвърна лекарят.

Дан въздъхна и стисна ръката ѝ. Но тя не сподели облекчението му. Бе изпълнена с опасения и предчувствия. Как бе минало раждането? В утробата си имаше почти неопишуемо усещане: нещо средно между болка и пълна безчувственост.

— Какво стана? — внезапно попита тя.

Отначало лекарят не разбра въпроса ѝ. Но когато очите ѝ се насочиха към корема, веднага се досети какво я измъчва.

— Имате предвид бебетата ли? — въздъхна той. — Наложил се да ги изродим по-рано.

— Миличка... — Дан стисна ръката ѝ отново, — родиха се близнаци. Момичета — рече той тихо, тежко.

Лора тутакси разбра, че се е случило нещо недобро. Да не е само най-лошото?

Дан попита:

— Ти знаеше ли, че са близнаци?

Лора кимна безмълвно.

— Трябвало е да ми кажеш — тихо рече той.

Лора усети, че не е сърдит, но е някак си мрачен, потиснат.

— Прав си, трябваше — прошепна тя притеснено.

Дан стисна пръстите ѝ по-силно. Но сега този му жест имаше някакъв друг смисъл. Не бе съпричастие, не бе и опит да я успокои, по-скоро ѝ се стори, че той се страхува от нещо.

— Мила, трябва да сме готови за всичко... — започна Дан, — ... в случай че те... — Хвърли бърз поглед към доктора, замисли се. След малко я погледна и продължи: — Има опасност едното бебе да не остане живо. Всъщност доста сериозна възможност...

Лора притисна ръката му към бузата си и обърна очи към лекаря: — Кажете ми, моля...

Лекарят се поколеба. Какво да ѝ каже? Може ли то да влоши състоянието ѝ? След малко заговори:

— Вече обясних на съпруга ви, че при подобни случаи на недоносени бебета винаги е на лице риск от усложнения. Сега и двете деца са много крехки и уязвими. В момента са в интензивното ни отделение за новородени. Много е рано за категорични прогнози.

Лора слушаше мълчаливо. Кимна с глава, когато докторът свърши. Казаното в никакъв случай не бе изненада за нея. Вече подробно бе разпитвала онзи лекар — Екълс, в Монтгомъри. И целият им разговор звучеше като на живо в съзнанието ѝ сега. Той бе говорил за рисковете при недоносените деца, за процентите на оцеляване. Лора помнеше и собствените си предположения — че именно поради високия процент на риск твърде възможно е само едното бебе да остане живо. Сега обаче, когато предположенията се превръщаха в реалност, хладните тръпки на ужаса полазиха по гърба ѝ.

Пак обърна очи към лекаря. Толкова много мисли се въртяха едновременно в главата ѝ, че не успяваше правилно да формулира въпроса си:

— Те какви... хм, питам... всъщност едното от тях не е ли по-различно?

Лекарят кимна с глава:

— Да. Едното е значително по-слабичко, с по-малко телесно тегло. Точно за нея се тревожим. Но правим всичко, което е възможно за момента.

Дан се опита да прегърне Лора с двете си бинтовани ръце.

— Виж, миличка... — Гласът му леко трепереше в пълно съзвучие с опасенията и загрижеността му. — Те смятат, че тя може да не изкара до края на деня...

Хиляди мисли нахлуха като вихър в главата ѝ: ужасяващи, страшни, гневни, но и оптимистични. Едното бебе е по-слабо. Не би ли трябвало да е онова, което Чайлз бе създал изкуствено? То не е

истинско, нали така? То не е истински, пълноценен човек, в края на краищата! Логиката отрежда то да е по-немощното. То е онова, което е редно да умре...

Или пък изкуственото е и по-жизнено? Възможно ли е Чайлз да го е създал генетично по-силно: за да оцелява и при рисковано раждане? Значи излиза, че неговото дете краде силата на истинското, така ли? А истинското е на прага на смъртта, практически убито от това... генетично чудовище? Изрод някакъв си?

— Боже... Боже мой — прошепна тя.

Дан я прегърна.

— Ще спасят поне едното — обеща той. — Ще си имаме дете, Лора. Зная, сигурен съм, че ще имаме.

Тя загуби дар слово. Страшните мисли за избора между живота и смъртта стиснаха мозъка ѝ като в менгеме.

Лекарят пристъпи към нея, изкашля се неспокойно.

— Иска ми се да ви предупредя, че дори и едното от двете да оцелее, пак има вероятност за проблеми в нормалното му развитие. При недоносените деца се появяват различни форми и степени на някаква недостатъчност. Тя може да е съвсем лека, като например частично или пълно увреждане на слуха или зрението, слаба координация, трудности при запомняне, което пък ще бъде предизвикателство за детето. Но при всички подобни случаи нормалният живот повече или по-малко е възможен.

Лора забеляза, че вместо лекаря Дан гледа нея. Значи вече бе чувал тези обяснения. Когато улови погледа ѝ, започна да ѝ кима с глава. Миличкият, искаше да я успокои — че всичко ще бъде наред. Но дали знае *всичко*? — помисли тя. Всъщност дали е разбрал истината? По очите му познаваше, че случаят не е такъв.

— Обаче въпросната недостатъчност може да бъде и сериозна — продължаваше лекарят. — Много по-сериозна. — Тук той направи пауза, за да акцентира върху тази мисъл. — Говоря за бавноразвиващо се дете. Да, дори и това е възможно по принцип. Съвсем не желая да ви плаша, но е много важно да разберете, че има и подобна вероятност.

Лора занемя съвсем.

Обади се Дан.

— Разбираме, докторе.

Тогава лекарят си тръгна с обещанието да дойде отново по-късно, когато ще има повече информация за бебетата. Когато вратата се затвори след него, Дан въздъхна тъжно и дълбоко. Изглежда, търпението му бе на път да се изчерпи, но се опитваше да проявява оптимизъм.

— Всичко ще се оправи — каза той на Лора. Поглади я по челото, наведе се и я целуна. — Ще се справим — каквото и да се случи.

Лора се задави, опита да преглътне сълзите, но не успя. Очите ѝ се напълниха, преляха.

— Казвам ти, че ще успеем, ще превъзмогнем дори и най-лошото — прошепна Дан. Сега гласът му бе тих, но силен. В него звучеше увереност. Избърса бузите ѝ и пак я целуна. — Зная, че ти е много тежко. Но ще трябва да преодолеем мъчнотиите. Ще трябва да сме силни.

— Но ти не разбираш, Дан... — промълви тя толкова тихо, че той едва ли я чу. Оказа се, че я бе чул.

— Всичко разбирам, Лора. Зная, че бебето може и да бъде... — запъна се на думата. — Може и да има проблеми, разбирам. Но ще трябва да ги приемем и да живеем с тях. Когато решихме да имаме дете, никой не ни даваше гаранции, че то ще бъде свършено, нали? Но то си е наше и това е единствено важно. Ще го обичаме и ще правим каквото можем за него. Сигурно няма да е толкова лесно, но какво ли всъщност е лесно в този живот?

— Дан...

— Лора, медицината непрекъснато напредва, ежегодно се правят десетки открития. Днес лекарите могат да правят чудеса. Доказателство е и самият факт, че ти зачена. Ще се намерят начини да се помогне на нашата дъщеря. Просто трябва да вярваме на специалистите.

— *Не!* — Този път думите ѝ прозвучаха като слаб и отчаян зов за помощ. Вдигна очи към неговите и бързо заклати глава. — Не желая никакви специалисти повече!

— Миличка, послушай ме — настоя Дан търпеливо. — Трябва да имаме доверие на хората, които имат нужната квалификация. Ако могат да помогнат на нашата дъщеричка, трябва да им позволим да го направят.

— Ами Чайлз... — рече тя и се разтрепери от ужас при споменаването на името му. — Ами ако и те са като Чайлз?

— Няма да са като него, Лора.

— Откъде знаеш? Не можем да бъдем сигурни.

— Ще намерим най-добрите лекари. Тя ще получи най-висококвалифицираната медицинска помощ, каквато има в САЩ. Аз ти го обещавам!

Лора поклати глава, угнетена, уплашена от думите му, от онова, което можеше да се случи...

Внезапно очите на Дан се наляха.

— Миличка... — рече той, а гласът му потрепваше от силните чувства, — ... толкова отдавна искам да си имаме истинско семейство... сега, накрая, имаме дъщеря. Това е важното, нищо друго не ме интересува! Ще направим всичко възможно да ѝ осигурим добър живот. Ще я обичаме, независимо от това какво ѝ се случи. Боже мой, та тя си е наша! Наша плът и кръв! Как можем да не я обичаме?

Лора затвори очи и се помоли кошмарът да свърши, да мине като лош сън. Ако само проблемите им бяха така прости, както ги описва Дан! Ако Дан може да разбере истинския ужас, който тепърва ги очаква... Но той дори не се досеща, пък и едва ли би могъл да разбере. *А тя знае!* Знае какво е поставено на карта. Един ден, може би скоро, ще отведат новороденото у дома. Но какво всъщност ще бъде то? Може би дори няма да бъде истински човек. Може ли да се пренебрегне този жесток факт? А може би...? Не, не смееше да се надява. Ако пък ли е другото? Дали ще имат силата и твърдостта, а и вярата, да направят необходимото? Дан не би могъл, значи остава тя... Дали ще успее? Би ли могла? Задаваше си този въпрос отново и отново. *Би ли могла?*

Отговорът я ужасяваше.

— Бог да ни е на помощ... — прошепна Лора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.